

Treball de Fi de Grau

Títol

Projecte de creació d'un reportatge en format vídeo pòdcast que narra la història moderna del Girona: "Montilivi, una història de resistència i Orgull Gironí"

Autoria

Marc Keukenmeester Barnés i Àlex Codina Tena

Professorat tutor

Celina Navarro Bosch

Grau

Comunicació Audiovisual	
Periodisme	X
Publicitat i Relacions Públiques	
Comunicació Interactiva	
Comunicació de les Organitzacions	

Tipus de TFG

Projecte	X
Recerca	

Data

Del 10 al 13 de juny de 2025	X
De l'1 al 2 de setembre de 2025	

Full resum del TFG

Títol del Treball Fi de Grau:

Català:	Projecte de creació d'un reportatge en format vídeo pòdcast que narra la història moderna del Girona: "Montilivi, una història de resistència i Orgull Gironí"			
Castellà:	Proyecto de creación de un reportaje en formato vídeo podcast que narra la historia moderna del Girona: "Montilivi, una història de resistència i Orgull Gironí"			
Anglès:	Project to create a video podcast documentary that narrates the modern story of Girona FC: "Montilivi, una història de resistència i Orgull Gironí".			
Autoria:	Marc Keukenmeester Barnés i Àlex Codina Tena			
Professorat tutor:	Celina Navarro Bosch			
Curs:	2024/25	Grau:	Comunicació Audiovisual	
			Periodisme	X
			Publicitat i Relacions Públiques	
			Comunicació Interactiva	
			Comunicació de les Organitzacions	

Paraules clau (mínim 3)

Català:	Girona, vídeo pòdcast, reportatge, documental, evolució, història
Castellà:	Girona, vídeo podcast, reportaje, documental, evolución, historia
Anglès:	Girona, video podcast, feature, documentary, evolution, history

Resum del Treball Fi de Grau (extensió màxima 100 paraules)

Català:	Aquest TFG documenta el projecte d'un vídeo pòdcast documental que narra l'evolució esportiva, social i econòmica del Girona FC durant els últims anys. A través d'entrevistes, documents i testimonis, expliquem com un club humil ha arribat a ser un referent a Primera Divisió. Amb rigor periodístic, "Montilivi, una història de resistència i Orgull Gironí" vol ser un relat que expliqui la història moderna de l'equip amb les veus de qui n'ha format part.
Castellà:	Este TFG documenta el proyecto de un vídeo podcast documental que narra la evolución deportiva, social y económica del Girona FC durante los últimos años. A través de entrevistas, documentos y testimonios, explicamos cómo un club humilde ha llegado a ser un referente en Primera División. Con rigor periodístico, "Montilivi, una història de resistència i Orgull Gironí" quiere ser un relato que explique la historia moderna del equipo con las voces de quienes han formado parte de ella.

Facultat de Ciències de la Comunicació

Anglès:

This final degree project documents the development of a documentary videopodcast that narrates the sporting, social, and economic evolution of Girona FC in recent years. Through interviews, documents, and testimonies, we explain how a humble club has become a benchmark in LaLiga. With journalistic rigour, “**Montilivi, una història de resistència i Orgull Gironí**” aims to be a compelling account of the club’s modern history, told through the voices of those who have been part of it.

**PROJECTE DE CREACIÓ D'UN
REPORTATGE EN FORMAT VÍDEO
PÒDCAST: "MONTILIVI, UNA HISTÒRIA
DE RESISTÈNCIA I ORGULL GIRONÍ"**

Marc Keukenmeester Barnés i Àlex Codina Tena
Tutoritzat per Celina Navarro Bosch

**Treball de fi de grau
Periodisme
Curs 2024 - 2025**

AGRAÏMENTS

Aquest projecte no hauria estat possible sense l'ajuda de l'Arxiu Municipal de Girona, que ens han cedit desinteressadament la gran majoria dels recursos del reportatge, tant del servei de premsa digitalitzada com del Fons de Televisió.

A José Martínez, Jordi Matamala, Sebas Coris, Joaquim Boadas, Javier Galiano, Tatiana Pérez, Jordi Bofill, Pepe Sierra, Josep Maria Puig i Eduard Solà. Ells han estat els protagonistes de la història del Girona FC, i sense ells, aquest treball no hauria tingut cap sentit.

A la Celina Navarro, per orientar-nos en aquest treball, resoldre tots els dubtes i transmetre'ns la confiança que necessitàvem per tirar aquest projecte endavant.

Als nostres amics i família, per la seva paciència i fer-nos costat. En especial, a Lluç López i Arnau Manzano, que ens han acompanyat tots aquests anys a Montilivi. També a Marc Ortiz, per compartir el seu orgull gironí amb nosaltres i facilitar-nos els contactes d'alguns entrevistats.

ÍNDEX

1. Introducció.....	5
1.1 Presentació del projecte.....	5
1.2 Motivacions i interès periodístic.....	5
1.3 Objectius del treball.....	6
1.4 Estructura del treball.....	6
2. Justificació i metodologia.....	7
2.1 Justificació del tema i rellevància.....	7
2.2 Enfocament periodístic i narratiu.....	7
2.3 Metodologia d'investigació.....	8
2.3.1 Recerca documental.....	8
2.3.2 Selecció i anàlisi de fonts.....	9
3. El pòdcast com a eina narrativa i periodística.....	9
3.1 Definició i evolució del pòdcast.....	9
3.2 Tipus de pòdcasts.....	13
3.3 El pòdcast en el periodisme esportiu.....	15
3.4 Consum i audiències que tenen els pòdcasts a Espanya.....	18
3.4.1 Plataformes principals de consum de pòdcasts.....	19
3.4.2 Formats i gèneres més escoltats pels oients de pòdcasts.....	21
3.4.3 Perfil de l'oient de pòdcast.....	23
4. Estudi de mercat.....	26
4.1 Anàlisi de l'audiència.....	26
4.2 Audiència potencial.....	27
4.3 Competència i referents.....	27
5. Anàlisi del Girona FC: Un cas d'èxit esportiu i social.....	30
5.1 Evolució històrica del club.....	30
5.2 Dimensió esportiva: assoliments i estratègies.....	32
5.3 Impacte econòmic i comercial del club.....	54
5.4 El Girona FC com a fenomen social.....	63
5.4.1 Evolució de l'estadi Montilivi.....	63
5.4.2 L'afició.....	67
5.4.3 Els abonats.....	70
5.4.4 Les penyes.....	72

6. Justificació i selecció dels entrevistats.....	74
6.1 Criteris de selecció d'entrevistats.....	74
6.1.2 Limitació dels entrevistats.....	74
6.2 L'aportació de cada veu en la narrativa del pòdcast.....	75
6.2.1 Jugadors i exjugadors del Girona.....	75
6.2.2 Membres i exdirectius del club.....	76
6.2.3 Periodistes.....	77
6.2.4 Afició.....	79
7. Concepció i disseny del pòdcast.....	80
7.1 Temàtiques de l'episodi.....	80
7.2 Nom i branding del projecte.....	82
7.3 Durada, periodicitat i estratègia de distribució.....	83
8. Producció i realització del pòdcast.....	84
8.1 Fase de preproducció.....	84
8.1.1 Equip tècnic i periodístic.....	84
8.1.2 Planificació de continguts i entrevistes.....	88
8.2 Guió i escaleta de l'episodi.....	90
8.3 Postproducció i ajustaments tècnics.....	91
9. Estratègia de difusió i impacte del pòdcast.....	92
9.1 Plataformes i canals de distribució.....	92
9.2 Estratègia de promoció.....	93
9.3 Xarxes socials i engagement amb l'audiència.....	93
10. Pressupost i finançament.....	94
10.1 Pressupost.....	94
10.1.1 Pressupost real.....	95
10.1.2 Pressupost professional.....	96
10.2 Finançament.....	97
11. Conclusions i valoració final.....	99
12. Reportatge en format vídeo pòdcast.....	100
13. Bibliografia i fonts consultades.....	101
14. Annexos.....	105
14.1 Guió sencer.....	105
14.2 Transcripcions d'entrevistes.....	126

1. Introducció

1.1 Presentació del projecte

En els darrers anys, el Girona FC ha crescut exponencialment gràcies, en gran manera, a la seva entrada al conglomerat del Football City Group. Els ascensos a Primera Divisió i la classificació a Champions League, han col·locat a la institució gironina en l'elit europea, un èxit que ha repercutit en el creixement de la massa social del Girona FC.

Aquest treball de final de grau pretén analitzar el creixement del club des d'una perspectiva multidimensional i apropar la realitat històrica del Girona FC a tots els aficionats novells que la desconeixen.

Aquest reportatge amb format vídeo pòdcast té la intenció de fer reflexionar a l'aficionat gironí sobre les exigències del club, recuperant els moments més complicats econòmics i esportius de les darreres dues dècades que donen més valor a l'evolució que ha patit el Girona FC en l'últim lustre.

1.2 Motivacions i interès periodístic

La nostra principal motivació és poder mostrar la història del club que va molt més enllà del que coneix el públic general amb les fites aconseguides en els últims anys. Com a aficionats i abonats del club, ens satisfà molt el creixement que ha tingut el Girona en totes les seves branques, però ens entristeix que tan sols es conegui la història recent. Considerem que el Girona ha estat una història de resiliència, forjada en les derrotes i en les decepcions que pocs equips del futbol professional han viscut en les darreres dues dècades, que han anat enfortint el caràcter d'una institució futbolística que amb el temps ha collit tots els fruits.

Des de la temporada 2006-2007, punt des d'on comencem el nostre projecte, han estat moltes les ocurrències que ha viscut el club: ascensos a Segona B, Segona Divisió i Primera Divisió, descensos i classificació a Champions, permanències miraculoses en el darrer partit, economies insostenibles que van deixar l'equip al límit de la desaparició, entrada en concurs de creditors, un president amb una ordre de captura i entrega per la Fiscalia Polonesa... Realment creiem que es podria

escriure un llibre d'una història que no ha tingut el reconeixement mediàtic que mereix.

1.3 Objectius del treball

L'objectiu del treball és poder explicar la complexitat social, esportiva i econòmica del Girona FC amb la màxima precisió. Per fer-ho, hem considerat essencial fer-ho a partir de les veus dels protagonistes que ho han viscut, des d'expresidents del club, fins a exfutbolistes, delegat, periodistes i penyistes. Tots ells, que ho han viscut de primera mà, ens han pogut mostrar la realitat d'un club que tant s'allunya de l'equip de futbol que va certificar la seva classificació a Champions League la temporada 2024-2025.

Hem escollit presentar aquest reportatge mitjançant un vídeo pòdcast, un format que s'adapta molt bé al protagonisme que volíem donar a les veus dels entrevistats. A més, aquest tipus de produccions ja han estat realitzades amb eficiència per narrar històries esportives.

Per altra banda, volem demostrar com una gestió econòmica responsable implicarà un creixement en les àrees esportives i socials, una evidència que el Girona FC ha pogut demostrar en les temporades més recents. Aquests projectes a llarg termini acaben donant resultats, una estabilitat institucional que el Girona mai havia tingut i que el situava constantment al límit de la desaparició.

1.4 Estructura del treball

La primera part del treball ha estat la fase de documentació, essencial per entendre quina era la realitat financera, esportiva i social del club durant els 2000. Per aconseguir aquesta informació hem consultat l'arxiu digital dels diaris de Girona, amb l'accés a les publicacions íntegres del Diari de Girona i l'Esportiu, les dues capçaleres que han seguit l'actualitat esportiva del Girona FC al llarg dels anys.

Amb la documentació aconseguida, vam seleccionar les veus que creiem que podien aportar valor al nostre projecte. Com la història recent del Girona FC ja és coneguda pel públic general, i a més, es presenta molt més complicat poder tenir declaracions dels seus protagonistes, vam plantejar que fossin els implicats en els

anys més complicats del Girona els que narressin i ens expliquessin la complexitat d'aquelles situacions.

En els darrers anys, amb l'impacte de les xarxes socials i l'establiment de plataformes com Tiktok i Instagram, ens ha estat molt més senzill recaptar vídeos del club, així com informació de l'actualitat, amb mitjans generalistes informant del club.

2. Justificació i metodologia

2.1 Justificació del tema i rellevància

Aquest projecte de pòdcast-reportatge sobre l'evolució dels últims 20 anys del Girona FC sorgeix de la necessitat de donar veu a un fenomen esportiu i social que, tot i ser significatiu, no ha rebut prou atenció mediàtica ni acadèmica. Es tracta d'un repte professional, i, sobretot personal per a nosaltres dos, on es combina la producció d'un pòdcast amb una investigació que inclou fonts diverses, des de documents històrics fins a entrevistes en profunditat.

Professionalment, el projecte és un repte que exigeix habilitats en recerca, planificació i producció de contingut audiovisual. Ens planteja la necessitat de combinar eines periodístiques clàssiques amb el domini de tecnologies modernes per a l'edició i elaboració del pòdcast.

Aquest TFG no només és important per la seva contribució acadèmica i periodística, sinó també perquè pretén deixar un llegat que documenti una transformació singular en el món del futbol i de la societat gironina. És una oportunitat d'aprendre, innovar i compartir una història amb gran potencial per connectar amb persones alienes al treball.

2.2 Enfocament periodístic i narratiu

Per entendre el creixement del Girona FC, hem volgut analitzar les àrees esportives, econòmiques i socials del club, i com la bona feina en aquests sectors ha possibilitat

l'establiment del projecte gironí a Primera Divisió, definint-lo com un model a seguir per tots els clubs del futbol professional.

Esportivament, el Girona FC era un projecte inestable en les dècades del 1990, 2000 i 2010, amb moltes dificultats per mantenir el projecte en una categoria i poder tenir l'ambició d'anar mirant cap amunt amb els anys. L'entrada d'un nou grup directiu i de direcció esportiva, mentre el Football City Group incorporava el club en el seu conglomerat, ha facilitat la creació d'un projecte definit alineat amb els seus objectius.

Des del punt de vista social, el projecte posa de manifest com un equip humil pot evolucionar ràpidament si té una bona gestió durant uns anys i ser un referent nacional com a entitat esportiva. A través de la seva trajectòria, el Girona FC ha passat de ser un club modest a competir en l'elit del futbol espanyol, fet que ha reforçat el sentiment de comunitat i atracció turística de la província i la ciutat.

En l'àmbit econòmic, el creixement del Girona FC també ha tingut repercussions importants. Aquest TFG analitzarà com l'equip ha anat evolucionant al llarg dels anys econòmicament, des de les situacions més inestables de l'entitat, fins el projecte sòlid i estable com l'actual. Amb l'entrada del City Football Group i altres inversors, es tracta d'un cas valuós per entendre l'impacte de les grans corporacions en el desenvolupament d'institucions esportives menys desenvolupades.

2.3 Metodologia d'investigació

2.3.1 Recerca documental

La recerca documental ha estat molt important per definir la realitat històrica del club i la situació de la institució entrat el nou segle. Per poder relatar els primers ascensos i les peripècies econòmiques amb els diferents equips directius hem utilitzat l'arxiu digital dels diaris de Girona. Aquest servei ofert per l'Ajuntament de Girona, ofereix digitalitzades les publicacions de la premsa gironina en els darrers vint anys. El Diari de Girona, mitjà referent de l'actualitat esportiva del Girona FC, té totes les edicions íntegres en paper digitalitzades entre el dia 1 de gener de 1988 i el 31 de desembre del 2022.

Per altra banda, també hem fet ús de “El 9 Esportiu”, l’escissió esportiva del Punt Avui que ha informat del Girona FC en les diferents categories que ha jugat. En l’arxiu digital, hem pogut accedir a totes les edicions entre el dos de gener del 2002 fins al 31 de desembre de 2021.

2.3.2 Selecció i anàlisi de fonts

Per fer el muntatge del vídeo pòdcast hem seleccionat recursos de diferents vies. La part troncal del projecte són les imatges de l’arxiu del Fons de Televisió municipal de Girona, on hi ha les diferents publicacions de Televisió de Girona d’aquest segle. L’arxiu municipal, en explicar-los el projecte, ens va fer la concessió dels drets per utilitzar tots els continguts que necessitem, i gràcies a això, hem pogut incorporar vídeos de tot aquest camí que ajudaran a visualitzar el creixement del club a l’espectador.

Per altra part, hem aprofitat les portades més simbòliques del Diari de Girona i l’Esportiu, notícies dels dies més destacats de la història recent de l’equip gironí. Hem aprofitat, mitjançant la carta de TV3, diferents retalls de programes informatius de les darreres dues dècades d’Esport3 o TV3 comentant l’actualitat esportiva del club. De la mateixa manera, hem recollit declaracions de rodes de premsa de jugadors i entrenadors del Girona publicades en el canal de YouTube.

Per la part d’àudio, més enllà, de les entrevistes que havíem gravat de manera autònoma, hem agafat alguna narració d’Eduard Solà, comentarista del Girona FC a Catalunya Ràdio, i narracions estrangeres comentant la proesa de l’equip gironí classificant, per primer cop en la seva història, a competicions europees.

3. El pòdcast com a eina narrativa i periodística

3.1 Definició i evolució del pòdcast

Un dels formats comunicatius que més èxit ha tingut internacionalment en els darrers anys, i especialment a Espanya, és el pòdcast. L’origen del concepte pòdcast es va expandir l’any 2004, tot i que realment es van començar a desenvolupar l’any 2000 per Adam Curry (Candela, 2025). El terme prové de la

combinació de les paraules iPod, el reproductor musical portàtil creat per l'empresa tecnològica Apple, i broadcast, un terme anglès que fa referència a l'emissió de continguts per ràdio o televisió amb la intenció de ser dirigits a un públic ampli.

El pòdcast es pot definir com “un sistema de difusió de continguts que permet als creadors compartir les seves idees amb una audiència global”. El podcàsting també pot ser definit com una activitat que democratitza l'accés a la difusió de l'àudio, ja que qualsevol persona amb un micròfon i una connexió a Internet pot crear el seu propi programa (Gallego, 2010).

El seu origen es remunta a principis del segle XXI, quan es van començar a crear programes d'àudio que es podien descarregar d'Internet per escoltar en qualsevol moment. Els primers creadors de pòdcasts eren, sovint, aficionats a la tecnologia o al periodisme, que, com a hobby, comencen a produir continguts amb la voluntat de compartir els seus coneixements i opinions sobre els temes que els hi resultessin a ells convenients. Tot i l'actual professionalització de totes les activitats de podcàsting i l'ampliació de la seva audiència, l'essència d'aquests primers pòdcasts, la iniciativa voluntària i l'autoproducció, encara es manté.

Des dels inicis, ja hi havia una gran diversitat temàtica: ciència, debat, divulgació, entreteniment, educació, entre d'altres. Aquest fenomen es caracteritza per la remediació de la ràdio i la seva convergència amb la comunicació en xarxa (Andok, 2025). Són nombrosos els experts en comunicació que consideren el podcàsting com una complementació que li ha nascut a la ràdio tradicional. Ambdós formats comparteixen l'origen dels continguts sonors i recursos expressius com la veu, el silenci i la música, però el pòdcast es distingeix per la seva atemporalitat i per la possibilitat de crear continguts sense necessitat d'un estudi professional.

Una altra prova de la connexió entre ràdio i pòdcast és com molts mitjans tradicionals s'han adaptat al nou format. “A mesura que el podcàsting es va consolidar, més personalitats i mitjans coneguts van començar a produir contingut, cosa que va generar certa confusió sobre si els pòdcasts eren simplement descàrregues de programes de ràdio ja emesos” (Andok, 2025). Malgrat que aquesta afirmació pot semblar que ignora els primers creadors independents,

evidencia l'interès de la ràdio convencional a adaptar-se al nou format davant la creixent audiència de continguts auditius.

Un estudi publicat per Dentsu Espanya, el grup líder de la indústria de comunicació al país tant qualitativament com quantitativament va publicar l'estudi: "La evoluciÓn de la ràdio: el momento del audio". Un informe que exposa que en els darrers deu anys, l'escolta tradicional de la ràdio per ona mitjana i FM ha experimentat una davallada de l'11,6%. No obstant això, el sector radiofònic ha trobat noves vies per mantenir la seva rellevància, adaptant-se als nous hàbits de consum. En aquest període, l'audiència a través de canals digitals, com ara aplicacions mòbils i pòdcasts, s'ha incrementat en un 212,6%, pràcticament triplicant-se. Gràcies a aquesta transformació, avui dia més de 22 milions de persones continuen consumint continguts radiofònics de manera habitual, fet que es tradueix en una penetració del 54,6% a escala estatal.

Un dels factors clau del seu èxit és la flexibilitat i la creativitat que permet. Els pòdcasts poden tractar qualsevol tema, fet que amplia exponencialment el seu abast i el seu públic potencial. I tot i que els programes radiofònics també podrien fer-ho, estan més lligats a programes més generalistes de diferents temàtiques com esport, política, debat, humor, etc. Aquesta versatilitat, combinada amb el desenvolupament tecnològic i l'expansió d'Internet a partir dels anys 2000, ha facilitat l'accés a la creació i la distribució d'aquest tipus de continguts.

I els últims anys està guanyant popularitat el vídeo pòdcast. De fet, el 72% dels oients setmanals de pòdcasts als Estats Units veuen pòdcasts amb vídeo de forma activa. Aquest format és una evolució del tradicional pòdcast, que combina elements audiovisuals amb el contingut sonor, oferint així una experiència més rica i interactiva per als usuaris. A diferència dels pòdcasts convencionals, que es basen exclusivament en la reproducció d'àudio, el vídeo pòdcast incorpora imatges i vídeos, i això permet que els oients puguin visualitzar els seus continguts en diverses plataformes, com ara Spotify i YouTube. Aquest format ha guanyat popularitat especialment a partir de 2020, impulsat per l'augment del consum de continguts digitals per part de la Generació Z, que busca formats que fusionin les dues modalitats de manera fluida (Editorial Staff, 2025). A més, l'ús de vídeo proporciona als creadors l'oportunitat d'incorporar elements gràfics i visuals que

poden augmentar l'atractiu del contingut, i també facilitar la interacció amb l'audiència a través de les xarxes socials. Les investigacions han demostrat que el vídeo pòdcast no només fomenta la creació de comunitat entre els usuaris, sinó que també s'està convertint en una bona eina per a la inserció de contingut publicitari (López-Villafranca, 2024). La seva presència, cada cop més significativa en plataformes d'àudio digital com Spotify, marca un canvi en la forma en com els usuaris consumeixen i interaccionen amb aquest tipus de contingut, i obra nous models de producció i distribució de la creativitat digital (López-Villafranca, 2024).

La professionalització amb l'entrada de mitjans tradicionals, la facilitat per accedir a aparells tecnològics com micròfons i càmeres, i la gran quantitat de creadors de contingut en aquest format, han estat clau per contribuir a la creació de pòdcasts més especialitzats i de profunditat. Allunyant-se dels continguts immediats als quals ens té acostumats la ràdio convencional. Un dels grans avantatges amb les que compta el podcàsting és el fet que pot arribar a oferir experiències més personals i íntimes pels oients, ja que es creen connexions més estretes entre els periodistes i les seves audiències (Claudio i Moritz, 2022). La possibilitat de triar precisament el que vols i quan ho vols escoltar facilita la fidelització d'oients. Per tant, gran part de l'impacte del teu pòdcast passa a ser simplement mèrit de tenir bons productes sonors que arribin al públic i els agradi.

Segons l'estudi de Gamir-Ríos i Cano-Orón (2022), els pòdcasts que estan vinculats als mitjans tradicionals destaquen per la seva cobertura de temes d'actualitat general, entreteniment i notícies esportives, un patró similar als continguts que s'emeten pels mitjans convencionals, siguin radiofònics o no (Müller et al., 2020; Martínez-Costa et al., 2021).

Amb l'augment de l'ús de reproductors d'àudio portàtils (Andok, 2025), el podcàsting va començar a guanyar popularitat a partir de l'any 2004. Tot i això, entre 2005 i 2013, el seu creixement va ser relativament lent. L'any 2013 es produïen aproximadament 250.000 programes en més de 100 idiomes diferents. Però començant el 2015 aquesta xifra ja havia pujat a uns 285.000 pòdcasts i més de 9 milions d'episodis disponibles (Andok, 2025).

Una de les plataformes per les quals més es decanten els oients per consumir aquest format en els darrers anys ha estat Spotify. El 2023, la plataforma comptava amb 2,62 milions de canals de pòdcast i uns 86 milions d'episodis disponibles, amb una mitjana de 768 noves publicacions diàries (Gray, 2024).

Aquesta gran expansió de producció ha anat acompanyada d'un creixement considerable de l'audiència. Segons dades d'una investigació feta per l'empresa NielsenIQ per a la plataforma Audible l'any 2024, es va arribar a la conclusió que a Espanya més de 14 milions i mig d'espanyols havien escoltat algun pòdcast aquell any, quasi el 30% de la població espanyola.

3.2 Tipus de pòdcasts

El podcàsting ja hem mencionat que és un format amb una gran riquesa de maneres de produir-lo i compta amb enorme diversitat narrativa. Aquest fet ha propiciat l'aparició de múltiples tipus de pòdcast, cadascun amb característiques pròpies i pensat per arribar i complir tots els diferents interessos i maneres de consumir els continguts. És necessari conèixer tots els diferents formats abans d'escollir el que es vol elaborar, ja que és essencial a l'hora de dissenyar el nostre producte final, perquè cada tipus connecta de manera diferent amb el públic al qual es vol dirigir el programa (Santo, 2023).

A continuació, us mostrem els principals i diferents tipus de pòdcast que s'han anat identificant al llarg de tots aquests anys de la seva expansió basant-nos en articles escrits per l'autor Alexander Santo i la plataforma d'escolta de pòdcasts iVoox:

- Pòdcast narratiu / documental:

És conegut també com a storytelling pòdcast, es caracteritza per ser un format que es basa en la narració d'una història, normalment basada en fets reals, i pot estar dividida en capítols o funcionar com una única peça narrativa. Són pòdcasts que exigeixen una gran tasca de documentació, guió i edició sonora, ja que l'objectiu és oferir una experiència immersiva.

- Pòdcast d'entrevistes:

Aquest és un dels formats més populars, en què un o més presentadors entrevisten convidats per aprofundir en temes que puguin tenir un interès, sigui explorar trajectòries personals o compartir vivències i experiències personals que poden connectar amb el gran públic. Aquest format pot tenir un enfocament informatiu, formatiu o d'entreteniment.

- Pòdcast conversacional:

Dos o més presentadors conversen sobre temes diversos, sovint d'actualitat, amb to informal o humorístic. Aquest tipus de pòdcast recorda el format d'entrevista de la ràdio tradicional i sol generar una sensació de proximitat amb l'audiència.

- Pòdcast informatiu:

Aquests programes tenen com a objectiu aportar dades o novetats d'un camp específic, no necessàriament d'actualitat. Poden estar vinculats a la divulgació científica, tecnològica, econòmica, entre d'altres. Tot i que també poden ser els que informen sobre actualitat, ja siguin amb reculls i anàlisi de notícies o informar sobre temes de preocupació actuals.

- Pòdcast de crònica periodística:

Són una modalitat dins del podcàsting informatiu que combina elements de la crònica tradicional amb el format narratiu de l'àudio digital. Són produccions que parteixen de fets reals, normalment d'interès global elevat o d'actualitat, i els expliquen, analitzen i els relaten amb una estructura clara, amb l'objectiu de contextualitzar, aprofundir i generar debat i reflexió a la seva audiència.

- Pòdcast de magazín:

És un format que s'inspira en els programes de ràdio i televisió del mateix nom. Es caracteritzen per oferir continguts diversos dins d'un mateix episodi, estructurats en seccions diferents, com podrien ser, premsa rosa, polèmiques, seccions virals, tot construït amb un to àgil, entretingut i sovint proper o informal. La seva finalitat és entretenir i informar, combinant temes d'actualitat amb entrevistes, reportatges curts, recomanacions culturals, i altres continguts d'interès general.

- Pòdcast de ficcions sonores:

Són totes aquelles produccions de pòdcast que el seu contingut es basa a crear universos imaginaris, com si fossin sèries o pel·lícules auditives. Per a realitzar aquest format són necessaris guions elaborats, actors de veu i un bon treball de so. Són molt atractius per a audiències que busquen entreteniment narratiu.

- Pòdcast d'audiollibres o adaptacions sonores:

Aquest tipus de pòdcasts es basen a adaptar obres ja escrites, ja siguin obres de teatre, novel·les, guions de cine i convertir-los directament en un arxiu sonor on consumir totes aquestes històries. En aquesta categoria també entrarien els audiollibres, on una veu narrativa ha d'estar acompanyada d'una producció sonora que ha de ser molt elevada: música pròpia, actors que facin de narradors professionals pels diàlegs, i els diversos recursos sonors, et fan reviure obres literàries d'altres èpoques d'una forma innovadora.

3.3 El pòdcast en el periodisme esportiu

L'esport als pòdcasts és un dels temes que més interessen. Una estadística extreta d'Statista realitzada el 2023 ens parlava de quines van ser les temàtiques més escoltades aquell any. En una taula dominada pels pòdcasts relacionats amb humor i entreteniment o bé música, els pòdcasts esportius arriben al 8è lloc amb un 29% de preferència davant les altres temàtiques. Un percentatge que s'apropa molt als que estan dins els cinc més consumits, demostrant que l'esport interessa en el món dels pòdcasts i, a més a més, que l'oferta oferida és ben rebuda pels oients del país.

L'esport a Espanya ha estat, sempre, un motor d'interès del nostre país, ja sigui, tant de forma mediàtica com de repercussió social. Històricament amb una enorme presència en els mitjans de comunicació tradicionals. No és casualitat que consultant les dades proporcionades per l'estudi de l'AIMC EGM, l'Associació per la Investigació de Mitjans de Comunicació, i usant de font l'Estudi General dels Mitjans, ens trobem que d'entre els deu primers diaris més llegits a Espanya l'últim quadrimestre del 2024, 4 són exclusivament esportius (destacats en blau).

Taula 1: Taula de lectors de diaris físics a Espanya (font: AIMC EGM)

TOTAL LECTORS DIARIS FÍSICS	5612
1. Marca	978
2. El País	736
3. El Mundo	488
4. As	447
5. La Voz de Galícia	374
6. La Vanguardia	345
7. Abc	333
8. Mundo Deportivo	264
9. El Correo	224
10. Sport	194

Font: elaboració pròpia amb dades de l'AIMC EGM

I no són posicions que sorprenen, sinó que constantment aquests diaris esportius sempre han anat tenint una importància similar dins el teixit de mitjans de comunicació si continuem revisant les dades de l'estudi de l'AIMC EGM. I no hem de deixar de banda que els diaris generalistes solen informar també sobre esdeveniments esportius, augmentant encara més la importància del periodisme esportiu.

Aquesta darrera evolució tecnològica i l'aparició de nous formats més digitals i immersius, sembla que no hagi perjudicat el periodisme esportiu, que és de les poques modalitats periodístiques que s'ha adaptat més ràpidament als nous canals i maneres de transmetre informació. Podem veure com el programa "El Larguero" de la cadena SER, "Tiempo de juego" de la cadena COPE, el "Chiringuito de Jugones" de la Sexta i "La Pizarra de Quintana" de ràdio Marca, han estat programes que no s'havien creat per a convertir-se també en pòdcasts ni per ser gravats amb càmera, però han entès la importància d'adaptar-se als nous formats com serien els vídeos pòdcasts i els ha funcionat.

La tradició dels directes de les emissions de programes esportius han vist en el pòdcast com la possibilitat de seguir dins el periodisme esportiu, però amb els

beneficis del format que apropa i facilita la consumició d'informació als oients, ja que els permet accedir a continguts a la carta, en qualsevol moment i quan ells vulguin. Tot i que els programes esportius solen seguir l'actualitat dels equips, amb la possibilitat de penjar els seus programes com a pòdcasts ajuden a fer que t'informis del que passa en el món de l'esport quan a tu et vagi bé i no et lliguen a un horari establert on, potser, no ho podries consumir.

A Espanya, l'adopció del pòdcast en l'àmbit del periodisme esportiu i comunicatiu ha estat progressiva i cada vegada més sòlida. Un estudi de Gamir-Ríos i Cano-Orón (2022) constata que els pòdcasts dirigits per professionals dels mitjans de comunicació, siguin periodistes o figures amb trajectòria en altres àmbits de la comunicació, representen el 72,8% dels programes més destacats a Espanya, superant àmpliament els de caràcter amateur (25,7%). Aquesta dada reflecteix una clara tendència cap a la professionalització del sector, on els continguts elaborats amb rigor i experiència acumulen una audiència més fidel i rellevant.

A més, dins dels pòdcasts procedents de mitjans tradicionals, el 26,7% tenien origen en emissores de ràdio, sent els continguts més reconeguts i consolidats. En aquest sentit, destaca especialment el pes del Grup PRISA, responsable del 38,2% dels pòdcasts radiofònics del rànking, majoritàriament vinculats a Cadena SER, amb exemples com *SER Deportivos* o *El Larguero*. Altres emissores com Onda Cero (14,5%), COPE (12,7%) o RAC1 (7,3%) també mantenen una presència destacada, reforçant la idea que les estructures mediàtiques tradicionals han sabut adaptar-se a les noves formes de consum sonor.

Taula 2. Principals emissores i grups de comunicació presents als pòdcasts destacats

Emissora / Grup	Percentatge de presència sobre pòdcasts radiofònics destacats
Cadena SER (Grup PRISA)	38,2%
Onda Cero (Atresmedia)	14,5%

COPE	12,7%
esRadio (Libertad Digital)	9,1%
RAC1 (Grup Godó)	7,3%
Catalunya Ràdio (CCMA)	5,5%
RNE, Los40, Rock FM, Ràdio Marca (diversos)	1,8% (cadascuna)

Font: elaboració pròpia dades de l'estudi (Gamir-Ríos & Cano-Orón, 2022)

Aquesta combinació entre l'arrelament de mitjans tradicionals i la consolidació de xarxes digitals exclusives mostra un ecosistema on el podcàsting professional no només ha crescut, sinó que s'ha especialitzat i estructurat. D'aquesta manera, els pòdcasts independents amateurs, tot i aportar varietat i proximitat, queden sovint relegats a audiències més petites, enfront d'un panorama on els recursos, la marca i l'experiència comunicativa professional són claus per guanyar visibilitat i sostenibilitat.

Aquesta tendència reflecteix la capacitat del format per adaptar-se a les necessitats d'audiències específiques, oferint continguts que poden ser tan informatius, d'entreteniment o una combinació de les dues, que actualment són els que tenen més èxit. A més, el 49,1% dels pòdcasts de diferents temàtiques que estan vinculats a mitjans tradicionals, tenen una periodicitat diària, i aquest fet, argumenta la seva funció com a eina per a una cobertura que es pot catalogar com a immediata d'esdeveniments esportius, consolidant-se com un recurs clau en l'ecosistema mediàtic actual (Gamir-Ríos; Cano-Orón, 2022).

3.4 Consum i audiències que tenen els pòdcasts a Espanya

El consum de pòdcasts a Espanya ha experimentat un creixement significatiu en els últims anys tal com hem dit anteriorment. I per posar-hi dades, segons Spotify, la plataforma digital de continguts sonors on més pòdcasts es consumeixen (YouGov; Reuters Institute for the Study of Journalism; Universidad de Navarra, 2023), van

presentar l'any passat a Madrid amb l'esdeveniment Next In Podcast un seguit de dades que feien referència al consum d'aquest modern format.

Els seus estudis afirmaven que el 30% dels usuaris de Spotify a Espanya ja escolten pòdcasts a banda de només escoltar música, el motiu principal pel qual va néixer la plataforma. Aquest tant per cent tan elevat, ha situat el país entre els cinc primers d'Europa en termes d'ús i hores d'escolta. A més a més, el contingut que es produeix aquí i es pot catalogar com a local ha vist un augment de l'audiència que supera el 40%, reflectint l'interès creixent que es va generant per a les produccions espanyoles de pòdcasts.

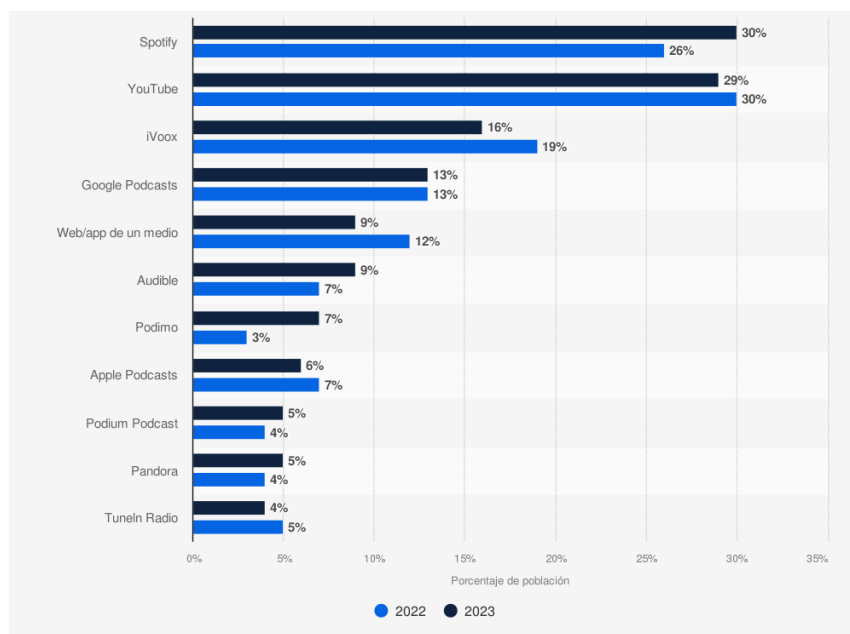
Un dels temes que més es destaca durant l'estudi presentat a Next In Podcast és l'auge dels vídeo pòdcasts. En l'últim any, el consum d'aquest format ha crescut més d'un 70% a Espanya, amb nou de cada deu usuaris preferint veure aquests continguts en primer pla. Aquest creixement posa a Espanya com el segon país d'Europa amb major velocitat d'adopció d'aquest format. Llavors també s'exposa el "boom" del vídeo pòdcast a escala global, on es mostra que el consum de continguts en format vídeo ha augmentat prop d'un 50%, amb la Generació Z com a principal impulsora, incrementant el seu consum de vídeo pòdcasts en un 130% durant l'últim any.

Aquestes dades són especialment rellevants per al nostre projecte de vídeo pòdcast, que combinarà l'estil narratiu/documental i el format d'entrevistes seguint una de les temàtiques més sol·licitades, el futbol.

3.4.1 Plataformes principals de consum de pòdcasts

Abans de realitzar el pòdcast hem de pensar per on el difondrem i per fer-ho, hem de saber quines són les plataformes que contenen els pòdcasts amb més audiència per a poder arribar a més gent. Un estudi publicat a Statista, però basat en les fonts de Reuters Institute for the Study of Journalism, YouGov i la Universitat de Navarra: (Center for Internet Studies & Digital Life - School of Communication) el juliol de 2023 mostra quin és el percentatge de població que va escoltar un pòdcast a Espanya el 2022 i 2023, fos per una aplicació o per una plataforma (gràfic següent).

Gràfic 1. Percentatge de població que va escoltar un pòdcast a Espanya el 2022 i 2023 i on ho va fer.

Tal com es mostra en la gràfica, el 2023 Spotify acumula un 30% de la població convertint-se en la més emprada per escoltar pòdcasts, superant per poc a la plataforma que el 2022 va ser la més utilitzada, YouTube (29%). Aquestes dues empreses són les que lideren clarament com les dues plataformes que més es fan servir per escoltar pòdcasts al nostre país.

Aquestes dades ens han portat a optar per publicar el nostre vídeo pòdcast tant a Spotify com a YouTube amb els reforços visuals, ja que són les opcions preferides pels oients. Especialment, les noves generacions com la Generació Z, tal com hem vist anteriorment.

A més a més, aquest model ja ha estat adoptat amb èxit per molts dels pòdcasts més influents en l'àmbit estatal i català, com ara "La Sotana", "The Wild Project" o "The Nude Project Podcast", que han construït comunitats molt actives, fidels i que interactuen molt amb el contingut relacionat amb el seu pòdcast, ja siguin a anar de públic, programes especials, esdeveniments organitzats pels creadors dels pòdcasts, etc. Totes aquestes conseqüències són causa de produir el seu bon contingut mitjançant una estratègia multiplataforma centrada en l'àudio i el vídeo.

Apostar per aquestes dues plataformes no només ens garantirà poder arribar a un públic ampli, sinó també serà un projecte amb molta accessibilitat, amb el concepte d'atemporalitat, ja que es podrà consumir sempre que es vulgui i mai deixarà de ser interessant i a tenir una millor interacció amb l'audiència. Aprofitarem els canals visuals i les característiques que ofereix YouTube, i ho combinarem amb la consolidació de Spotify com a referent en l'àmbit del podcàsting per a tenir els millors resultats que el nostre projecte pugui tenir.

3.4.2 Formats i gèneres més escoltats pels oients de pòdcasts

L'èxit d'un pòdcast sol dependre del contingut, però sovint, no importa el resultat final en conjunt, sinó més aviat el com ho transmetes i el que transmetes. Conèixer quin és el mercat actual i quines són les preferències de l'audiència és clau per dissenyar una proposta atractiva. Segons l'informe publicat per iVoox el 2023 sobre l'estat del consum de pòdcasts en castellà, que és el que més s'apropa al perfil d'oients que poden tenir els nostres oients de pòdcast en català, els gèneres de pòdcast més escoltats es mostren en la taula següent:

Taula 3. Els formats preferits de pòdcasts.

Formats	percentatge de preferència
Conversacional	52,49%
Narratiu / Documental	49,28%
Entrevista	43,42%
Crònica periodística	30,59%
Audiollibres	29,82%
Ficcions sonores	22,46%
Informatius: Actualitat / Notícies	22,05%

Magazín	8,80%

Font: elaboració pròpia amb dades de iVoox (2023)

Tal com mostra la taula superior, els formats de pòdcasts més escoltats són els conversacionals que lideren (52,49%), seguits molt de prop pels narratius o documentals (49,28%) i l'entrevista (43,42%). Aquests tres gèneres comparteixen un element comú com és la capacitat d'oferir programes sonors amb un alt contingut narratiu, sigui actual o atemporal que emocionalment sol connectar bastant amb el públic.

La presència destacada a la segona i tercera posició dels formats que podem fer servir per al nostre pòdcast, validen l'aposta pel nostre projecte: un vídeo pòdcast que se centra a documentar la història recent del Girona FC, donant un gran valor a les entrevistes realitzades.

A més a més, de la manera amb la qual farem el pòdcast, la nostra temàtica és una de les principals fonts de consumició i interès de pòdcast tal com podeu veure a la següent taula aportada pel mateix informe:

Taula 4. Temàtiques més escoltades.

Temàtiques	% de preferència
Misteri i altres realitats	15,20%
Història i humanitats	14,16%
Humor i entreteniment	9,19%
Política, economia i opinió	8,78%
Notícies i successos	6,78%
Futbol	6,60%

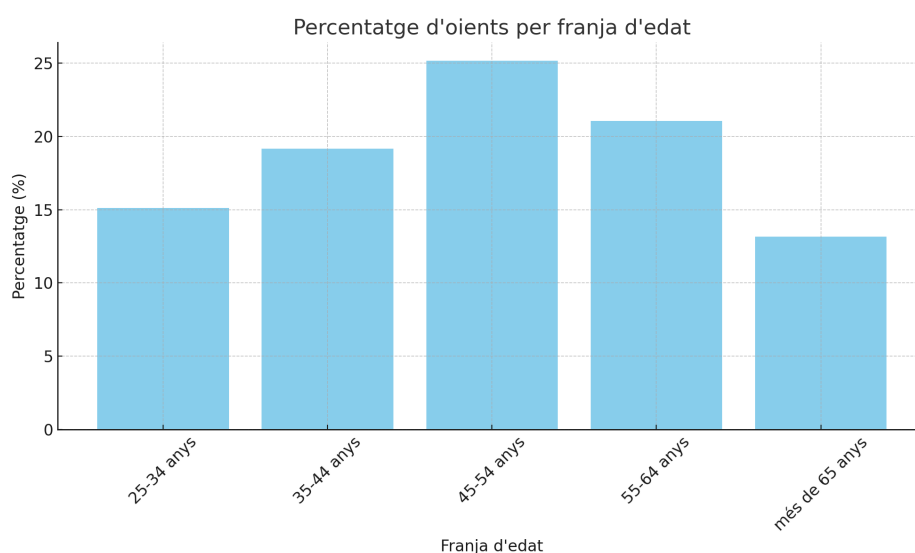
Font: elaboració pròpia amb dades de iVoox (2023)

Amb la taula i les dades que s'aporten volem evidenciar la importància que té el gènere esportiu dins l'univers pòdcast, i demostrar que hi ha una audiència potencial molt àmplia i receptiva per a tots aquells continguts que siguin capaços de combinar anàlisi, testimonis i relat cronològic històric, especialment, i segons l'estudi, si aquests projectes es presenten en formats innovadors com el vídeo pòdcast.

3.4.3 Perfil de l'oient de pòdcast

Per acabar de definir quina podria ser la nostra possible audiència primer hem de saber com és aquesta audiència i a què ens enfrontem per després poder fer un bon estudi de mercat i estratègia de difusió del pòdcast, per això hem utilitzat les dades de l'informe d'iVoox del 2023 per a analitzar el perfil sociodemogràfic dels oients. Primer de tot hem de saber que els oients solen ser majoritàriament homes (55,2%) seguit del (44,8%) de dones. A les següents taules veurem quina és l'edat que més escolta aquest format, des d'on s'escolten els pòdcasts a Espanya, la preferència de durada dels episodis i els idiomes més escoltats:

Gràfic 2. Edat dels oients. Font: iVoox (2023)

Font: elaboració pròpia amb dades de iVoox (2023)

Com podem apreciar el rang d'edat que més prefereix el format dels pòdcasts va des dels 45 als 54 anys (25,16%), seguit dels de 55 a 64 i els de 34 fins a 44 anys,

amb un 21,05% i un 19,15% respectivament. Apreciem que els joves són el rang d'edat que menys escolta pòdcasts, però com ja sabem, la generació Z aprecia molt el contingut de vídeo pòdcast i no la podem descartar com a gran part de la nostra audiència.

Taula 5. Des d'on s'escolten els pòdcasts a Espanya. Font: iVoox (2023)

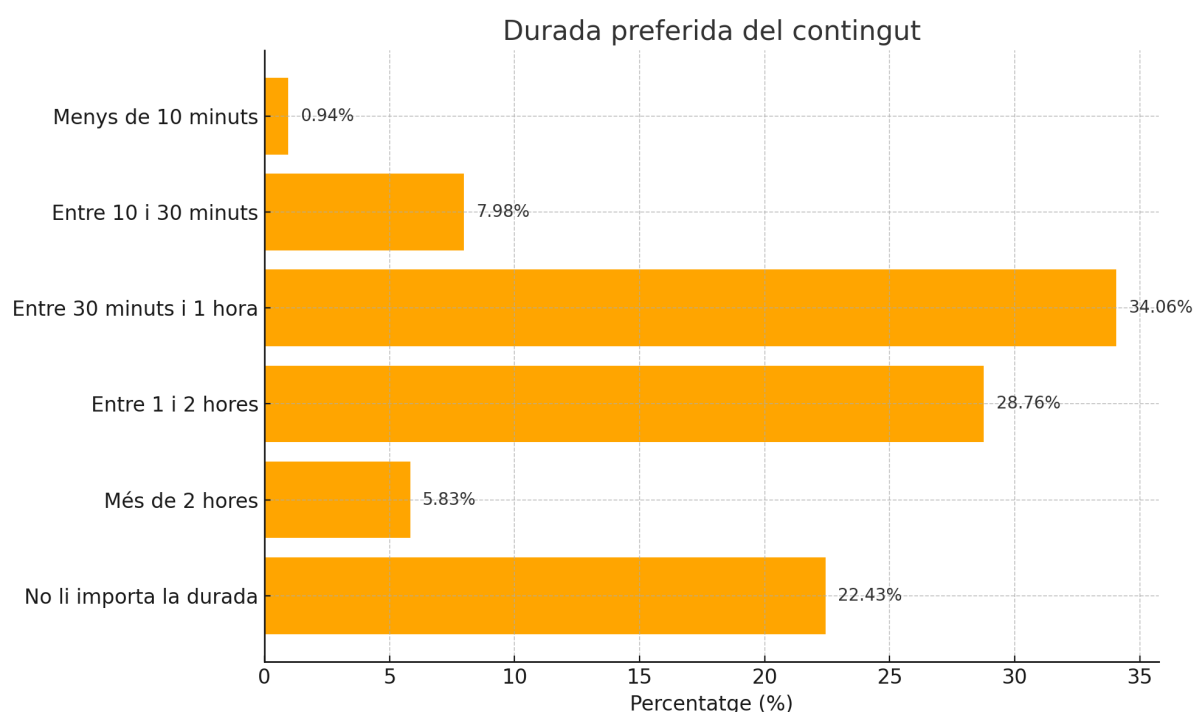
Comunitat de Madrid	18,74%
Andalusia	15,46%
Catalunya	15,42%
Comunitat Valenciana	11,33%
Castella i Lleó	5,75%
Galícia	4,73%
País Basc	4,59%
Aragó	3,92%
Castella-la Manxa	3,52%
Canàries	2,93%
Principat d'Astúries	2,86%
Regió de Múrcia	2,61%
Illes Balears	2,05%
Extremadura	1,91%
Cantàbria	1,69%
La Rioja	1,13%
Comunitat Foral de Navarra	1,06%
Ciutat Autònoma de Ceuta	0,21%
Ciutat Autònoma de Melilla	0,11%

Font: elaboració pròpia amb dades de iVoox (2023)

La taula mostra com Catalunya és el tercer territori on més pòdcasts s'escolten del país, demostrant el gran interès dels catalans i la ràpida acceptació que han tingut

del format pòdcast. Ens interessa que Catalunya estigui tan a dalt, ja que el nostre tema tracta una de les capitals catalanes, i a part, es farà en català. Veiem com Madrid i Andalusia, amb un 18,74% i un 15,46% són seguits molt de prop pel 15,42% d'oients que escolten pòdcasts des de Catalunya. Després d'aquestes tres comunitats autònomes que lideren clarament l'escolta de pòdcasts, hi ha un salt fins a arribar a l'11,33% de la Comunitat Valenciana i llavors una gran diferència amb la comunitat que ocupa el cinquè lloc, Castella i Lleó amb el seu 5,75%.

Gràfic 3. Preferència de duració dels episodis.

Font: elaboració pròpia amb dades de iVoox (2023).

La preferència dels usuaris per a la durada d'un pòdcast, tal com veiem al gràfic superior és amb el 34,06% la durada d'entre 30 minuts i 1 hora, seguit del format que ocupi entre 1 i 2 hores amb un 28,76%. Aquestes dades lliguen bastant amb la durada que tenim planificada pel nostre pòdcast, ja que volem fer un programa que arribi a prop de l'hora de durada per a poder explicar bé tots els fets que volem que apareguin.

Taula 6. Idiomes més escoltats a la plataforma iVoox.

Idiomes	Percentatge d'escoltes
Castellà	99,53%
Anglès	19,99%
Català	6,92%
Francès	1,97%
Gallec	1,56%
Portuguès	1,32%

Font: elaboració pròpia amb dades de iVoox (2023)

L'oient de pòdcasts en castellà també escolta programes en altres llengües, sent l'anglès (19,99%) el segon més escoltat i el català (6,92%) el tercer. Molt per sobre d'altres idiomes com el francès, portuguès, gallec, basc, etc. Aquesta dada ens ajuda a entendre que el català és un idioma escoltat a Espanya, i sobretot, a Catalunya. Fet que ens beneficia en fer un pòdcast amb una temàtica que, tot i que pugui tenir un interès nacional per a tots aquells que els agrada el futbol, sabem que hi haurà bona rebuda a l'hora de gravar-lo en català i sobre una temàtica de Catalunya.

4. Estudi de mercat

4.1 Anàlisi de l'audiència

El nostre públic objectiu són els seguidors del Girona, una audiència que actualment no gaudeix d'una varietat gaire àmplia de continguts. L'augment de massa social i el rejuveniment de les graderies de Montilivi ha comportat que molts seguidors desconeguin la història del club i només siguin coneixedors de l'etapa d'èxits del Girona FC. Això acaba distorsionant les exigències sobre el club, una problemàtica que ha generat conflicte entre diferents sectors d'aficionats.

Amb el nostre reportatge volem ajudar a solucionar aquesta disputa, oferint un contingut dinàmic i adaptat a les noves generacions que explica el recorregut del Girona FC al llarg de les darreres dues dècades fins a arribar a classificar per la Champions League.

Actualment, no existeix una gran varietat de creadors de contingut que enfoquin la seva activitat en l'actualitat esportiva de l'equip, un buit que ofereix una oportunitat única per posicionar-nos en el mercat. A més, considerem que els continguts disponibles, al ser pocs, no generen *overbooking* i no s'ha creat una saturació d'oferta com pot passar, per exemple, amb el Barça.

4.2 Audiència potencial

Entenem que l'audiència potencial del nostre producte és l'aficionat jove amant del futbol. És evident que la gran temporada 23-24 del Girona amb la classificació a Champions League ha posicionat a l'equip en el panorama futbolístic, una oportunitat única per mostrar una mica més de la història d'aquest club. Així doncs, aquest reportatge es presenta com una via per connectar amb un tema d'actualitat que té un interès creixent de públic, un element d'atracció que pot generar més visualitzacions.

4.3 Competència i referents

Actualment, són molt pocs els creadors de contingut que aposten per l'actualitat informativa del Girona, un fet que provoca que siguin més un punt de referència que de competència. Durant la gran temporada 23-24 i la classificació a Champions, van néixer els projectes de Montiliving, un pòdcast setmanal que repassa el dia a dia de l'equip, i Tribunerus de Montilivi, uns seguidors del Girona que segueixen l'actualitat del club amb vídeos a Instagram i Tiktok. Així doncs, remarquem, que en tractar-se d'una mostra tan petita de contingut, no considerem que el consum d'un producte sigui exclusiu de l'altre, sinó tot el contrari, els usuaris que segueixen l'equip acostumen a seguir les dues propostes. Aquest grup reduït de propostes d'entreteniment i informatives sobre el Girona FC, ens obre una oportunitat de posicionament amb un nínxol amb poca saturació.

En les darreres setmanes, el Girona FC ha iniciat un pòdcast on parlen amb personalitats de la província gironina. Tot i que el primer episodi va ser amb Àlex Granell, excapità del club, les següents edicions han estat amb Gerard Quintana, vocalista de Sopa de Cabra, Jordi Bosch, un empresari del món de la comunicació, i Martina Puigvert, xef de Les Cols.

D'aquesta manera, la nostra competència no és específica del Girona, sinó que més àmplia i transversal: lluitem per l'atenció i el temps dels aficionats del futbol en general. Amb el domini de les plataformes digitals com Tiktok, Instagram o YouTube, aquest aficionat ja no només consumeix sobre el seu equip, també ho fa per interès, entreteniment i valor informatiu. El nostre objectiu és que el nostre producte pugui ser visualitzat tant per seguidors del Girona com per gent que hagi conegut el club amb el gran rendiment de la darrera temporada. Aquí oferim alguns exemples de creadors de contingut que encaixen amb aquest perfil:

Memorias de Futbol	Memorias de Futbol és un canal de Youtube amb 1'6 milions de subscriptors que narra històries esportives èpiques. Per fer-ho sempre inicia amb un context històric que ajuda a magnificar la proesa. A partir d'aquí, presenta els protagonistes i l'assoliment de la gesta, sempre seguint l'ordre cronològic dels fets. Un gran exemple és el vídeo que va fer sobre la història del campionat de Premier League, un audiovisual que supera els 5'5 milions de visualitzacions.
Rafael Escrig	Rafael Escrig és un periodista que s'ha fet un lloc en el periodisme esportiu gràcies a la popularitat del seu canal de Youtube. Des de fa més de sis anys, allà hi publica vídeos sobre històries humils del futbol espanyol, un esport modest que molts cops no té portades i ell s'ha encarregat de donar visibilitat. Actualment, té 382 mil seguidors, un esforç que ha estat recompensat per DAZN, que l'ha incorporat en el seu equip per les

	entrevistes a peu de camp en els partits de LaLiga.
El Enganche	Aquest pòdcast és actualment un dels productes que més similituds té amb el que hem fet nosaltres. En el seu cas, per explicar els relats esportius utilitzen moltes veus protagonistes o expertes, una fórmula que aporta ritme i dinamisme al contingut. Així i tot, també fan ús d'un estil narratiu documental molt característic en el seu perfil i tracten de tocar els temes aportant una mirada més humana i sincera.
La Media Inglesa	Mitjà de comunicació digital que publica contingut diàriament sobre la Premier League. Va néixer com un blog, poc després va passar a ser un canal de Youtube. Amb els anys, s'ha convertit un dels referents en la plataforma gràcies a la capacitat que han tingut per crear una comunitat fidel que els acompanya en totes les seves iniciatives. En els darrers anys, s'ha expandit incorporant-se en el mercat dels directes a Twitch i produint més continguts interactius a xarxes socials com Instagram o Tiktok.
Forza Champions	Forza Champions és un canal de Youtube de poc menys d'un milió de subscriptors que en la darrera dècada ha publicat més de 300 vídeos narrant històries del món del futbol. Ha repassat grans victòries i l'assoliment de títols d'equips de tot el món, la caiguda als inferns d'històrics i ha homenatjat a grans llegendes d'aquest esport.
Elefutbol	Iker Ruiz, el nom que s'amaga sota aquest usuari, és el referent del futbol a Tiktok. Tot i no ser un pioner en la plataforma, el seu estil ple d'energia i emoció encaixa amb el format breu dels vídeos de Tiktok o els shorts de

	Youtube. A més, les seves narracions incorporen comparacions estètiques i visuals de situacions quotidianes. Elefutbol és més que un canal, ja és una veu reconeixible que va canviar la tendència de contingut sobre les vivències i històries del futbol en l'aplicació.

5. Anàlisi del Girona FC: Un cas d'èxit esportiu, econòmic i social

Aquesta és la fase de documentació, el pas previ per a poder a realitzar un guió definitiu. En aquest treball, hem volgut definir el creixement del Girona FC en els àmbits econòmic, socials i esportiu, i tot i que en el reportatge s'exposa de manera unificada amb un ordre cronològic, hem cregut important fer l'anàlisi de les tres àrees de manera independent.

Per aquesta fase documental, hem utilitzat, principalment, l'arxiu municipal de premsa digitalitzada que ofereix l'Ajuntament de Girona, un recurs que ha estat particularment important abans del primer ascens a Primera Divisió, uns anys que només els mitjans de comunicació de la ciutat informaven sobre l'actualitat esportiva del Girona FC.

5.1 Evolució històrica del club

El 23 de juliol de 1930, com a resposta a la desaparició de la UD Girona per problemes econòmics, va néixer el Girona FC. L'escenari de la reunió va ser l'antic Cafè Norat de la rambla de Girona, emblema de la ciutat, on Albert de Quintana i León, qui seria el primer president, va fundar el Girona amb un grapat de socis i amics gironins. Albert de Quintana va ser el rebesoncle de Joaquim Boadas, que dècades més tard es va convertir en president del Girona. "El meu rebesoncle va ser el fundador i primer president del club, vint-i-cinc anys més tard el meu avi Albert de Quintana de Vergés va ser president i molts anys després ho vaig ser jo. Nosaltres portem el Girona a la sang, va més enllà que un sentiment d'unió amb l'equip de la nostra ciutat" comenta Boadas sobre el vincle familiar amb el Girona FC.

El primer partit de la història del Girona va ser contra un combinat de jugadors del Barça a Vista Alegre, on durant més de quatre dècades el conjunt gironí va disputar els seus partits. El Girona va disputar la seva primera temporada a Segona ordinària i en el seu primer any d'existència ja va aconseguir el seu primer ascens.

Imatge 1. L'equip del Girona que va disputar el primer partit en competició oficial, contra el Colònia Artigas/ Fotografia publicada per l'Esportiu el 23/07/2020

El Girona va aconseguir un nou ascens pocs anys més tard, però amb l'esclat de la Guerra Civil el 1936, les aspiracions futbolístiques del club es van esfumar per la gravetat de la realitat social. La tornada als terrenys de joc, com va succeir a la resta del territori, va ser molt complexa, amb jugadors i directius d'equips catalans marxant a l'exili davant l'estratègia de depuració ideològica catalanista i independentista que va dur a terme el Règim. D'altra banda, les ajudes econòmiques a clubs esportius van desaparèixer, i el Girona va perdre la posició privilegiada que s'estava guanyant en el futbol estatal.

La postguerra va ser molt complicada pel club, que va viure dècades de precarietat econòmica, navegant entre la Segona i la Tercera Divisió del futbol estatal. Seria així fins al descens a Tercera Divisió la temporada 58-59, sent aquesta l'última edició que jugaria el Girona a Segona fins al 2008. Anys més tard va sorgir Segona B, categoria que també va poder conèixer el club. La temporada 91-92, amb Xavi Agustí a les banquetes, els gironins van disputar la final del play-off per ascendir a Segona Divisió després de trenta anys, però una derrota en el camp de la UD

Salamanca ho va evitar. A partir d'aquí, els descensos es van anar consumant fins a tocar fons a Primera Catalana les temporades 97-98 i 98-99. Sota la presidència de Jordi Roche, el club es va anar recuperant lentament fins a competir en categories més dignes com Tercera Divisió, i posteriorment, Segona B la 03-04. No obstant això, quan el club semblava mirar cap amunt, va patir una nova ensopagada dolorosa amb el descens a Tercera Divisió de la temporada 04-05. L'any següent l'objectiu era clar: tornar a Segona B. A les ordres de Domènec Torrent, el Girona va aconseguir el campionat de lliga, però no va poder assegurar l'ascens en el play-off, on va caure eliminat en mans de l'Eldenc en la darrera eliminatòria.

Imatge 2. Portada del Dilluns Esportiu, suplement d'esports del Diari de Girona, amb la derrota del Girona contra l'Eldenc que el deixava a les portes de tornar a Segona B. // Imatge de Dilluns Esportiu (Diari de Girona), 26/06/2006

5.2 Dimensió esportiva: assoliments i estratègies

2006-2007. El retorn a la categoria de bronze

Amb la destitució de Joan Carrillo entrat l'any nou, va ser Javi Salamero qui va agafar la doble responsabilitat, tant d'entrenador com de director esportiu. Faria tàndem a les banquetes amb Ricardo Rodríguez, que havia arribat a l'estiu al club

per dirigir el juvenil a divisió d'honor. Amb la seva feina l'equip va ser capaç de capgirar la dinàmica i va acabar la lliga regular a dos punts del Reus, primer classificat. En el play-off, va remuntar al Mutilvera a Montilivi en les semifinals (1-0, 4-0) i va vèncer a l'Alcalá de Henares de Paco Jémez amb dues victòries per 2-1. Així ho explica José Martínez, un dels jugadors que va viure aquell ascens: "Aquell any vam tenir la sort que no havíem tingut l'any anterior. Recordo la final del play-off, un partit a Alcalá de Henares molt dur, vam començar perdent i vam acabar remuntant"

En les declaracions posteriors al partit de l'ascens Josep Gusó, president del club en aquell moment, va recordar que quan va arribar a la presidència del club el 2005 va dir que la categoria del club era, com a mínim, la Segona B, i va fer una crida als socis i a la ciutat: "Ara és el moment d'il·lusionar la gent i de treballar per l'any vinent. El més important són els socis, i treballem perquè la ciutat, els comerciants, els industrials i les institucions ens donin suport".

Imatge 3. Portada del Diari de Girona amb el retorn de l'equip a Segona B/ Diari de Girona (25/06/2007)

2007-2008. Segons ascens consecutiu per tornar al futbol professional

En una situació de club d'inestabilitat total, l'equip va firmar una temporada sensacional esportivament, mantenint l'empenta de la recta final de la temporada anterior. Amb la marxa de Ricardo Rodríguez al filial del Màlaga i el retorn de Javier Salamero als despatxos, va ser Raül Agné, un entrenador principiant amb només tres anys d'experiència que no coneixia la categoria, qui assumiria el càrrec. L'aposta va ser un encert, el Girona FC, tot i que no era l'objectiu a l'inici de la

campanya, va ser campió de lliga regular i va mantenir el domini durant el play-off gràcies al treball defensiu de l'equip, que no va encaixar cap gol en els quatre partits. “Vam fer un bon bloc, no encaixàvem gols i veies que passaven les jornades i seguïem a dalt. Faltava un mes perquè acabés la temporada i ja havíem guanyat la lliga” explica José Martínez sobre l'any del retorn a Segona Divisió.

Quinze anys enrere, el funcionament del play-off era molt més complicat que avui dia perquè no tenies pràcticament informació dels rivals, que eren d'altres grups. José Martínez, titular en aquell equip d'Agné, ho recorda: “Nosaltres sabíem que si eliminàvem al Barakaldo el Ceuta era un rival diferent perquè, tot i que tenien molta qualitat tècnica, jugaven a un ritme molt més baix”.

El Girona va aconseguir l'empat sense gols en l'anada de totes dues eliminatòries, i Montilivi va ser decisiu en ambdós partits, 2-0 el Barakaldo i amb un 1-0 a la final contra el Ceuta amb 9.000 persones a Montilivi, molt lluny de les xifres inferiors al miler de persones que hi havia a l'inici de temporada.

D'aquesta manera, el Girona tornava al futbol professional cinquanta anys més tard, després del descens de la temporada 57-58.

2008-2009. El Girona manté la categoria en el retorn a Segona A

El Girona arribava al futbol professional dècades més tard, un nivell que la major part del planter no havia assolit en tota la seva carrera. “El primer partit al camp del Celta cap dels fitxatges que van arribar van ser titulars, només Jaume Durán que venia d'una categoria inferior. Vam guanyar el primer partit a Balaídos, camp històric de Primera Divisió, i et dona molta motivació” recorda José Martínez, lateral dret titular d'aquell Girona. La majoria dels jugadors no estava acostumat als rituals del futbol professional, tal com menciona José, una mostra que evidència la distància que tenia el club amb el segon nivell del futbol espanyol. “Anteriorment, a Tercera Divisió i Segona B sorties pel teu compte, sense anar amb l'àrbitre. Nosaltres vam arribar allà i ja vam anar directes al camp, els jugadors del Celta ens preguntaven que fèiem, gairebé se'n reien de nosaltres. Després els vam guanyar i ens vam adonar que podíem competir contra els millors. Va suposar un punt d'inflexió que

ens va donar energia per tota la primera volta” explica José sobre la temporada 2008-2009.

L'equip va continuar amb la gran dinàmica esportiva del darrer any i mig, i va acabar la primera volta en onzena posició, a prop de les posicions de play-off. La sort va arribar al seu final i la temporada se li va fer molt llarga a Raül Agné, que va ser destituït quan faltaven cinc jornades amb el conjunt gironí situat a cinc punts del descens. Buscant la reacció de l'equip, Javi Salamero i Miquel Olmo van agafar les regnes i van fer desaparèixer els dubtes amb dues victòries consecutives que garantien la permanència de manera matemàtica. “Quan Salamero entra estàvem molt tocats anímicament i ell ens va remuntar. Recordo que ens preparava activitats per alliberar la ment, i a sobre, tenia la flor al cul” menciona, entre riures, José Martínez recordant la figura de Javier Salamero.

Per aconseguir la fita, el Girona va mantenir part del bloc amb el qual havia jugat a Tercera Divisió tres anys enrere: Rafa Ponzo a la porteria, José Martínez i Albert Serra en defensa, Albert Dorca i Jordi Matamala en el doble pivot i Chechu Flores i Jordi Xumetra en banda com a amenaces ofensives. “Nosaltres jugàvem amb amics, jugaves per ell, i al final quan connectes d'aquesta manera amb el company pots perdre, però estàs més a prop de guanyar. Aquell grup era una família, anàvem a menjar, marxàvem de cap de setmana amb la família, es proposava un pla a la tarda i venia mig equip, això fa molt” rememora José sobre el vestidor del Girona en el debut a Segona Divisió. Miki Albert, que venia de ser el màxim goleador de l'equip en l'any de l'ascens a Segona, va haver de retirar-se amb vint-i-set anys per una hipertròfia cardíaca i va agafar el rol de secretari tècnic aquell mateix estiu.

2009-2010- Una temporada de terror acaba en miracle

La situació crítica de l'equip en l'àmbit econòmic, amb quatre mesos d'impagaments en el tram final de temporada, va dificultar que el Girona pogués realitzar una bona temporada i estigués flirtejant amb el descens durant tot el campionat.

En la darrera jornada, una carambola de resultats i la momentània derrota del Girona a Montilivi contra el Múrcia els enviava a Segona B, però l'equip va

aconseguir el miracle en el darrer minut gràcies a un gol de penal de Kiko Ratón que posava l'empat al marcador (1-1). “Va ser un moment molt difícil perquè els llançadors habituals no hi eren, Matamala l'havien canviat i Cañas no va voler tirar, i sense cap especialista al minut 93 quan t'estàs jugant la vida és tot un món, hi ha molta pressió. Kiko Ratón va fer un pas endavant i va dir que el tirava i vam tenir sort que el xut va anar a porteria, i després encara més que la pilota li rellisqués al porter i entrés de la manera que ho va fer” assenyala José Martínez, que va viure el moment agònic sobre la gespa.

Amb el xiulet del final va haver-hi una invasió de camp, i l'alegria dels aficionats per la gesta èpica no dissimulava la seva emprenyamenta amb càntics de “Gusó dimissió”. Els jugadors van sortir al camp agraint la fidelitat dels gironins, mentre lluïen samarretes que portaven el missatge de “Directiva Dimissió”, una imatge que reflectia com havia estat l'any. “És un punt de ràbia que també et dona motivació pel partit, ens salvarem i traurem les samarretes” menciona José Martínez sobre com es va gestar la protesta contra la direcció del club.

El gol de Kiko Ratón va significar més que una permanència perquè en cas de descendir, el més probable és que el Girona no hagués pogut fer front als deutes i hagués acabat desapareixent.

Imatge 4. Els jugadors demanant la dimissió de la directiva després de viure mesos d'impagaments després d'aconseguir la permanència en l'última jornada./ Foto publicada pel Diari de Girona (20/06/2010)

2010-2011. Calma després de la tempesta

Després d'una temporada plena d'emocions i frustracions, l'entrada de la nova propietat en el club va donar certa tranquil·litat al Girona i es va transmetre en l'àmbit esportiu. La situació econòmica de l'any anterior va cremar alguns jugadors insígnia de l'equip com Jordi Xumetra i Jordi Matamala, ambdós artífexs de l'ascens, i van acabar fent les maletes. Tanmateix, el Girona va saber pescar en el mercat i va incorporar, sense pagar traspàs, a jugadors que van ser importants els següents anys com Marcos Tébar, Albert Serra, Despotovic o Jandro. Amb la marxa de Narcís Julià a l'estiu, la direcció va voler recuperar a Raúl Agné, que va complir amb crèdits l'objectiu de la permanència en una temporada sense gaires patiments.

El Girona va tenir una temporada sense gaires sobresalts i tan sols una bona dinàmica passada l'equador de la temporada va il·lusionar l'afició amb el posicionament de l'equip en play-off. La temporada es va fer llarga i el Girona no va ser capaç d'aguantar el ritme, i els darrers partits, ja sense estar viu en cap de les lluites, l'equip es va deixar anar i va acabar en una còmoda onzena posició, una millora considerable després de la situació límit que s'havia viscut feia tot just dotze mesos.

2011-2012. Salamero i Rubi salven el Girona

L'estiu del 2011 va ser mogut a Montilivi, ja que la gran temporada de Despotovic, que havia vist porteria en divuit ocasions la temporada anterior, va cridar l'atenció de l'Uraka Reds, equip japonès que va pagar 700.00 euros pels seus serveis. Aquesta operació va ser un gran èxit pel club, que tancava la venda més elevada fins aquell moment. Per ocupar el seu buit van arribar Ferran Corominas, Benja i un desconegut Javi Acuña, mentre que Richy i David Garcia també van ser incorporacions destacades en l'altra àrea.

La direcció esportiva va mantenir la confiança en Agné després dels bons resultats de la temporada anterior, però una primera volta nefasta amb l'equip situat en penúltima posició acabaria amb el seu acomiadament. Josu Uribe va ser el seu successor, però tan sols va durar 10 partits amb un rendiment molt pobre que el van

portar a sumar 8 punts dels 30 possibles. La destitució d'Uribe i Mario Barrera, director esportiu, va provocar la marxa de Ramón Vilaró, el que havia estat president des de l'entrada de Josep Delgado. Quan les coses semblaven més complicades, Salamero i Rubi van entrar en acció i gràcies a la suma de 31 punts de 42 possibles en la recta final, el Girona es va mantenir una temporada més en la divisió de plata.

Javier Galiano, delegat del Girona en aquell moment, recorda així la temporada. “Pasó lo que pasó, echaron a Raúl Agné, luego vino, creo que era Josu Uribe me parece, aquello fue esperpéntico, con un director, Mario Barrera, que era director deportivo, aquello fue de locos. Y después cogieron a Salamero, pero el que entrenaba era Rubi, Salamero era más motivador”.

2012-2013. Rubi fa somiar el Girona

Les diferències econòmiques van impedir que Salamero continués al capdavant del projecte, i va ser Rubi, el que havia estat el seu segon al final de temporada, qui va agafarva agafar les regnes de l'equip. Aquella era una oportunitat única per Rubi, un entrenador que debutava a Segona Divisió i que mig any abans tenia decidit deixar de banda el futbol. “Quan vam confiar en ell, Rubi era un entrenador jove que tenia decidit que deixava de futbol i tornava al negoci tèxtil familiar. Si no l'haguéssim agafat, no hauria arribat al Barça, ni a l'Almeria, on avui entrena” recorda Boadas. Ell, quan va fer tàndem amb Salamero, s'ocupava de la part més tàctica i va sorprendre a tots els jugadors amb la seva idea de futbol.

El Girona va practicar un gran joc aquella temporada, proposant un futbol ofensiu que el va fer acabar com el tercer equip més golejador de la temporada. El “Toro” Acuña, amb setze gols, va ser la referència ofensiva i va presentar-se com la nova il·lusió d'una afició que estava en creixement constant. L'explosió d'Acuña va coincidir amb la lesió de Benja, que abans de trencar-se els lligaments creuats era el “pichichi” de l'equip amb 11 gols a Lliga. Jandro, amb 8 gols i 14 assistències, era el mag de l'equip, sempre ajudat per atacants com Felipe Sanchón, 10 gols i 11 assistències, Juanlu Hens, 3 gols i 8 assistències o Jofre Mateu, amb 4 gols i 9 assistències. Luso i Marcos Tébar, capità, eren inamovibles en el doble pivot,

mentre que en defensa David García, Chus Herrero i José Martínez van jugar pràcticament la totalitat dels minuts que van estar disponibles.

L'equip lluitava per sobre les seves possibilitats gràcies a la unió del grup, i durant la temporada va estar durant moltes jornades en posició d'ascens directe. "L'any de Rubi no lluitem només per nosaltres sinó pel company i per ell. Això és molt complicat aconseguir-ho, l'entrenador normalment és vist com una figura externa" declara José Martínez, un dels capitans d'aquell equip.

El Girona va acabar caient a la quarta posició, i després de derrotar a semifinals a l'Alcorcón, es va trobar amb l'Almeria a la final, equip que venia de descendir de Primera Divisió. L'anada el Girona va sortir derrotat per 0-1, un cop complicat de gestionar sobretot per Felipe Sanchon, que va fallar un penal a les acaballes del partit que hagués deixat les taules per la tornada. A Almeria, Delgado va regalar el desplaçament a tots els aficionats, una mesura insuficient perquè futbolísticament els andalusos van ser molt superiors i es van acabar imposant per 3-0.

2013-2014. Un nou miracle a Montilivi

L'entrada del club en concurs de creditors i la incertesa econòmica-esportiva de l'entitat van impedir retenir els artífexs de la temporada anterior, i juntament amb la marxa de Rubi al cos tècnic del Barça, peces clau del planter com Acuña, Luso, Marcos Tébar, José Martínez, Dani Mallo o Benja van fer les maletes buscant un projecte més consolidat que el que hi havia a Montilivi. Per ocupar el buit a la banqueta es va apostar per Ricardo Rodríguez, que ja havia ocupat la posició anys enrere amb Salamero en la temporada de l'ascens a Segona Divisió B.

Abans de Nadal, amb el Girona FC en descens, el Girona va prescindir dels seus serveis per contractar a Javi López, que tan sols va durar 11 partits abans de ser acomiadat el 8 de març després d'una contundent derrota per 4-0 a la Nova Creu Alta contra el Sabadell. Pablo Machín va arribar amb l'equip cuer a cinc punts de la salvació, situació que es va complicar més amb dues derrotes en els seus dos primers partits que l'allunyaven a 8 punts de la permanència. Els jugadors joves cedits com Ramalho, Ivan López, David Timor van molt importants aquella

temporada per capgirar la situació i aconseguir l'objectiu de mantenir la categoria. “Ens van salvar els joves, l'Iván López, Timor, Ortuño... perfils així que eren joves i inexperts, però que entrenaven bé i volien lluitar per salvar-ho” reconeix Jordi Matamala, un dels veterans d'aquell vestidor.

Així i tot, els grans culpables de la permanència van ser Isaac Becerra, porter de l'equip, i Alfredo Ortuño, un canterà del Granada, que havia estat cedit la primera part de la temporada al Lorca de Segona B, on havia aconseguit fer deu gols. La falta d'eficàcia a davant va donar una oportunitat a Ortuño per escalar una categoria, i amb només quatre mesos a la ciutat va fer 9 gols i 5 assistències que van ser importantíssims per mantenir el Girona a Segona Divisió. Jordi Matamala recupera la importància del davanter canari en el sistema gironí la temporada 2013-2014.” “A l'Ortuño li fotíem uns melons i ell controlava la pilota, se la quedava i després les seves rematades... Jo vaig quedar impressionat, per mi no hi ha cap altre jugador, els altres anàvem acompanyant, però ell ens marcava la diferència, no destacaria cap més jugador, era ell...”

La victòria a Ponferrada en la penúltima jornada amb doblet d'Ortuño i la victòria a Montilivi a casa contra el Deportivo, campió de la lliga que ja no es jugava res en el darrer partit, van certificar la permanència arrodonint un miracle que mai s'oblidarà entre els gironins. D'aquesta manera, el Girona sortia del descens en l'últim partit de lliga després de 23 jornades consecutives en les posicions crítiques.

2014-2015. El guió més cruel esfuma l'ascens en l'últim segon

Després de tocar el descens a Segona B el descens a Segona B durant gran part de la temporada 13-14, era impossible imaginar que el Girona pogués lluitar per ascendir. Però ho va fer, sumant 82 punts. Una xifra que en les deu darreres temporades haguessin estat suficients per pujar, una puntuació més alta que l'assolida per 7 dels últims 11 campions de la competició de la competició. Aquell estiu el Girona va patir un rejuveniment de l'equip, i jugadors insígnia com Matamala, Migue, Juanlu Hens, Chus Herrero o Jofre Mateu van marxar amb la intenció de deixar pas a joves.

Van arribar molts jugadors d'aquest perfil, però un cop més el Girona ho va fer sense pagar traspàs: Granell i Jaime Mata van arribar d'equips inferiors del futbol català, Sandaza i Lejeune van arribar lliures i Cifuentes i Ramalho cedits. Tots ells van ser molt importants superant els 2.500 minuts. Pere Pons va fer un pas endavant i es va establir en el jugador que aportava equilibri, com ho corroboren els 3527 minuts que va completar, el jugador de camp que més va jugar aquella temporada pel Girona.

El Betis va ser el campió, recuperant un inici pobre en la segona volta, i l'Sporting i el Girona van estar batallant tota la temporada per la segona plaça d'ascens directe. Les 7 jornades anteriors a l'últim partit de lliga el Girona les va tancar en posicions d'ascens directe, i després de la victòria patida a Son Moix en el penúltim partit, els gironins encaraven el partit contra el Lugo a Montilivi en una situació privilegiada. Al Girona li servia la victòria per pujar, i en cas d'empatar ascendiria sempre que l'Sporting no guanyés de tres gols al camp del Betis, que ja havia guanyat la lliga i no es jugava res. L'Sporting va complir amb la seva part, però la victòria momentània del Girona per 1-0 feia inútil la seva victòria. Al minut 92, Pablo Caballero, davanter del Lugo, va rematar amb el cap una centrada des de la banda dreta per fer esvair el somni de tota la ciutat.

El silenci es va apoderar d'un estadi que portava 45 minuts amb la mà el cor, un patiment que es va esfumar un minut més tard quan Lejeune va desempatar el partit amb el gol que donava l'ascens a Primera. L'eufòria va durar un segons, fins que el banderí del linier va assenyalar la invalidesa de la jugada. Montilivi va deixar una imatge deplorable amb el llançament d'una ampolla al linier que va enviar tots dos equips i col·lectiu arbitral a vestidors.

Pocs dies després, el Girona va jugar l'anada de semifinals del play-off a Saragossa, un partit que es presentava complicat després del cop emocional que havia suposat la decepció del partit del Lugo. Lluny d'això, el Girona va guanyar 0-3 i tres dies més tard, quan la feina ja estava pràcticament feta, el Girona es va desplomar i va deixar escapar l'avantatge aconseguit amb una derrota per 1-4. Un final amarg per una temporada històrica.

2015-2016. A un partit de l'ascens

Després del cop anímic de no haver aconseguit l'ascens, el Girona afrontava la temporada amb la sensació d'haver deixat escapar una oportunitat històrica.

Aquella temporada no va haver-hi massa canvis en el planter més enllà de la marxa de Fran Sandaza al futbol japonès. Per suplir el seu gol van arribar Rubén Sobrino, via City, i Jairo Morillas, però la zona que més es va reforçar va ser l'àrea defensiva amb els fitxatges de Pedro Alcalá i Kiko Olivas, ambdós claus en el sistema de tres centrals de Machín. Finalitzada la primera volta, el Girona estava situat en setzena posició després d'haver-se mogut durant aquell primer tram de temporada en la zona baixa de la classificació.

Eduard Solà, periodista del Girona a Catalunya Ràdio, recorda els nervis dels gironins amb aquest inici de temporada. “La primera volta de la temporada 15-16 va ser molt dolenta, tocant el descens, i ja se sentia gent que deia si s'hauria de fer fora a Machín”

A poc a poc, l'equip va anar remuntant posicions i recuperant les bones sensacions de la temporada anterior i sis victòries en les darreres nou jornades van permetre al Girona entrar a play-off com a quart classificat. En aquest període de nou partits, el Girona va encaixar dos gols, un fortí en zona defensiva que va possibilitar que l'equip competís una vegada més per l'objectiu més ambiciós. “El Girona entra el play-off com a quart guanyant l'últim partit a Ponferrada, i aquesta dinàmica és molt important per jugar el play-off. L'equip arribava molt bé als partits i veies que podies pujar” recupera Eduard Solà sobre la dinàmica de l'equip en el tram final.

El primer rival del play-off va ser el Còrdova, i després de perdre l'anada per 2-1 i començar la tornada encaixant el primer gol semblava impossible que el Girona pogués capgirar la situació. En la mitja hora final, els gols de Borja García i Aday Benítez van igualar l'eliminatòria, i en la pròrroga, Christian Herrera va desnivellar el partit quan faltaven cinc minuts per acabar. L'últim rival va ser Osasuna, conjunt que havia entrat com a sisè classificat en les eliminatòries, fet que permetia als de Machín jugar el partit definitiu a casa. A Pamplona, Osasuna va aconseguir un resultat favorable de 2-1 i deixava que Montilivi decidís el tercer equip que acabaria ascendint. En el partit decisiu, l'experiència dels jugadors d'Osasuna, acostumats a

jugar a Primera Divisió, va ser determinant per dominar un partit que es va acabar decidint amb un solitari gol de Kenan Kodro (0-1). Per segon any consecutiu, el Girona es quedava a un partit de jugar Primera Divisió.

2016-2017. El Girona aconsegueix l'ascens a Primera Divisió per primer cop en la seva història

La sortida de l'emblemàtic Isaac Becerra, va deixar un buit a la porteria que es va resoldre amb l'arribada de René Román i Bono, que es van repartir els partits en la temporada de l'ascens. L'equip va sortir molt beneficiat de la finestra de traspassos gràcies a les incorporacions de Juanpe, Ramalho, Longo, Mojica o Sandaza, que retornava al club només un any més tard després d'haver marxat. El fitxatge més important, però, seria Christian Portugúes "Portu", un extrem que venia de descendir amb l'Albacete a Segona B, però que es convertiria en una icona del club. Jordi Bofill, periodista que ha fet cobertura de l'equip en el diari Ara des del 2017, considera que l'encert del fitxatge recau en trobar un jugador amb la mateixa ambició de menjar-se el món que tenia el Girona.

La temporada 2016-2017 va ser la demostració del funcionament automàtic de l'engranatge que feia dos anys que estava construint Pablo Machín a Girona. L'equip gironí va entrar en places d'ascens directe a la jornada 15 i va ser capaç de mantenir aquesta posició privilegiada les 27 jornades restants. Al contrari que els anys anteriors, l'àrea més eficient dels de Machín va ser l'atac, com ho corroboren els 65 gols que van fer, que els van situar com l'equip més golejador de la categoria. Longo, amb catorze gols, va ser el màxim golejador de l'equip, acompanyat pels nou gols de Sandaza i els vuit de Portu. La segona línia també va ser molt important en l'aspecte golejador gràcies a Borja García (7) i Rúben Alcaraz (6), mentre que els 10 gols realitzats entre els quatre centrals a pilota parada van convertir aquest aspecte del joc en una arma identitària dels de Machín.

Després de deixar escapar el primer match ball en la derrota per 3-1 contra el Gimnàstic, el Girona tenia una oportunitat immillorable per tancar la promoció a Montilivi amb la visita del Saragossa. Els d'Aragó necessitaven un punt per certificar la seva permanència i el Girona havia de sumar un punt per ascendir a Primera

Divisió. “En el partit contra el Saragossa tots dos necessitàvem un punt i recordo que cap dels dos equips atacaven, es feien xuts a l'aire i que passés el temps” recupera Eduard Solà sobre aquell partit.

El duel no va tenir cap història, tal com mostren els 0 tirs a porteria que van fer tots dos equips. Amb el xiulet final, Montilivi va esclatar d'eufòria sabent que després de dos anys veient com el somni s'esfumava en el darrer instant, el Girona FC havia assolit per primer cop en la seva història la categoria daurada del futbol espanyol.

2017-2018. Debut amb nota a Primera Divisió

L'estiu del 2017 va ser mogut, per tal de confeccionar un equip que fos capaç de competir en la màxima categoria. Van arribar del Middlesbrough anglès Christian Stuani i Bernardo Espinosa, dos jugadors cabdals en les àrees en l'esquema de Pablo Machín. Perfils contrastats del futbol espanyol van arribar a Girona, així com el porter Gorka Iraizoz, Carles Planas o David Timor. Per altra banda, el Girona va estrenar la seva entrada al City Group amb les cessions d'Aleix Garcia, Marlos Moreno, Douglas Luiz i Pablo Maffeo, però només un va ser fix en l'onze de gala. El debut de l'equip seria immillorable, competint de tu a tu a l'Atlètic de Madrid per acabar traient un empat a 2.

Aquella temporada l'afició va gaudir de partits memorables com les victòries a domicili contra el Vila-real (0-2) i l'Espanyol (0-1), o el 6-0 contra Las Palmas amb hat-trick d'Olunga, però el que quedarà en el record de tots els gironins serà la victòria amb remuntada al Reial Madrid per Sant Narcís (2-1), com recupera Eduard Solà, periodista del Girona FC a Catalunya Ràdio. “Va ser una setmana molt tensa políticament parlant, ens trucaven mitjans de Sud-amèrica preguntant per l'assumpte. Semblava una confrontació Catalunya-Espanya, es va tergiversar tot. Recordo entrar al camp, notar la gent molt calenta i veure moltes banderes, tant catalanes com d'Espanya. Guanyar al Madrid i de la manera que es va fer, amb remuntada, va ser espectacular. Cantar aquells gols per mi, que feia cinquanta anys que estava en la professió va ser molt especial, tinc un record molt bonic del dia”.

Pablo Machín, amb un sistema que no era massa habitual a Primera Divisió en aquell moment com era el 3-5-2, va sorprendre a tota la lliga, i moltes vegades els rivals havien de replicar amb el mateix esquema per contrarestar les fortaleeses de l'equip. La qualitat i treball del trio al centre del camp format per Pere Pons, Granell i Borja García va ser clau per nodrir de pilotes a la parella d'atacants formada per Portu i Christian Stuani, que en el seu primer any, ja semblava que portessin tota la vida junts. L'equip va acabar la temporada en desena posició amb 51 punts, una xifra històrica que el situaven entre els millors debutants de la categoria.

2018-2019- Un tram final nefast envia l'equip a Segona Divisió

La gran temporada de Pablo Machín va obrir-li les portes d'un gegant del futbol espanyol com és el Sevilla, que va abonar al voltant d'un milió d'euros per fer-se amb els seus serveis. Amb la sortida del gran responsable de l'èxit de l'equip, la direcció esportiva va contractar a Eusebio Sacristán, un perfil d'entrenador molt allunyat del joc que practicava Machín, però que s'acostava més al model "City" que agradava al conglomerat.

"Pere Guardiola, Ferran Soriano i tot el City Group eren més propers al model "Barça" en l'estil de joc, però era impossible acomiadar a Machín perquè els resultats li donaven la raó i era considerat el millor entrenador de la història del club. Aquí a Girona s'havien tingut grans baralles perquè els jugadors que arribaven del City no jugaven i els propietaris s'enfadaven" analitza Jordi Bofill sobre la relació entre el City Group i Pablo Machín.

El triomf més gran de la direcció esportiva aquell any va ser poder mantenir el bloc que havia competit tan bé en la temporada de debut, amb l'única baixa sensible d'un Eloi Amagat que ja no havia tingut gaire protagonisme l'any anterior. La incorporació definitiva de Mojica, que ja havia arribat cedit en dues ocasions, i les irrupcions de dos carrilers del filial com Pedro Porro i Valery van ser les principals cares noves de la 2018-2019. El Girona va realitzar una molt bona primera volta, acabant tranquil a mitja taula i continuant amb les bones sensacions de la temporada anterior.

La victòria al Bernabéu (1-2) el 17 de febrer i la victòria a Butarque, camp del Leganés, en la jornada 28 situaven al Girona dotzè a nous punts del descens i semblaven certificar la permanència un any més gràcies al gran rendiment de l'equip com a visitant. Malgrat això, una recta final nefasta amb nous derrotes en les últimes jornades van sellar el descens de categoria del Girona. La derrota a Montilivi en el penúltim matx contra el Levante, setze classificats, va condemnar els d'Eusebio, que es van creure que tenien assolit l'objectiu al mes de març.

2019-2020. Tres entrenadors i un somni esfumat en el darrer partit

El descens a Segona Divisió va suposar un cop molt dur pel club, que va veure com alguns dels seus jugadors més importants com Pedro Porro, Portu, Bono, Pere Pons o Bernardo Espinosa feien les maletes lluny de Montilivi per continuar jugant en l'elit. Així i tot, Stuani, autor de 40 gols entre els dos anys a Primera Divisió, es va quedar, com també ho van fer peces clau com Borja García, Granell, Mojica, Juanpe o Maffeo, peces imprescindibles del Girona de Primera. Samu Saiz, arribat del Leeds anglès per dos milions i mig, va ser la incorporació més destacada d'aquella temporada.

El Girona va apostar per Juan Carlos Unzué, un entrenador amb ADN Barça que donava continuïtat a l'etapa d'Eusebio. Les coses no van funcionar, i després de 6 derrotes en els primers 12 partits de la temporada, l'entrenador navarrès va ser destituït. Aquella temporada l'ascens del Girona estava en totes les travesses, i malgrat comptar amb la millor plantilla de la categoria, l'equip no acabava d'encaixar sobre el terreny de joc. Una sensació que comparteix el periodista Jordi Bofill: "La primera temporada després del descens, un dels errors va ser que tothom donava per fet l'ascens i estaven descomptant setmanes, i tu anaves a cada camp i tothom et tenia moltes ganes perquè eres el preferit".

Pep Lluís Martí va ser el substitut d'Unzué, i amb la seva entrada el club apostava per un entrenador més consolidat en la categoria, ja que feia tan sols mig any havia perdut la final del play-off amb el Deportivo. El Girona va tenir una lleugera millora, insuficient pel nivell de l'equip, però va poder col·locar a l'equip en cinquena posició abans de la pandèmia. Javier Galiano, delegat del Girona comenta com va afectar

l'aturada per la Covid-19 a l'equip. "Aquel parón nos jodió enteros porque íbamos muy bien, creo que teníamos de las mejores plantillas de segunda y nos enfrió mucho, muchísimo. Y cuando volvimos nos costó, ya el primer partido con las Palmas, empatamos un partido que deberíamos haber metido 7 goles, era otro mundo, el Covid lo cambió todo, nos ha cambiado como personas, pues imagínate un deportista, que además están fuera de sus casas, aquí encerrados, la gran mayoría eran de fuera. Y creo que a nosotros nos perjudicó de más, porque era la mejor plantilla que había".

La represa post-Covid no va ser senzilla, i la dinàmica que situava al Girona com el cinquè pitjor equip després la pandèmia va empènyer a la direcció a posar fi al cicle de Pep Lluís Martí. Amb la voluntat de reactivar l'equip per play-off, es va contractar a Francisco Rodríguez, un entrenador més efectiu que vistós, que va poder remuntar a l'equip.

"Unzué no funciona perquè a l'equip li faltava energia, arriba Martí i els resultats no eren bons i amb Francisco el Girona es torna a revitalitzar" recupera Eduard Solà. El Girona va acabar cinquè en la lliga regular, posició que l'enfrontava a play-off contra l'Almeria de Darwin Núñez, jugador que dos anys més tard mouria més de 80 milions d'euros per un traspàs. El Girona va derrotar l'Almeria en tots dos partits, gràcies, en gran manera, als gols de Christian Stuani, que amb aquests dos ja en sumava trenta-tres aquella temporada.

En la final esperava l'Elx de Pacheta, un equip que havia entrat com a sisè i que no tenia massa arguments individuals per optar per l'ascens. Malgrat això, el primer partit al Martínez Valero va finalitzar amb empat a 0, un duel en què el més recordat és les pèssimes condicions de la gespa aquell vespre. En la tornada, la lesió de Gumbau, clau en el sistema de Francisco, va ser el primer contratemps d'un partit que s'acabaria complicant més amb l'expulsió per vermella directa de Christian Stuani al minut 61. Quan el partit semblava destinat a la pròrroga, un cop de cap de Pere Milla va ensorrar el somni dels gironins, que haurien d'esperar, com a mínim, un any més per tornar a jugar a Primera Divisió.

2020-2021. L'ascens es torna a escapar

Per la temporada 20-21 va haver-hi molts canvis de cares, ja que jugadors com Granell, Mojica o Borja García, que havien estat claus a Primera Divisió i havien baixat amb el Girona per intentar retornar-lo a la màxima categoria, van sortir del club després de la derrota contra l'Elx. A més, Stuani, que havia estat el principal argument de l'equip per lluitar per l'ascens l'any anterior, es va perdre els primers tres mesos de competició. Mamadou Sylla, un davanter que estava sense equip, va rendir bé aquests primers mesos i Nahuel Bustos, cedit pel Manchester City, també va ser molt voluntariós per ajudar l'equip. Malgrat això, el Girona no tenia l'encert de l'any anterior, i ni tan sols el retorn de Stuani de la lesió va fer millorar l'efectivitat de cara a porteria. Per compensar-ho, el Girona va créixer molt en zona defensiva, sobretot gràcies a l'estructura dels tres centrals que deixava més coberta la porteria de Juan Carlos, que va signar una temporada magistral.

El Girona va anar de menys a més, i el debut i establiment d'Arnau Martínez, un jove del filial, com a central dret va donar més recursos amb pilota a l'equip de Francisco. Els gironins van entrar al play-off amb una dinàmica de set victòries en les últimes 8 jornades de lliga, una ratxa que va ser molt important per derrotar, un cop més, a l'Almeria de Rubi, el que era considerat el principal candidat per pujar en aquestes eliminatòries. En la final, com ja havia passat l'any anterior, el Girona es va creuar amb el sisè classificat, aquest cop el Rayo Vallecano d'Andoni Iraola. El partit d'anada es va jugar a Vallecas i el Girona es va imposar 1-2 gràcies als gols de Sylla i Franquesa. En la tornada, amb un Montilivi limitat per les restriccions COVID, el Girona va tirar per terra tot el treball de la temporada amb una primera part nefasta (0-2), que ja el situava per darrere en el global de l'eliminatòria. En la segona part, tot i l'expulsió d'un jugador del Rayo Vallecano quan faltava més de mitja hora per disputar-se, el Girona es va mostrar incapaç de remuntar el vol i va tornar a deixar escapar una oportunitat d'or per tornar a Primera Divisió.

2021-2022. Míchel torna el Girona a Primera Divisió

“Francisco no continua al Girona perquè no té prou forces després de les patacades contra l'Elx i el Rayo, si no fos així potser mai hauria arribat Míchel” explica Eduard

Solà. Michel havia aconseguit ascendir a l'Osca i el Rayo Vallecano, però no havia estat capaç de donar continuïtat a la seva idea a Primera Divisió i havia estat destituït a tots dos llocs a mitja temporada. Quan Michel va tenir la primera reunió amb Cárcel aquell estiu, la recerca d'un nou entrenador es va donar per finalitzada. "Amb la marxa de Francisco, Michel li obre els ulls a Cárcel, després de la primera xerrada ja en va quedar enamorat" esmenta Solà. Una confiança que va ser molt important en els primers mesos quan li van oferir la renovació del contracte amb l'equip lluitant per la permanència.

Aquest gest era un elogi al treball de Michel i la llibertat per continuar treballant com ho estava fent. Els resultats no van tardar a arribar i totes les peces van començar a encaixar en el sistema 3-4-2-1 o 4-2-3-1 que plantejava el tècnic madrileny. Bueno, Bernardo Espinosa, Juanpe i Arnau eren molt importants en defensa, Lozano, cedit per l'Espanyol, va créixer amb el temps fins a convertir-se en el jugador que equilibrava l'equip i Àlex Baena, amb 5 gols i 6 assistències, i Samu Saiz, amb 3 gols i 7 assistències, alimentaven de pilotes de gol a Stuari, pitxitxi de la competició amb 22 gols, i a Nahuel Bustos, que en va fer 11.

Malgrat la bona dinàmica en la segona volta, els gironins van condemnar molt l'inici de temporada i no van materialitzar la seva participació a play-off fins a l'última jornada gràcies a l'empat agònic contra el Burgos.

Classificat com a sisè, el Girona havia de rebre en l'anada de semifinals a l'Eibar, un equip que s'havia passat mitja lliga en primera posició i havia perdut la plaça d'ascens directe en l'últim minut de la darrera jornada. Així i tot, els de Garitano es van imposar a Montilivi gràcies a un golàs d'Aketxe, i quan tot semblava venut per la tornada, un gol de Borja García als quaranta segons va fer tornar la il·lusió als gironins. Els 90 minuts es van fer llargs, el Girona aguantava com podia les investides de l'Eibar i Juan Carlos era el millor jugador del partit. Amb la pròrroga iniciada, una rematada de Stuari en la sortida d'un córner col·locava l'avantatge pels de Michel, resultat que es va mantenir fins a final del partit. A Ipúrua, el Girona va capgirar la seva sort, ja que després de tants anys havia estat capaç de guanyar un partit important en què havia estat inferior.

A la final l'esperava el Tenerife, un equip que tenia com a fortalesa el seu sistema defensiu, sent el segon equip menys golejat de la competició. L'empat a zero de l'anada deixava entreveure que seria una eliminatòria que s'acabaria decantant per detalls. "En Tenerife subimos porque el míster planteo muy bien el partido, tácticamente sucedió el encuentro que se había imaginado" expressa Javier Galiano, delegat de l'equip que va viure l'ascens des de la gespa del Heliodoro Rodríguez. Els de Míchel es van imposar per 1-3 gràcies als gols de Stuardi, José León en pròpia porteria i Arnau Martínez, i van certificar la seva tornada al futbol de màxima elit a Espanya.

2022-2023. El Girona torna a Primera Divisió amb nota

El Girona va retornar a Primera Divisió, amb un mercat estiuenc necessari per reforçar l'equip amb els perfils que li faltaven a l'entrenador madrileny. Oriol Romeu va arribar de la Premier League per aportar l'experiència que li mancava a la plantilla, es va incorporar a Miguel Gutiérrez en una gran operació de mercat i van entrar nous jugadors cedits del City Group com Taty Castellanos, Yangel Herrera i Yan Couto, que tornava a Girona després d'un any al futbol portuguès. "Roro" Riquelme, préstec de l'Atlètic de Madrid, també es va guanyar l'estima de Montilivi, i es va acabar convertint en un dels preferits dels aficionats.

El debut a Mestalla no va ser dolent, però el València de Gattuso es va acabar imposant amb un solitari gol de penal de Carlos Soler. Amb el pas de les jornades, el Girona començava a rutllar en atac, però el limitava molt la facilitat que tenia per encaixar gol. L'empat al Bernabéu el 30 d'octubre va ser un punt d'inflexió per l'equip, que després d'aquest partit va encadenar-ne cinc sense perdre, amb tres victòries i dos empats que van fer permetre que el Girona agafés aire i pogués sortir de la lluita per la permanència.

El Girona va sortir reforçat del mercat d'hivern, ja que les incorporacions de Tsygankov, extrem ucraïnès, i Gazzaniga, que va passar a ser el porter titular, va possibilitar que l'equip fes un salt qualitatiu. La segona volta dels de Míchel va ser excel·lent, i va competir contra tots els rivals de la lliga. Tan sols contra el Cadis (2-0) el Girona va perdre per més d'un gol, un indicatiu que reflecteix la

competitivitat del conjunt gironí en la segona meitat de la temporada. Aquesta virtut va permetre a l'equip disputar de tu a tu els partits contra els grans, deixant un empat a zero al Camp Nou i una victòria per 4-2 a Montilivi contra el Reial Madrid que serà recordada pel pòquer del Taty Castellanos, que va acabar la temporada amb 15 gols en lliga.

Aquests resultats van anar acostant al Girona a la lluita per la setena posició que habilitava la classificació a les eliminatòries prèvies a la Conference League. L'última jornada a El Sadar contra Osasuna es presentava definitiva per determinar qui es quedava amb la plaça, amb l'empat sent vàlid pels gironins. Així i tot, l'escenari va ser massa imponent, i els "rojillos" van encaminar el partit amb dos gols abans de l'hora del partit, i només un gol de Reinier a les acaballes va donar certa esperança als aficionats desplaçats a Pamplona.

Un final amarg de temporada que tancava el retorn a Primera Divisió amb un excel·lent, assolint una lluita europea que no estava en les travesses. El joc de l'equip i la mà de Míchel començaven a ser notòries a Girona, i cada cop hi havia més arguments futbolístics per començar a seguir un equip que ja deixava entreveure que es podrien assolir grans fites.

2023-2024. Una temporada d'ensomni

Quique Cárcel sempre ha mantingut que per créixer s'ha de vendre, i amb aquesta premissa es va facilitar les sortides de Santiago Bueno als Wolves de la Premier League per 12 milions d'euros i la marxa d'Oriol Romeu al FC Barcelona per 5 milions. Aquests ingressos van permetre tancar les compres de jugadors que havien disputat la temporada anterior cedits com Yangel Herrera o Iván Martín. Artem Dovbyk, pitxitxi de la lliga d'Ucraïna, va recal·lar a les files gironines a canvi de 8 milions d'euros, mentre que Blind i Gazzaniga van arribar lliures. Aquesta temporada, les cessions van ser un encert, perquè Èric Garcia, préstec del Barça, va ser una peça clau en defensa gràcies a la seva sortida de pilota i Savinho, del City Group, va acabar sent una de les revelacions de la temporada per la seva facilitat per desbordar i superar rivals des de la banda esquerra. Javier Galiano, delegat del Girona, esmenta quines són les fortaleces del jove brasiler que l'ha

portat a l'elit del futbol mundial. "Hombre, Savio no jugaba, estaba en un equipo en Francia de segunda y no jugaba, y vino aquí, llegó Michel y le dijo lo que quería de él, el otro lo cogió, y el tener hambre en el fútbol es la clave, y Savio tenía mucha hambre, y evidentemente va a ser uno de los grandes del fútbol, ya lo veréis".

Des de la primera jornada, el Girona va jugar el millor futbol de la lliga, superant els rivals gràcies a la facilitat per generar jugades de perill en l'últim terç. L'equip de Michel sempre era protagonista amb pilota, pressionava a camp rival de manera coordinada i tenia uns automatismes en atac que els permetia generar un cabàs d'ocasions de gol cada partit. Aleix Garcia es va establir com un dels jugadors claus de l'equip des de la medul·lar i es va consagrar com un dels jugadors amb més ocasions generades en les cinc grans lligues europees. Savio i Tsygankov aportaven el talent a tres quarts i van poder assistir en moltes ocasions al gegant ucraïnès, Artem Dovbyk, que va convertir pràcticament tot el que va tocar aquella temporada. Javier Galiano ho té clar, mai es tornarà a veure un futbol així a Montilivi. "Yo solo voy a decir una cosa, fútbol, ese es el mejor fútbol que se ha practicado en Girona, y no creo que se vuelva hacer. Eso fue la base, sabían todos a qué jugaban, cómo jugaban, y Jota sabía cómo cantar la arenga, cada uno sabía lo que tenía que hacer y lo hacía bien. Y eso fue la base de todo esto, y todo con este personaje (Michel). Lo digo ahora y ojalá me equivoque, pero no creo que se vuelva a ver un fútbol así en Girona."

Tot i tenir uns resultats excel·lents en les primeres jornades que el van col·locar en el top 3, no va ser fins a la visita a Montjuïc que la resta del país va començar a respectar el conjunt de Michel. El Girona va superar per 2-4 al Barça de Xavi, un partit on els gironins van destrossar als culers i van presentar la seva candidatura per classificar a Champions. Amb aquella victòria, el Girona va superar el Barça en la classificació i va empatar a punts amb el Reial Madrid, el líder, que venia de treure un punt en el Benito Villamarín.

Les jornades van anar passant i l'equip no afluixava, i un gol d'Iván Martín en el temps d'afegit contra l'Atlètic de Madrid va arrodonir una primera volta magistral amb 15 victòries, 3 empats i una única derrota contra el Reial Madrid. El partit al Bernabeu es presentava com el millor partit de la temporada, un enfrontament que s'anunciava en la prèvia com la lluita pel campionat. "Luego en el Bernabéu nos

metimos una ostia, nos vinimos arriba y ya dijimos: venga, vamos a por la liga, porque nos estaba saliendo todo bien, y fuimos al Bernabéu y nos dieron una cura de humildad” esmenta Galiano sobre la visita a Madrid. Aquella derrota afectaria anímicament als gironins, que van encadenar cinc derrotes consecutives a domicili.

Una d'elles, a Son Moix, va provocar l'eliminació de la Copa del Rei a quarts de final, una temporada que semblava òptima per arribar lluny en la competició copera.

Així i tot, el Girona va mantenir el nivell a Montilivi i va certificar la classificació a Champions amb una victòria contra el Barça per 4-2 amb una remuntada espectacular impulsada amb l'entrada de “Portu”, qui va fer dos gols i una assistència en menys de trenta minuts de joc. Les darreres jornades van ser un tràmit, i l'únic objectiu de l'equip era que Dovbyk aconseguís, com va acabar fent amb 24 gols, el guardó de màxim golejador de la lliga. Amb la tercera posició i 81 punts, el Girona va tancar la millor temporada de la seva història. L'equip va acabar la lliga amb 85 gols a favor, dos menys que el Reial Madrid, l'equip més golejador, amb Dovbyk fent 24 dianes i vuit assistències, Savinho nou gols i 10 assistències, Stuani nou gols, vuit dianes de Tsygankov amb 7 assistències i set gols i cinc assistències de Portu.

Aquesta temporada va cridar l'atenció de tots els mitjans europeus, molts d'ells aprofitant el jugador del seu país per parlar de la magnífica temporada del Girona. El camp s'omplia de turistes, que feien una parada obligatòria a Montilivi per veure en primera persona un dels millors futbols que s'estava practicant en el continent europeu aquella temporada. “Quan hi havia media days venia gent de tot el món. Dels Estats Units, a la BBC, de qualsevol mitjà. Sobretot veien que hi havia molts jugadors estrangers i tots els mitjans de cada país buscaven la història del jugador que tenien. Aquí a Girona l'any passat hi va haver un boom increïble, i a sobre per què el futbol que practicava el Girona no era normal. El Girona jugava molt bé a futbol” recorda Jordi Bofill sobre la temporada 23-24.

5.3 Impacte econòmic i comercial del club

Després del descens del 2005 a Tercera, el club, de la mà de Gusó, va fer una aposta per ser un dels equips candidats a tornar a pujar. La inversió en jugadors de nivell per la categoria va donar resultat, i el segon any el Girona va ascendir. Ja de manera més inesperada, l'any següent el Girona va tornar a pujar en una temporada marcada pels problemes econòmics. "Aquell va ser l'any que vam estar sis mesos sense cobrar, que no teníem ni pilotes per entrenar, i la figura d'Agné ens va ajudar molt. Jo soc de Girona, tenia el meu pis i no vaig passar gaires problemes econòmics, però hi havia gent de tota Espanya pagant un lloguer i sense tenir ingressos. Molts d'ells van deixar el pis per compartir habitatge i poder pagar a mitges, va ser molt complicat" recupera José Martínez sobre la temporada de la promoció a Segona Divisió.

Quan es va ascendir a Segona va arribar una nova font d'ingressos per l'equip gironí i això va acabar comportant un greu problema. "Amb l'ascens a Segona Divisió el 2008 van veure que els arribaven diners de drets televisius, que això no t'ho podies imaginar jugant a Segona B i Tercera, i quan van arribar aquests diners simplement se'ls en va anar una mica la mà i van començar a gastar més del que s'hauria hagut de gastar" reconeix Joaquim Boadas, que quatre anys més tard assoliria la presidència del club.

Sota la presidència de Josep Gusó, el Girona va rebre el 2008 al voltant de 2,1 milions d'euros en drets televisius, que sumats als ingressos de taquilla i d'esponsorització elevaven el pressupost del club en uns 3 milions d'euros, un dels més modestos de la categoria. "Jo sé que en aquell moment es va arribar a pagar 200.000 o 250.000 euros per un futbolista, i clar, això implicava gairebé un 10% del que tenies, era massa" recorda Joaquim Boadas. Completat el primer any a Segona, el Girona va haver de convertir-se en SAE (societat anònima esportiva), tots els equips del futbol professional ho havien de fer, amb el marge d'una temporada després de l'ascens.

La temporada 2009-2010 va ser la més agònica financerament i la mala gestió dels ingressos amb l'ascens a Segona va afogar l'economia del club, que va començar a veure com li creixen els deutes i no podia pagar els salaris dels jugadors i

treballadors del club. En els darrers mesos de competició, amb l'equip jugant-se la categoria, els jugadors i treballadors del club van haver de conviure amb quatre mesos d'impagaments, una situació que generaria una situació d'hostilitat entre futbolistes i directius. "Aquesta temporada va ser molt complexa, a més de tot el tema d'impagaments, un dia et deien que anessis al camp perquè et pagarien i quan arribaves no hi havia ningú en el camp. Eren impagaments, mentides i ja no sabíem que passaria, va ser molt complicat aguantar el que vam aguantar" rememora José Martínez, jugador del Girona FC entre el 2005 i el 2013.

La salvació del Girona en l'últim minut va mantenir amb vida el club, perquè amb la permanència a Segona, un empresari amb negocis en els cinc continents va entrar en joc i va col·locar diners sobre la taula per salvar el club.

Josep Delgado es converteix en el propietari del Girona FC

Era Josep Delgado, client de l'advocat gironí Joaquim Boadas, que li va recomanar diversificar els seus negocis i entrar en el món de l'esport, concretament en el futbol, el que considerava el més rendible. "Si l'equip se salva, entro" va contestar Delgado. Dit i fet. El juny del 2010 UE Girona SL, grup de Josep Delgado, va aconseguir el 99% de les accions convertint-se amb el propietari i Joaquim Boadas, el seu advocat, va entrar com a vicepresident del club. Ramon Vilaró, que ja havia estat vicepresident econòmic del Girona amb anterioritat, va relegar a Josep Gusó en la presidència.

La primera acció de Josep Delgado va ser pagar el milió d'euros pendents en salaris del curs anterior, indispensable per evitar la desaparició del club. Paral·lelament, la seva empresa havia patit un bloqueig a conseqüència d'una investigació de frau fiscal. Mesos més tard, el febrer del 2011, la Fiscalia polonesa va emetre una ordre de detenció europea a Josep Delgado per frau a la Hisenda del país. Josep Delgado va estar vuit mesos desaparegut fins que el novembre d'aquell mateix any es va entregar voluntàriament a l'audiència Nacional de Madrid amb l'esperança que el jutjat acceptés les proves que aportava i denegué l'ordre d'entrega a Polònia. No va ser així, el tribunal va fer prosperar l'OEDE (ordre europea de detenció i entrega) i Josep Delgado, en assabentar-se, va tornar a desaparèixer. Aquest cop no se'l va

tornar a veure fins al 2016, quan va ser detingut a Sevilla. Durant aquests anys en parador desconegut, Josep Delgado va ser el propietari del Girona FC. “Mai podíem fer reunions presencials perquè estava en recerca i captura, parlava amb telèfon amb la Kat Gorska o amb mi per estar al dia” especifica l'expresident gironí.

El caràcter de Josep Delgado era molt difícil de gestionar, tal com recorda Joaquim Boadas: “En Delgado és una persona molt complicada, que avui et diu A i demà B, o fins i tot Z. Treballar amb ell era molt complicat i portava a tothom de bòlit. Va generar molta inestabilitat dins del club”. Amb Ramon Vilaró, primer president del club en la seva propietat, la relació sempre va ser molt difícil perquè no congregaven en la majoria d'opinions. Superat l'equador de la temporada 2011-2012, amb el club immers en una mala dinàmica esportiva, Delgado va acomiadar a Josu Uribe i Mario Barrera, entrenador i director esportiu, respectivament. Una decisió que va ser la gota que va fer vessar el got per Vilaró. “No he compartit algunes de les decisions i així és difícil mantenir-se al capdavant” va dir Vilaró als mitjans el dia de la seva renúncia, mentre que reconeixia que Delgado havia fet el més complicat, que era ficar els diners, i havia fallat en el que era més fàcil.

El Girona entra en llei concursal

En aquesta mateixa roda de premsa, Vilaró va avançar que el club entraria en llei concursal, com dies més tard oficialitzaria el nou president, Joaquim Boadas. La incapacitat per afrontar els deutes, que rondaven els tres milions d'euros, van portar al club a aquest extrem, tot i que va ser el Girona FC que hi va entrar de manera voluntària. “Vam anar a concurs de creditors, ens van congelar els deutes més importants que eren Hisenda i Seguretat Social i es va fer una reestructuració del deute. Era una mesura necessària” va especificar Boadas. Aquesta operació permetia al Girona afrontar nous proveïdors, fer fronts a noves compres i poder anar al mercat de fitxatges. L'objectiu evident, però, era anar eixugant el deute històric del club i per fer-ho s'havia de retallar despesa com fos. “La nostra directora general, la Kat Gorska, negociar molt bé amb els proveïdors, tot es mirava al cèntim d'euro. No viatjàvem amb avió com la resta, anàvem amb bus amb Calella Autocars, que ens feia d'espònsors, i cobria el desplaçament sense cost. Jo, per exemple, viatjava amb

la premsa de la ciutat per estalviar més” remarcava Boadas, aclarint la delicada situació del club.

En aquest context de ball d'entrenadors i presidents i amb el propietari desaparegut, Josep Delgado va anunciar que posava el club en venda per una quantitat simbòlica, un euro. L'anunci va arribar en les setmanes posteriors a l'entrega voluntària a l'Audiència Nacional, abans de saber que li denegarien l'OEDE i tornaria a fugir. En la roda de premsa, va explicar que qui comprés el club trobaria una economia sanejada i que la seva decisió venia incentivada per la voluntat de passar més temps amb la seva família. Setmanes més tard es faria enrere, i mai se sabia res més del tema.

Per fer més grossa la troca, el Sant Josep, equip de bàsquet de Girona, va denunciar el Girona FC per l'impagament de 150.000 euros del patrocini. Xavier Julià, exdirector esportiu, també va emprendre mesures legals contra el Girona FC per acomiadament improcedent i per les acusacions del club d'haver cobrat comissions en els fitxatges, com s'especificava en la seva carta de comiat. La Fundació Catalana Privada Girona FC, institució encarregada del futbol base del club, seguiria els mateixos passos un any més tard per l'incompliment de l'acord signat durant la presidència de Francesc Rebled. Aquest comprometia al Girona a destinar un 1,5% del seu pressupost anual al futbol base i el Girona no hi havia ficat ni un euro. La sentència judicial va condemnar al Girona a pagar 185.000 euros, la quantitat que tenien pendent de pagament. “Amb el futbol base sempre vaig ser partidari d'arribar un acord amb en Jordi Triola i la fundació, però en Josep Delgado se li va ficar el cap que no i la seva capacitat destructiva es va imposar i no hi va haver manera. Això em va saber molt de greu perquè es van portar molt bé i va ser una decisió totalment desencertada. Li vaig demanar perdó a en Jordi Triola, realment va ser un tema molt mal gestionat pel club” lamenta Joaquim Boadas.

La situació econòmica també va limitar el creixement esportiu i Javier Salamero, director esportiu i entrenador que havia salvat a l'equip del descens el 2008 i el 2012 va decidir no continuar en el club per la falta d'un projecte estable. “Nosaltres li oferíem un contracte de cinc o sis anys per 90.000 la temporada, però no ens podíem moure d'aquestes xifres perquè no podíem tirar la casa per la finestra” menciona Joaquim Boadas, encarregat de les negociacions com a president del

club. Salamero, que no les tenia totes i ja havia tingut discrepàncies amb Delgado, no va acceptar i va marxar al Llagostera, un equip d'una categoria inferior, a ser el director esportiu. Rubi va ser el seu successor, i després d'una gran temporada, amb el Girona disputant la final del play-off, les limitacions econòmiques van tornar a frustrar les possibilitats del Girona. "Nosaltres el volíem renovar, però no ens podíem moure dels 90.000 euros. Li vam oferir i el vam tractar de convèncer, però el Barça li ofería molt més només per ser l'entrenador de la pilota parada. No podíem competir contra ells" lamenta Boadas.

El 2014, un any més tard, es va viure una situació similar. Amb l'equip pràcticament descendit quan faltaven quinze jornades, la direcció esportiva va apostar per un entrenador desconegut sense experiència: Pablo Machín. L'entrenador sorità no tenia res a perdre i el Girona, que no tenia res a oferir, va trobar la peça que buscava. "Josep Delgado em va cedir un pis i el Girona em pagava la llum, l'aigua, Internet, el pàrquing i un petit sou amb el qual podia viure" va explicar Machín el 2018 en una entrevista al Periódico. Aquests primers mesos els va fer deixant la família enrere, i per poder gestionar el poc salari que rebia havia de menjar cada dia al Draps, un restaurant de menjar ràpid de la ciutat.

La temporada 14-15 no seria menys, i tot i que l'equip estava lluitant per l'ascens directe a Primera División, els jugadors no van rebre ni les mensualitats de gener, ni de febrer. A mitjans de març, Jandro, capità de l'equip, va alçar la veu denunciant la situació i va arribar a organitzar una reunió amb Luis Gil, representant de l'Associació de futbolistes espanyols (AFE).

En aquell moment, les mirades estaven centrades en el 9 d'abril del 2015, data que el club tenia establerta per sortir del concurs de creditors. Davant la incapacitat de poder pagar els jugadors, les úniques solucions possibles eren la venda del club o una injecció de capital per part del grup propietari, i ni jugadors ni mitjans de comunicació coneixien les intencions del consell d'administració. A mesura que s'acostava el 9 d'abril, es va saber que el Girona necessitava pagar per la data fixada prop d'un milió d'euros per pagar les nòmines pendents, els impostos endarrerits i el 12,5% del deute a Hisenda.

Enmig de tota aquesta fumarada que cobria les oficines de Montilivi, un nou brot de Josep Delgado va acabar amb l'acomiadament de Francesc Rebled, president del club en aquell moment. Rebled hauria amagat a Delgado que la Lliga de Futbol Professional (LFP) podia avançar als equips que es trobaven en concurs de creditors el 12,5% de la quantitat necessària per poder-ne sortir, una estratègia amb la qual pretenia forçar la venda del club de Delgado a Ricardo Pini, empresari argentí, al que Rebled estava assessorant perquè comprés el club. Abans d'aquest escàndol, la venda a l'inversor argentí ja estava tancada amb una negociació de 2,3 milions pel 80% de l'accionariat del club, sempre que Pini avancés gairebé 2 milions del pagament per poder sortir del concurs.

Amb l'acomiadament de Rebled, Delgado va exigir un punt més per tancar el tracte: Rebled no podria ser elegit com a nou president. Pini no va acceptar, i van anar passant els dies i cada cop s'acostava més el 9 d'abril. Quan faltava una setmana per la junta de creditors, Joaquim Boadas va anunciar que s'havia signat un acord per la venda del club a un grup del qual Pere Guardiola havia exercit d'intermediari, i això permetria sortir al Girona del concurs de creditors. Així doncs, tot i que encara no es coneixia el nom del grup, el pagament a Hisenda corresponent al 12% del deute, va permetre al Girona FC sortir de la llei concursal vint-i-un mesos més tard d'haver-hi ingressat de manera voluntària.

El Girona surt del concurs de creditors amb l'entrada de TVSE Futbol

Amb la temporada finalitzada, el dia 1 de juliol l'empresa francesa TVSE Futbol va anunciar que havien aconseguit el 80% de les accions del club, i que havien decidit no oficialitzar-ho fins a final de temporada per no interferir en el gran moment esportiu de l'equip. UE Girona SL, grup de Delgado i Boadas, van continuar mantenint el 17% de l'accionariat en el club, mentre la resta seguiria en mans de petits empresaris. Des de la seva entrada, el grup francès encapçalat per Jean-Louis Dutaret i Samir Boudjemaa va posar al club el dia de les nòmines i va garantir una major estabilitat econòmica en el Girona FC.

Imatge 6. Dutaret i Boudjemaa, d'esquerra a dreta, representants del nou grup propietari del Girona el dia de l'oficialització de la compra. A la dreta, Pere Guardiola, intermediari en les negociacions/ Diari de Girona (01/07/2015)

Amb la seva entrada, l'organigrama directiu va canviar de manera considerable, establint l'esquelet que es manté avui dia. Delfí Geli va ser nomenat nou president del club, Quique Cárcel, es va mantenir el capdavant de la direcció esportiva, ja amb l'aval de la seva primera gran temporada, i Pere Guardiola, va guanyar pes dins de la institució. A més, el club va incorporar com a director general a Ignasi Mas-Bagà, que venia de treballar per la lliga en l'assessorament esportiu i financer dels clubs que conformaven el futbol professional del sistema nacional.

Amb l'entrada de TVSE Futbol la millor notícia va ser que el club va deixar de ser notícia cada setmana. Es van acabar els escàndols i la tranquil·litat, per primer cop en molts anys, es respirava a les oficines del Girona. Aquesta estabilitat institucional va permetre als jugadors poder estar centrats en el que passava sobre el camp, i en una gran temporada dels de Pablo Machín, el juny del 2017 l'equip va assolir per primer cop l'ascens a la màxima divisió del futbol estatal. Amb la ciutat de celebració, el club va anunciar un nou actor en escena que irrompia comprant la totalitat de les accions que tenia TVSE Futbol: Football City Group.

Entrada del Football City Group

Pere Guardiola, germà de Pep Guardiola, va tornar a fer d'intermediari en unes negociacions que va acabar amb el repartiment del 88,5% de TVSE Futbol i una part d'UD Girona a parts iguals entre el Girona Football Group, entitat de Pere Guardiola, i el City Football Group. En les temporades anteriors, el Girona i el Manchester City ja havien establert una connexió ferma mitjançant el sistema de cessions, i l'entrada

en el conglomerat del Girona FC era un rumor que va anar agafant força al llarg de la temporada 2016-2017.

Les primeres cessions del Manchester City van arribar la temporada 2015-2016 amb l'entrada de Pere Guardiola al club. Aquell any el Manchester City va cedir a Girona a Rubén Sobrino, Pablo Maffeo i Nwakali. Per altra banda, el conjunt anglès va aconseguir els serveis de Florian Lejeune, central del Girona que havia estat molt important el curs anterior, i el va cedir novament per tota la temporada. Des d'aleshores, 18 cessions més s'han efectuat de Manchester cap a Girona, una fórmula molt habitual al llarg de les temporades. Així i tot, des de Montilivi també s'han fet negocis amb altres clubs del conglomerat: Zeballos va anar al Montevideo City, Eloi amagat va marxar lliure al New York City, de l'equip novaiorquès va arribar Jonathan Callens la temporada 22-23, Granell va marxar a Bolívar i Kebé, aquesta mateixa temporada, ha recalat cedit a les files del Lommel SK, l'equip belga del City Football Group. Pel que fa als traspassos, Pedro Porro va ser venut al Manchester City per 12 milions l'estiu posterior al primer descens i Yangel Herrera va fer el camí contrari per 5 milions la temporada 23-24, després d'haver arribat a Girona cedit l'any anterior. El cas més representatiu del funcionament del conglomerat és Savinho, un jove brasiler que va ser captat pel Troyes, equip de la cèl·lula City, quan tan sols tenia divuit anys. Allà mai va arribar a disputar cap partit, i després d'un intranscendent any al PSV holandès, va recalar al Girona com a cedit. Aquí es va lluir, va ser els jugadors amb més retalls de la Lliga i els seus nou gols i deu assistències el van situar a les agendes de tots els equips europeus. Malgrat això, abans que cap equip es pogués avançar, el City va oficialitzar la seva compra per 25 milions d'euros. L'equip francès, que estava en descens a Ligue 2, va fer la venda més gran de la seva història per un jugador que mai va arribar a vestir la seva samarreta. Futbol modern.

Arribada de Marcelo Claire

Dies més tard de la decepció que va suposar la derrota en la final de play-off contra l'Elx, un nou inversor va aterrar a Montilivi: Marcelo Claire. En els mesos anteriors a la seva arribada, Pere Guardiola s'havia apoderat de més títols comprant una part

dels accionistes minoritaris, un 3,9% més que es van sumar al 47,01% que ja tenia, i que superava al City Football Group que mantenia el 47,01%.

Marcelo Claire, empresari bolivià, va arribar a Girona fent-se amb gran part del pastís de Pere Guardiola, un 35% de les accions que el col·locaven com la segona força dins del club. Pere Guardiola, en l'anunci en els mitjans, va comentar que l'arribada de Claire era molt important per aportar solidesa al Girona FC. Claire, propietari del Bolivar, equip que ja pertanyia al City Football Group, es posicionava per sota del Football City Group (47,01%), mentre que el Girona Football Group, grup de Pere Guardiola, es quedava amb el 15% i amb el nomenament com a nou president del Consell d'Administració. La resta seguia en mans d'accionistes minoritaris.

L'impacte Champions

Amb el gran rendiment esportiu el 23-24 i la classificació a Champions, el club va haver de canviar el seu accionariat per no incomplir la normativa de la competició. Girona i Manchester City van fer els canvis necessaris en les seves cúpules directives per demostrar que "ningú està involucrat simultàniament, directament o indirectament, en qualsevol capacitat, en la gestió, administració i rendiment esportiu de més d'un equip participant en una competició de clubs de la UEFA" com especifica la legislació UEFA. Per complir, era fonamental que el Football City Group reduís la seva participació en un dels dos clubs que participarien Champions, Manchester City o Girona. El City Group va retallar la seva presència en el conjunt català d'un 47% al 30% mitjançant la via del fideïcomís, una fórmula en què cedeix una part dels seus béns a un altre personal natural amb l'encàrrec de conservar-los i transmetre'ls a un tercer. A més, el Girona ha hagut de modificar el seu consell d'administració, ja que Ingo Bank, John Macbeath i Simon Cliff, formaven part dels Consells de Manchester City i Girona, fet que anava en contra de la legislació UEFA.

L'assoliment de competicions europees ha permès que el pressupost del club, que la temporada 23-24 era d'uns 60 milions d'euros, escales fins als 113 milions, la més alta de la història del Girona FC, segons Palco23. Aquest mitjà especialitzat en l'àrea econòmica dels equips esportius va reflectir uns ingressos de 70 milions

durant la temporada 23-24. D'aquesta milionada, 52 van venir del broadcasting, deu milions de publicitat, tres milions de la venda d'entrades, quatre milions i mig amb abonaments i socis i 1,7 amb marxandatge.

Aquesta temporada ha estat notòria l'increment en drets televisius, un 80% més que la temporada anterior, en gran manera, per la participació del Girona FC a Champions. Tot i que la despesa del Girona ha crescut en un 50% en la present temporada, la previsió de creixement en un 25% en el sector comercial i els ingressos televisius haurien de permetre al Girona tancar el pròxim exercici amb uns beneficis nets de 19,6 milions. Aquests seran molt importants la temporada vinent, ja que amb la no classificació de l'equip en competicions europees, els diners que entraran tornaran a anar a la baixa.

5.4 El Girona FC com a fenomen social

5.4.1 Evolució de l'estadi Montilivi

L'evolució de l'estadi de Montilivi reflecteix el creixement institucional, esportiu i social del Girona FC al llarg dels darrers anys. Aquest estadi s'ha convertit, no només en la casa del club en l'àmbit esportiu, sinó també en una insígnia i un símbol per a l'afició i per a la ciutat.

Montilivi va ser inaugurat el 14 d'agost de 1970 amb un partit amistós contra el FC Barcelona que va congregar 25.000 espectadors, la xifra més alta registrada mai a l'estadi. Aquest nou escenari substituïa l'antic camp de Vista Alegre, que havia estat la seu del club durant gairebé mig segle. La construcció de Montilivi va suposar una aposta decidida del club per créixer, amb la creació d'una instal·lació pròpia i una capacitat inicial molt superior.

Imatge 7. Estadi Montilivi l'any 1970

Imatge 8. Estadi Montilivi l'any 1970

No obstant això, l'any 1984 el club es va veure forçat a municipalitzar l'estadi a causa d'una greu crisi econòmica, cedint la propietat a l'Ajuntament de Girona. Malgrat aquest canvi, des de l'any 2012 el Girona FC disposa d'una concessió demanial per un període de 50 anys, que li permet gestionar i reformar l'espai amb una visió estratègica i de futur. Aquesta concessió es va formalitzar definitivament el 2018.

Des de la seva inauguració, Montilivi ha viscut diverses etapes de remodelació, generalment vinculades a l'evolució esportiva del club. L'any 2008, coincidint amb

l'arribada al futbol professional, es van dur a terme les primeres reformes significatives, motivades per la necessitat d'adaptar-se a la normativa, que prohibia les grades sense seients. Tanmateix, va ser especialment a partir de l'ascens a Primera Divisió, la temporada 2017/18, quan Montilivi va experimentar les transformacions més profundes. Es va instal·lar gespa híbrida, una tecnologia avançada que només comparteixen alguns dels estadis més emblemàtics d'Espanya, com el Camp Nou, el Santiago Bernabéu o l'estadi de la Ceràmica, es van renovar els sistemes d'il·luminació, es van ampliar les instal·lacions de premsa i, sobretot, es va incrementar l'aforament per tal de complir amb els requisits establerts per LaLiga.

Imatge 9. Estadi Montilivi 2008. Montilivi en procés de tenir tots els seients instal·lats

Imatge 10. Estadi Montilivi 2010. Finalitza el procés de posar seients a tot l'estadi. Capacitat: 9.282

Inicialment, l'arribada a l'elit va permetre elevar la capacitat de Montilivi fins als 13.500 espectadors, mitjançant l'ampliació del Gol Nord i la graderia de Preferent amb l'ús de grades retràctils. Més endavant, el Gol Sud també va ser reforçat amb 1.000 seients addicionals. No obstant això, després del descens a la Segona Divisió l'any 2019, es van retirar algunes de les grades provisionals, fet que va reduir l'aforament fins als 11.286 espectadors. Amb el retorn a Primera Divisió i les posteriors reformes, l'aforament actual s'ha estabilitzat en 14.624 espectadors, tots amb seient assignat i en conformitat amb els estàndards de la màxima categoria.

Més enllà de l'aforament, Montilivi ha anat incorporant progressivament espais complementaris indispensables per al funcionament d'un club de futbol professional modern. L'estadi disposa actualment de sales de premsa completament equipades, zones VIP per a patrocinadors i convidats, vestidors renovats, gimnàs, videomarcadors d'última generació, oficines administratives, taquilles...

Imatge 11. Estadi Montilivi actual amb les grades retràctils. Capacitat 14.624

Tanmateix, tot i aquesta evolució, Montilivi s'ha anat quedant enrere respecte als estadis d'altres clubs de Primera Divisió. Les instal·lacions actuals presenten mancances significatives, especialment en el context actual, amb el Girona FC competint per primera vegada en competició europea. Per adaptar-se als requisits de la UEFA, durant els partits de la Champions League no s'han pogut utilitzar les graderies retràctils, fet que ha reduït la capacitat de l'estadi fins a només 9.282

localitats. Aquesta limitació, sumada a altres problemàtiques com la dificultat d'accessibilitat, la manca de serveis adequats i el deteriorament de la comoditat per als aficionats, ha posat en evidència la necessitat d'un pas endavant.

Davant d'aquesta situació, el club ha començat a valorar l'opció de la construcció d'un nou estadi. Tot i que encara no s'ha fet públic cap projecte definitiu, el Girona FC ha manifestat la seva voluntat de presentar una proposta concreta en el futur pròxim. De fet, Delfí Geli, president actual del club, ha confirmat que s'estan valorant diversos escenaris, incloent-hi la possibilitat de mantenir-se a Montilivi o traslladar-se a una nova ubicació.

El futur de l'estadi representa un repte per al Girona FC. Si el club vol consolidar-se com un projecte esportiu sòlid i competitiu a escala nacional i internacional, haurà d'adequar les seves infraestructures al nivell que ha assolit en els darrers anys. La construcció d'un nou estadi, modern, funcional i amb major capacitat, es presenta com una necessitat per garantir el creixement institucional, esportiu i social de l'entitat en els pròxims anys.

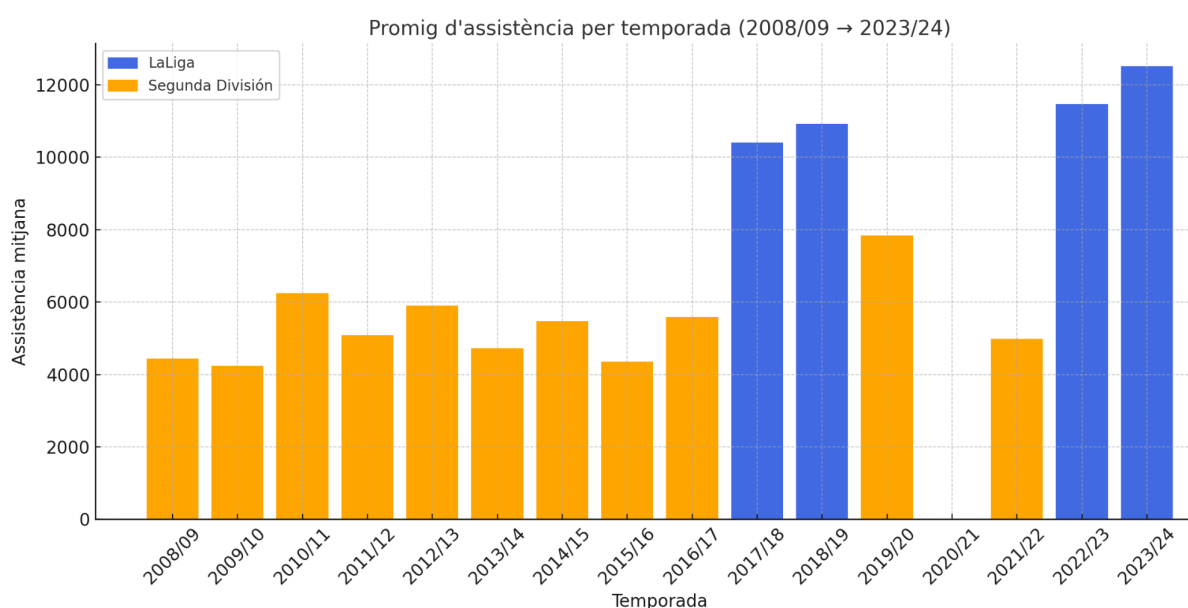
5.4.2 L'afició

Per tal d'entendre amb més profunditat el creixement del Girona FC com a projecte esportiu i social, és essencial analitzar l'evolució de l'assistència mitjana a Montilivi temporada rere temporada. Aquesta dada ens permet observar com ha anat creixent l'interès del públic pel club i com la massa social s'ha consolidat amb el pas dels anys.

Jordi Matamala, un dels entrevistats pel projecte apunta un punt d'inflexió molt clar: la temporada 2007-2008, quan el Girona FC va assolir l'ascens a Segona Divisió després de guanyar la final del play-off contra el Ceuta (1-0). Segons ell, jugador del primer equip en aquell moment, aquell dia Montilivi presentava la millor entrada i ambient durant el partit que ell havia vist mai com a jugador del club. En la mateixa línia, el periodista Jordi Bofill ens relatava que durant molts anys, l'estadi gironí estava pràcticament buit, i que els únics espectadors habituals eren familiars i amics dels jugadors.

Aquesta percepció queda reforçada per les dades d'assistència mitjana recollides per la plataforma [Transfermarkt.es](https://transfermarkt.es), una de les bases de dades més respectades i utilitzades dins del món del futbol. Des de l'arribada del Girona al futbol professional la plataforma ha constatat quina era l'assistència mitjana dels partits, unes xifres que han anat augmentant progressivament, a causa dels èxits esportius i l'enfortiment de la identitat del club a la ciutat i a la província.

Gràfic 4. Mitjana d'assistència a l'estadi de Montilivi. Blau (Primera Divisió) Taronja (Segona Divisió).

Font: elaboració pròpia amb dades de Transfermarkt.

Al gràfic es pot observar com, durant els primers anys a Segona Divisió, només una temporada supera, per molt poc, l'assistència mitjana de 6.000 aficionats a l'estadi. Tot i això, cal destacar que durant la temporada 2010/2011 es va produir el primer ple de la història de Montilivi des que s'hi havien instal·lat seients individuals a totes les grades. Es tracta d'una data remarcable, 1 de març de 2011, en una victòria contra el Granada per 2-0. El club no esperava que el públic respongués massivament als milers d'invitacions repartides, per exemple, a 28 equips de futbol base de les comarques gironines, dels quals 40 persones de cada club podien accedir gratuïtament a l'estadi. Cal remarcar que en molts casos el desplaçament dels menors va ser efectuat amb autobusos finançats pel mateix Girona FC.

Aquest fet deixa entreveure que, tot i aconseguir reunir 9.282 espectadors i assolir el primer ple de l'etapa professional del club, bona part del públic no formava part del gruix d'aficionats habituals que assistien regularment als partits.

Els següents plens es van produir la temporada 2012/2013, amb Rubi a la banqueta i l'equip en posicions altes. Amb l'objectiu de fer realitat el somni de l'ascens a Primera, el club va aconseguir omplir l'estadi en dues ocasions. Malgrat això, la mitjana d'assistència de la temporada no va arribar als 6.000 espectadors.

El canvi substancial es produeix amb l'ascens a Primera Divisió. L'augment de l'aforament va permetre que la mitjana d'assistents durant les dues temporades a l'elit superés els 10.000 espectadors.

L'evolució encara és més notòria quan l'equip descendeix novament a Segona Divisió. Excepte la temporada 2020/2021, disputada a porta tancada a causa de la COVID-19, i la següent, marcada per les restriccions sanitàries, el Girona va superar la millor mitjana d'assistència registrada fins llavors a Segona Divisió en més de 1.500 aficionats. Això demostra que, malgrat la pèrdua d'alguna de les graderies retràctils pel descens, tant l'ampliació del camp com la fidelitat creixent de l'afició van mantenir un nivell d'assistència molt elevat.

Els dos màxims històrics es donen en les dues últimes temporades, coincidint amb el millor rendiment esportiu del club a Primera. En particular, durant la temporada 2023/2024, on l'estadi va registrar una assistència mitjana del 85,6% de la seva capacitat, una de les xifres més altes de tota LaLiga. Aquest fet evidencia un canvi profund en la resposta de l'afició, que ja forma part activa i present de l'èxit esportiu del club.

A més, aquesta mateixa temporada 23/24, el Girona FC va assolir els millors resultats econòmics derivats de la venda d'entrades i abonaments. En total, es van recaptar tres milions d'euros per la venda d'entrades i quatre milions i mig provinents d'abonats i socis, assolint el màxim històric d'ingressos en aquest àmbit.

5.4.3 Els abonats

Per a comprovar l'evolució de la massa social que mou el Girona, hem volgut comprovar quina ha estat la transformació i la tendència en el volum d'abonats del club. Sabem que ha experimentat una transformació profunda no només en l'àmbit esportiu, sinó també en el seu teixit social. La xifra d'abonats, l'entendem com a un possible indicador de l'arrelament i la fidelitat de l'afició aquests últims anys.

Taula 7. Evolució del nombre d'abonats al Girona FC els últims anys.

Temporada	Categoria	Abonats
2013/14	2a Divisió A	5.236
2014/15	2a Divisió A	7.000
2015/16	2a Divisió A	5.311
2016/17	2a Divisió A	7.000
2017/18	1a Divisió	9.500
2018/19	1a Divisió	9.500
2019/20	2a Divisió A	9.500
2020/21	2a Divisió A	9.501
2021/22	2a divisió A	9.106
2022/23	1a Divisió	9.500

Temporada	Categoria	Abonats
2023/24	1a Divisió	9.700

Font: elaboració pròpia amb dades de l'Esportiu

L'any 2008, el Girona jugava a Segona B amb tan sols 1.300 abonats. Aquesta dada serveix com a referència contextual per comprendre la magnitud de l'evolució. A partir de la temporada 2013/14, ja amb el club consolidat a Segona Divisió A, el nombre d'abonats era de 5.236. L'estiu següent, el club va assolir els 7.000, impulsat per l'efecte de la històrica permanència aconseguida per Pablo Machín.

El creixement va tenir una transformació notòria i evident amb l'ascens a Primera Divisió la temporada 2017/18, moment en què es va arribar per primer cop als 9.500 abonats. Una xifra que s'ha mantingut relativament estable, indicant que totes les temporades s'acabaven el 100% dels abonaments, ja sigui perquè renovaven els socis que ja en tenien un, o perquè n'entraven tants de nous com els que es donaven de baixa. Amb l'única excepció del curs 2021/22, marcat encara pels efectes de la pandèmia i la incertesa de si podrien assistir a l'estadi aquella temporada, amb una lleu davallada fins als 9.106. Amb el retorn a l'elit, el club ha tornat a registrar xifres rècord. La temporada passada (2023/24) comptava amb 9.700 abonats, xifra històrica per a l'entitat, on s'han tornat a exhaurir els carnets d'abonats a Montilivi.

Un dels aspectes més destacables d'aquest creixement és el grau de fidelització. El 98,8% dels abonats de la temporada anterior van renovar el seu carnet, una dada que situa el Girona com un dels clubs amb major taxa de renovació del futbol professional espanyol. Aquest percentatge és un gran indicatiu no només de la passió i la implicació de l'afició, sinó també de la satisfacció amb el projecte esportiu i institucional que està realitzant el club.

A més, el Girona FC compta actualment amb 24 penyes oficials repartides arreu del territori, incloent-hi la recentment creada a Perpinyà, que mobilitza seguidors a cada partit des de la part sud de França.

Aquesta fidelitat, però, contrasta amb la realitat estructural del club: el Girona és actualment un dels clubs amb menys abonats de la Primera Divisió, malgrat tenir una de les taxes de renovació i ocupació de l'estadi més altes. Aquest fet posa en evidència la limitació de creixement derivada de la reduïda capacitat de l'estadi i reforça la necessitat d'abordar un projecte de modernització o construcció d'una nova casa que permeti continuar expandint la base social del club.

5.4.4 Les penyes

L'evolució del teixit social del Girona FC també es pot mesurar amb les diferents penyes que s'han anat creant al llarg d'aquests anys. Aquestes agrupacions d'aficionats han esdevingut fonamentals en el suport i l'animació del club des de l'any de les seves creacions, unes dates que reflecteixen la passió creixent que ha despertat el Girona en el territori.

La primera penya oficial que es va crear del Girona FC és la Penya Gironina, una agrupació que va ser fundada l'any 1982. Abans del 1982 no hi havia cap penya que seguís al Girona allà on estigués. Aquesta penya va acabar dissolent-se, tot i que el 2017 va refundar-se.

La penya més antiga que continua activa és la Penya Immortal, fundada el 1992. Durant molts anys, aquesta va ser l'única penya que representava i seguia al Girona, mantenint viu el suport a l'equip en temps on l'afluència d'aficionats a l'estadi era molt baixa, inclús nul·la. Parlant amb Pepe Sierra, el seu president, ens explica que la penya va néixer en una nit de festa prèvia a un partit del Girona a Salamanca, on els diversos joves que s'assentaven més o menys a la mateixa zona de l'estadi, van pensar que seria millor fer una nova penya.

Les dues següents penyes que es van unir a la penya Immortal no van arribar fins al 2009 (Penya Guíxols-Costa Brava) i el 2013 (Penya Barbero Bailongo). Amb l'equip ja assentat a Segona Divisió A. Actualment hi ha al voltant de 30 penyes del Girona, tot i que només 27 estan federades i reconegudes pel club.

Aquest fenomen de les creacions de noves penyes es va intensificar especialment en els últims anys, coincidint amb els èxits esportius més rellevants del club. Fins al 2014 el club només comptava amb aquestes tres penyes esmentades, però en els últims 11 anys han aparegut 24 noves penyes federades.

L'any que més fundacions de penyes hi ha hagut és el 2017 amb 8 penyes creades aquell any, coincidint amb el primer cop que el Girona FC ascendia a la màxima categoria del futbol estatal. L'any en què neix la penya amb més poder i capacitat d'actuació, la penya del Jovent Gironí, l'encarregada de la grada d'animació de l'estadi i d'alguns dels mosaics que s'ensenyen abans dels partits.

Imatge 12. Mosaic del Jovent Gironí el 2024 per celebrar la classificació a Champions League (24/05/2024)

El Jovent Gironí també és l'entitat que s'encarrega d'organitzar els actes més rellevants i la major part dels desplaçaments als camps. Tot i que compten amb la col·laboració de les diferents penyes, són els que tenen més poder de mobilització dels aficionats.

Aquest increment en el nombre de penyes no només evidencia l'expansió de la base social del club, sinó també la diversificació geogràfica del seu suport. Exemples serien la creació de penyes que no són part de la província gironina com la Penya

Gironina Baix Montseny o la Penya Orgull Gironí de Barcelona. Però el creixement de l'equip no només es queda dins les fronteres del territori català, el 2023 es va crear la penya Perpinyà, evidenciant l'interès creixent de la massa social del Girona que ja traspasa fronteres.

La consolidació del Girona FC com un club amb identitat sòlida i una afició compromesa passa per la creació i cura de les noves penyes i de les ja existents. Ja que són les encarregades d'organitzar desplaçaments i activitats socials que reforcen aquest sentiment de pertinença a un grup social cada cop més gran.

6. Justificació i selecció dels entrevistats

6.1 Criteris de selecció d'entrevistats

Des del primer moment vam imaginar el nostre projecte com un treball on els protagonistes fossin els entrevistats, les veus que han viscut el Girona en primera persona en els darrers vint anys.

En aquest sentit, hem volgut reflectir amb el ventall d'entrevistes que hem realitzat la complexitat i evolució del club en les àrees esportives, econòmiques i social en els últims anys. Per fer-ho, ha estat important fer una selecció d'entrevistats que representessin l'amplitud temporal del nostre estudi i, per tant, no centrar-nos només en l'últim lustre d'èxits.

6.1.2 Limitació dels entrevistats

El principal contratemps que hem trobat en el transcurs del treball és la dificultat per contactar amb les fonts institucionals. Teníem com a prioritat parlar amb Quique Cárcel, director esportiu i Ignasi Mas-Bagà, CEO del Girona, ambdós ja havien col·laborat amb mitjans amb entrevistes i amb projectes acadèmics. La resposta del club va ser negativa, ja que argumentaven no poder fer front a l'amplitud de sol·licituds de propostes similars a la nostra que tenien. Hem trobat moltes dificultats per contactar amb futbolistes de la història recent del club, i davant la impossibilitat de fer-ho, vam canviar el full de ruta del projecte, passant a narrar els últims anys

amb els periodistes i Javier Galiano, i aportant la perspectiva dels futbolistes en la primera etapa del club a Segona Divisió.

Per altra banda, Javier Salamero, qui va ser director esportiu i entrenador del Girona en diverses etapes entre el 2007 i el 2012, no va voler participar tot i haver-nos donat el vistiplau inicialment. Per cobrir el creixement social del Girona, teníem la voluntat de parlar amb el president del Jovent Gironí, David Herrera. Després de plantejar-li la idea, el líder del grup d'animació va declinar respectuosament la possibilitat.

6.2 L'aportació de cada veu en la narrativa del pòdcast

6.2.1 Jugadors i exjugadors del Girona

José Martínez és un exjugador del Girona, actualment ja retirat. Va arribar a l'equip el 2005 procedent del Peralada, i va ser partícip en els dos ascensos consecutius a Segona B i posteriorment a Segona A. Va ser un dels capitans durant l'etapa de Segona i va viure grans moments esportius a la categoria de plata com la promoció d'ascens la temporada 12-13. Per altra banda,

també va viure situacions d'impagaments i d'incertesa estructural en el club amb les propietats de Gusó i Delgado. En total va vestir l'equipació del Girona en 259 ocasions, tal com podem veure en la fotografia del seu acte de reconeixement.

Jordi Matamala és un exjugador del Girona, que va arribar a militar en el conjunt blanc-i-vermell en tres etapes diferents. Va arribar a Girona per primer cop el 2003, temporada que el Girona va acabar ascendint a Segona B. Dos anys més tard va ser partícip del descens de categoria. La temporada 05-06 va marxar a

Palamós, any en què el Girona va recuperar la divisió de bronze. L'arribada de Raül Agné va ser molt important per tornar a Girona una temporada més tard d'haver marxat i va formar part de l'equip que acabaria signant el retorn al futbol professional després de 50 temporades. El 2010, després d'ajudar a mantenir dues temporades el Girona a la nova categoria, va marxar al Recreativo de Huelva. Finalment, va acabar tornant a Girona el 2013 per disputar una última temporada en l'equip dels seus amors. Aquestes etapes el col·loquen com el quart jugador amb més partits de la història del club i el sisè amb més partits amb el Girona en el futbol professional.

Sebas Coris va debutar amb el Girona FC en un partit de Copa del Rei la temporada 13-14, però seria la temporada següent la que guanyaria protagonisme amb Pablo Machín. L'extrem de Tossa de Mar va ser reconvertit a carriler, una nova posició que encaixava amb

les seves qualitats defensives, però l'exigia millorar les seves prestacions defensives. Sebas Coris va ser part de l'equip que va caure fins a tres cops en dos anys en la lluita per l'ascens, amb les decepcions de Lugo, Saragossa i Osasuna, que es van poder oblidar amb l'anhelat ascens de la temporada 2016-2017. Aquella seria la seva darrera temporada en el club, un somni complert després d'haver anat cremant etapes en categories formatives fins a arribar a ascendir el club a Primera Divisió per primer cop en la història.

6.2.2 Membres i exdirectius del club

Més enllà dels periodistes, per veure el creixement del club en el sector econòmic també ha estat molt important Joaquim Boadas, expresident del club entre el 2012 i 2013. Boadas, advocat de professió, va entrar al club de la mà de

Josep Delgado, un client seu que havia adquirit la gran part de l'accionariat del club, i va formar part del Consell d'Administració com a vicepresident fins al 3 d'abril del 2012, quan la dimissió de Ramon Vilaró com a president del club li va obrir les portes del càrrec. Va exercir la posició de màxima responsabilitat fins al 23 de desembre del 2013, quan va fer un pas al costat per agafar un rol més secundari com a conseller. Avui dia, continua sent el quart màxim accionista del club, i gràcies a això pot estar a les Juntes Generals i veure en primera persona el creixement del club de manera interna, i evidentment, esportiva i social.

Javier Galiano va arribar al Girona el 2008 per ser el nou delegat de l'equip, un càrrec on encaixava perfectament gràcies al seu passat com a àrbitre professional. Al llarg d'aquests disset anys al club ha pogut veure de primera mà les diferents etapes que ha anat cremant el Girona FC, un passat que reconeix que li permet gaudir i ser

molt agraït amb tot el que està aconseguint l'equip en les darreres temporades. El seu caràcter i sentit de l'humor l'han convertit en una de les icones del vestidor i ha contribuït activament en fer del grup humà del Girona una família.

6.2.3 Periodistes

Des d'un inici vam decidir que les veus dels periodistes tindrien molt de pes en el nostre projecte, ja que són ells els que ens aportaran la mirada més global. L'actualitat informativa de l'equip sempre ha estat vinculada amb el Diari de Girona i l'Esportiu, i diaris com l'Ara o Mundo Deportivo i Sport també han incrementat les notícies del Girona degut als bons resultats de l'equip en les darreres temporades. Un altre bon exemple del creixement de l'equip ha estat l'augment de presència del Girona FC en televisió, sent especialment notori el cas de TV3, on abans el club sortia de manera residual i aquesta temporada ha comptat amb programes

especials i documentals. Eduard Solà, Josep Maria Puig, Tatiana Pérez i Jordi Bofill han estat els periodistes que han participat en el treball mitjançant entrevistes.

Josep Maria Puig feia més de nou anys que informava sobre l'actualitat esportiva del Barça quan el 2017, amb l'ascens del Girona, va ser redirigit a la secció de l'equip gironí, que necessitava una major cobertura informativa amb l'estrena a la categoria d'or del futbol espanyol. La seva experiència és un clar exemple del creixement del Girona F.C, que quan l'equip era a Segona pràcticament no tenia espais informatius a TV3, i a partir de l'ascens ha tingut documentals o programes dedicats a prèvies del seu debut a Champions.

Jordi Bofill és un periodista de Palafrugell que col·labora amb el diari Ara fent cròniques sobre els partits del Girona i altres notícies relacionades amb l'equip i treballa en el Diari de Girona. Des de la seva entrada en el món del periodisme el 2017 ha vist

créixer el club fins a arribar a Champions, una escalada que ha notat en el seu dia a dia. L'interès mediàtic que ha generat el Girona l'han portat a publicar dos llibres, "Els millors anys de la nostra vida", un llibre que narra el camí del club fins a aconseguir el primer ascens, i "Girona FC: camí cap a Europa", el relat del trajecte que ha dut l'equip de baixar a Segona Divisió, tornar a pujar i arribar a Europa.

Tatiana Pérez és una periodista graduada a la UAB que informa de l'actualitat esportiva de l'equip en el Diari de Girona i en el programa "El Girona juga" de Ràdio Esports. Més enllà de la seva tasca periodística seguint l'equip al llarg d'aquests anys, la Tatiana Pérez va realitzar el seu TFG sobre

la nova realitat de l'equip gironí arran de l'ascens a Primera Divisió la temporada 2016-2017.

Eduard Solà ha estat el màxim representant sobre el periodisme del Girona al llarg de les últimes dècades. Va iniciar la seva carrera professional amb programes a Ràdio Grup, i posteriorment va passar a la secció d'esports del Diari de Girona. El 1989, amb l'ascens del Palamós a Segona Divisió, va entrar a Catalunya Ràdio, i on des del 2008 segueix

l'actualitat del Girona FC. Actualment, fa les transmissions dels partits al programa "Tot Gira" de Catalunya Ràdio i recentment també ha escrit el llibre "100 motius per ser del Girona", un homenatge al club i el record del que implica l'orgull gironí.

6.2.4 Afició

Pepe Sierra és el president de la Penya Immortal, penya oficial del Girona més antiga del club, i de la Federació de Penyes del Girona FC. La Penya Immortal va néixer el 1992, quan una colla d'amics que estaven veient el

Girona van acordar que la millor manera d'animar l'equip seria creant una penya. Des de llavors, han passat 33 anys, més de tres dècades en què han seguit el Girona en categories com Primera Catalana, un recorregut que mai haurien imaginat que acabés amb la participació de l'equip gironí en competicions europees.

7. Concepció i disseny del pòdcast

7.1 Temàtiques de l'episodi

Per analitzar el creixement de l'equip en els darrers vint anys, hem volgut dissecar la realitat del club en les àrees esportives, econòmiques i socials. La bona feina en els darrers anys en aquests sectors, que molts cops han estat interrelacionats, explica la posició actual del Girona FC. A més, el Girona es presenta com un cas modèlic de com la gestió és determinant per marcar l'esdevenir d'un club esportiu, passant d'estar al límit de la desaparició a competir contra els millors equips del món en la Champions League.

1. Àrea esportiva

- **Anàlisi per temporada-** Aquest serà el punt principal de l'àmbit esportiu, i per complementar les diferents temporades hem pogut parlar amb protagonistes com Jordi Matamala, que va jugar al club set temporades, José Martínez, que va ser-hi entre els 2005 i el 2013, Sebas Coris, jugador en l'etapa de Machín, i Javier Galiano, delegat del Girona des de la temporada 2008
- **Ascensos, descensos i Europa-** El recorregut del Girona aquests darrers vint anys ha estat molt convuls, un camí que l'ha portat a competir per ascendir a Primera Divisió una temporada, i la següent lluitar per la permanència fins al darrer partit. Amb l'entrada del City Group, l'equip ha pogut fer un pas endavant i canviar els seus objectius, arribant a consolidar-se a la màxima categoria del futbol espanyol.
- **Jugadors i entrenadors-** En aquest apartat, també parlem dels noms propis que han elevat el nivell del Girona FC, siguin jugadors o entrenadors. Periodistes o excompanys d'equip ens han parlat de la importància del vestidor i com aquestes figures han estat fonamentals per entendre el creixement del club en l'àmbit esportiu.

2. Àrea Econòmica

- L'impacte econòmic que suposa dos ascensos consecutius i el canvi de paradigma financer amb l'entrada al futbol professional

- La complicada etapa amb Josep Gusó, una etapa marcada per la precarietat econòmica i els impagaments als jugadors i cos tècnic durant alguns mesos de la temporada 2009-2010
- L'entrada a la propietat de Josep Delgado amb la salvació del descens administratiu i les conseqüències d'un personatge extravagant marcat per l'ordre de detenció i captura que li va imposar la Fiscalia Polonesa.
- L'entrada voluntària en concurs de creditors del Girona FC, amb els motius i les conseqüències explicades pel president de l'època: Joaquim Boadas.
- La perspectiva del vestidor amb una situació econòmica insòlita, amb retallades diàries en material esportiu, salaris, alimentació, desplaçaments dels partits... Una situació poc habitual en equips de futbol professional.
- La sortida de concurs de creditors del club amb l'entrada de TVSE Futbol i Pere Guardiola.
- L'arribada en la propietat del City Group i la gestió de model econòmic impulsat amb un particular sistema de cessions
- El seguiment dels fitxatges i vendes més importants al llarg d'aquests anys, definits per les necessitats econòmiques del club en cada una de les seves etapes.

3. Àrea Social

- El creixement de la massa social del Girona FC, una evolució comentada pels diferents protagonistes que han donat veu al reportatge.
- La fidelitat dels aficionats del club i la cultura futbolística de la ciutat.
- Els canvis en la seu del futbol a Girona, explicant la història del club a partir de Vista Alegre fins a arribar a Montilivi, mencionant les remodelacions que ha anat patint l'estadi per poder complir les normatives de cada una de les competicions.
- L'increment de socis i abonats del Girona FC al llarg dels anys, i algunes de les claus d'aquest èxit social

- Les penyes del Girona FC, parlant de l'arribada del Jovent Gironí a l'estadi com a grada d'animació i coneixent la penya Immortal, la penya més antiga del club, de la mà del seu president, Pepe Sierra.

7.2 Nom i brànding del projecte

Per al desenvolupament de la identitat visual del projecte Montilivi: una història de resistència i Orgull Gironí, hem creat un brànding que busca transmetre i transportar-te al club, a la ciutat i tot el que representa. El brànding no només l'hem pensat de forma estètica, sinó també com un element de pertinença que reforça la narrativa del reportatge, contribuint a fer-lo més reconeixible.

El títol escollit surt d'agafar el nom de l'estadi actual, lloc on passen la majoria dels fets esportius de l'equip, i també és un símbol arrelat al territori i als aficionats, la resta d'elements utilitzats al títol com Orgull Gironí i resistència, són conceptes claus que estan molt vinculats al Girona FC. És un títol que connecta ràpidament tant amb el projecte, com amb els aficionats, que poden ser la gran part d'audiència.

El lema que acompanyarà l'estratègia de difusió i al títol és: **“El recorregut del Girona explicat per qui l'ha viscut”**. Reforçant la importància dels testimonis i el pes humà que li hem donat al projecte, aquest lema servirà per fer entendre que el nostre pòdcast no és un relat subjectiu, sinó l'explicació i contextualització de les veus reals que han viscut de prop l'evolució del club. També amb aquest eslògan fem interessar als oients sobre quines són aquestes històries autèntiques.

Els colors predominants del nostre brànding són:

- Vermell: Representa el color del Girona FC, de l'estadi, les camisetes, i a part, és un color que representa passió.
- Gris: S'utilitza per a representar el micròfon del logotip del nostre projecte, reforçant el toc periodístic i narratiu del treball.
- Beix: És el color del fons, podríem haver utilitzat el blanc, però per donar un toc més antic o històric hem apostat pel beix.

MONTILIVI

UNA HISTÒRIA DE RESISTÈNCIA I ORGULL GIRONÍ

7.3 Durada, periodicitat i estratègia de distribució

Aquest vídeo pòdcast tindrà una durada de cinquanta-sis minuts, ja que és un temps que s'ajusta a la quantitat de contingut que engloben les dues dècades que repassem. De la mateixa manera, aquest temps també encaixa amb les preferències de consum dels usuaris d'aquest format, pel fet que la durada preferida pels oients de pòdcasts són els que tenen un metratge d'entre 30 i 60 minuts.

Aquest vídeo pòdcast serà de periodicitat única de caràcter especial i tancat, que s'emmarca dins de l'objectiu acadèmic del projecte i de la viabilitat tècnica que requereix el Treball Final de Grau. No obstant això, creiem que la temàtica escollida té potencial, i si la rebuda és positiva i hi hagués demanda, es podrien fer diferents episodis més curts, del voltant de 30 minuts, sobre cada una de les etapes en concret. Per exemple, el Girona de Pablo Machín, els anys de Javier Salamero,

l'etapa de Míchel, la presidència de Josep Delgado, la transformació en el club des de l'ingrés al conglomerat del Football City Group...

Pel que fa a l'estratègia de distribució, el reportatge es publicarà íntegrament a YouTube i Spotify, dues plataformes que encaixen amb el nostre contingut i amb la manera de comunicar la història que hem narrat. Paral·lelament, farem vídeos curts a xarxes com una de les estratègies de promoció del producte, sent els més adients per arribar al nostre públic objectiu els “reels” d'Instagram i els clips breus de Tiktok.

8. Producció i realització del pòdcast

8.1 Fase de producció

Per a produir el nostre treball el primer que hem fet ha estat adaptar-nos i identificar quines eren les nostres limitacions a l'hora de poder elaborar un determinat producte final. Com no comptàvem amb una producció professional hem hagut de reduir les nostres possibilitats de creació, tot i que també mencionarem com ho hauríem fet si haguéssim disposat de tots els recursos necessaris. En ser una producció molt casolana veureu que per elaborar el vídeo pòdcast s'han utilitzat materials tant tècnics com periodístics que podria tenir tothom, tot i que hem aprofitat al màxim les seves capacitats, ja que hem aplicat els coneixements apresos a la carrera.

8.1.1 Equip tècnic i periodístic

El nostre equip tècnic i periodístic usat durant tots aquests mesos ha estat el següent:

Un iPhone 11 per a gravar les veus de les entrevistes, utilitzant la gravadora de veu a màxima qualitat per no perdre molt de nivell respecte produccions professionals. Tot i que si haguéssim comptat amb aquests recursos ens hauria encantat realitzar les entrevistes tant amb micròfons i gravadores de veu, com amb càmeres per després poder fer servir la seva veu i imatge al vídeo pòdcast.	
Com a lloc de gravació, com que no tenim un estudi radiofònic, hem fet servir un racó de casa nostra i l'hem decorat amb elements relacionats amb el club per construir una ambientació i sensació de tenir un plató dedicat a la creació de pòdcasts. Per a decorar-lo hem utilitzat camisetes, banderes, bufandes, i diferents elements relacionats amb el club.	
Per a gravar les nostres veus que sortiran al pòdcast hem aconseguit uns micròfons professionals Shure SV200 pel dia de la gravació. Així aconseguirem una bona qualitat d'àudio a les nostres narracions.	

Per a l'edició del vídeo pòdcast comptem amb el programa Wondershare Filmora, ja que és amb el que ens sentim més acostumats a editar treballs visuals i amb el que tenim més confiança i traça perquè quedi un bon reportatge documental. Sabem que els elements visuals no són una de les grans característiques dels pòdcasts, però en aquest cas, volem utilitzar els coneixements d'edició per a amenitzar l'escolta a l'oient i ajudar a relacionar visualment els continguts que vagin apareixent durant tot el vídeo pòdcast.

Per a la millora de qualitat dels arxius d'àudio de la nostra narració hem usat l'eina Adobe Podcast, que fa servir la intel·ligència artificial per adaptar i aconseguir transformar la veu gravada en narracions que podrien tenir els pòdcasts professionals. Així, tot i no comptar amb un estudi radiofònic, podem simular la qualitat de pòdcast i l'estil de la narració que es duu a terme en aquest format.

Per a tallar els talls de veu que apareixen al projecte hem decidit treballar amb l'eina Audacity que és la que ens han ensenyat a utilitzar a la universitat i és la que més dominem. També creiem que és la millor a l'hora de fer els muntatges d'àudio i equilibrar el volum de totes les entrevistes.

Per a gravar la introducció i tancament del nostre pòdcast hem utilitzat la càmera Olympus OM-D E-M10 Mark IV que tot i estar pensada per al món de la fotografia, és una molt bona opció per a la gravació de vídeos.

Com a complement de la càmera, també hem utilitzat el tríode Cullmann Alpha 1000 que ens ha fet tenir el plànol fix general que volíem, augmentant la qualitat del producte final.

Per a la gravació de les veus comptem amb una gravadora de veu model Tascam DR-40 on hem connectat el micròfon utilitzat. I per l'enregistrament, tant del vídeo com de l'àudio, hem usat targetes SD de gran espai de memòria.

8.1.2 Planificació de continguts i entrevistes

Pel que fa a la planificació vam decidir prendre-ho amb temps, sobretot el tema de les entrevistes, per poder entregar un producte ben elaborat i sense haver de preocupar-nos pel temps d'entrega. Com el treball l'hem anat fent progressivament cada setmana, a la planificació dels continguts només es mostraran els esdeveniments principals del projecte com són l'elaboració del guió, les entrevistes, la gravació i l'edició del vídeo pòdcast, i l'estratègia de difusió i màrqueting.

Calendari dels continguts del treball:

- **Gener 2025:**

15 de gener	Inici documentació periodística

- **Febrer 2025:**

3 de febrer	Entrevista amb Jordi Bofill

5 de febrer	Entrevista amb Tatiana Pérez
10 de febrer	Entrevista amb Eduard Solà
21 de febrer	Entrevista amb Josep Maria Puig

- **Març 2025:**

6 de març	Entrevista amb Joaquim Boadas
13 de març	Entrevista amb Jordi Matamala
15 de març	Final de la documentació periodística
20 de març	Entrevista amb José Martínez

- **Abril 2025:**

3 - 30 d'abril	Elaboració del guió
5 d'abril	Entrevista amb Pepe Sierra
26 d'abril	Entrevista amb Javier Galiano
28 d'abril	Entrevista amb Sebas Coris

- **Maig 2025:**

10 de maig	Gravació del vídeo pòdcast
11 - 18 de maig	Elaboració de l'estratègia de difusió

11 - 23 de maig	Edició del vídeo pòdcast
30 de maig	Publicació del projecte

8.2 Guió i escaleta de l'episodi

Per elaborar el nostre reportatge, vam planificar molt bé el guió, marcant on anaven les declaracions de les entrevistes i que és el que havíem de llegir nosaltres. Per esquematitzar i organitzar el principi del vídeo pòdcast també hem elaborat una escaleta que té en compte elements més tècnics com els segons de durada, però només per a començar el pòdcast. Així doncs, no hem fet una escaleta sencera, ja que anàvem afegint molts elements de postproducció que modificaven el minutatge i no tenia sentit. La part de narració - declaració, narració - declaració, vam pensar que efectuant només el guió ja ens aniria bé. Per tant, a l'annex podreu consultar el guió sencer del treball.

Escaleta:

MINUTATGE	Veu narrador	RECURS SONOR
0 - 20 seg	-	Entradeta pòdcast, música més recursos visuals
20 - 30 seg	KEUKEN: El 4 de maig del 2024, la victòria... .. classificació dels gironins a Champions League.	Música de fons 2n pla reduint a 0
30 - 57 seg	-	Àudio Catalunya Ràdio Gol Portu VS Barça
58 - 80 seg	KEUKEN: El Girona de Míchel va meravellar el país... ... contra els gegants del futbol espanyol.	-

80 - 115 seg	-	Àudio comentaristes anglesos, italians, holandesos... parlant del Girona
115 - 140 seg	ÀLEX: Aquesta gesta va ser la cirereta d'una dècada... Per fer-ho, hem de retrocedir en el temps i anar als orígens.	-
140 - 148 seg	-	Efecte visual i sonor línia del temps
148 - ...	ÀLEX: ...	-

El nostre guió és senzill i es pot veure a l'annex com destaquem les cites i els recursos sonors marcant-los d'un color en especial, deixant la nostra part de narració en text normal.

8.3 Postproducció i ajustaments tècnics

Com hem dit anteriorment, les nostres eines principals per editar i produir finalment el pòdcast han estat l'Audacity que ens ha servit per editar la veu de la narració, retallar els moments en què ens encallem i generar els talls de veu que surten al nostre guió.

Wondershare Filmora per l'edició dels recursos visuals que van apareixent per donar més qualitat i ritme al nostre treball. També aquesta eina ens ha servit per fer l'entradeta i tancament visual i auditiu del nostre pòdcast, els rètols dels entrevistats i tots els petits ajustos per a no tenir buits comunicatius.

I com a últim ajustament tècnic i de postproducció, l'eina Adobe Podcast ha estat indispensable per a donar un ambient de producció professional a les nostres veus i narracions amb la seva intel·ligència artificial. Només hem passat la nostra veu per aquesta eina per a atorgar més sensació de testimonis reals a les veus dels entrevistats quan apareixen durant el reportatge.

9. Estratègia de difusió i impacte del pòdcast

9.1 Plataformes i canals de distribució

Per garantir una difusió àmplia i adaptada a les preferències del consumidor que hem vist amb anterioritat, hem escollit Spotify i YouTube com a plataformes on publicar el nostre treball íntegre.

Per una banda, Spotify s'ha consolidat com la plataforma d'àudio líder del sector, una oportunitat que volem aprofitar perquè els usuaris de l'aplicació puguin consumir el nostre producte quan s'estan desplaçant o executant una altra activitat. El nostre pòdcast combina narració amb veus dels protagonistes, una fórmula que dona dinamisme i encaixa amb l'estratègia de producció que ha seguit la nostra competència i que, per tant, ja ha resultat ser un èxit en la plataforma.

D'altra banda, YouTube fa pràcticament vint anys que és la plataforma de vídeo per excel·lència, i ha aconseguit que una gran part de la primera generació d'usuaris de l'aplicació continuïn mantenint les rutines de consum a la plataforma. Així i tot, entre els més joves, YouTube encara és la plataforma per antonomàsia i molts periodistes esportius han diversificat la seva tasca publicant anàlisis i vídeos en aquesta pàgina de vídeo.

Amb el nostre vídeo pòdcast, tot i no tenir imatge dels entrevistats, el vídeo és un recurs més per dinamitzar la nostra narració, mentre aportem diversos recursos audiovisuals que acompanyen la història del club. Hem pogut comptar, gràcies a l'arxiu digital de premsa de Girona i el Fons de Televisió, amb les pàgines del Diari de Girona i l'Esportiu dels dies més destacats de l'equip en les darreres dues dècades i amb els vídeos dels informatius i de les programacions esportives de tots aquests anys. Aquest ha estat un recurs amb valor afegit en la dècada dels 2000, quan cap mitjà autonòmic informava de l'actualitat esportiva de l'equip per la seva categoria en el futbol estatal.

9.2 Estratègia de promoció

La nostra principal via de promoció, aprofitant que compartim un mateix segment de públic, seria fer promoció del nostre contingut a través dels programes que segueixen l'actualitat del Girona FC a xarxes socials com són Montiliving i Tribunerus de Montilivi. Al final, més enllà de tenir la mateixa temàtica del contingut, compartim un mateix format, amb una idea de comunicació i execució que s'assembla a tots dos projectes. La nostra proposta seria mostrar un petit testatge del nostre reportatge en els seus directes, per tal que l'aficionat gironí que els estigui veient pugui conèixer i anar veient una història que encaixarà amb les seves preferències de consum.

Per altra banda, també volem aprofitar la senzilla viralitat de TikTok per difondre el nostre contingut. L'estratègia de contingut fragmentat és molt seguida per tots els pòdcasts perquè s'ha establert com un recurs eficient per generar més trànsit en els vídeos íntegres. Publiquen alguns vídeos de quaranta-cinc segons sobre el pòdcast amb moments que siguin destacats per la polèmica, l'eufòria, l'humor o la curiositat i esperen que pugui aconseguir visites a TikTok. És una tàctica que no exigeix gaire treball, tan sols requereix conèixer la plataforma i entendre quins sols els fragments de contingut que tenen més potencial per ser vistos i compartits.

Finalment, presentarem el reportatge en una sala de Girona on assistiran tots els entrevistats, una oportunitat per mostrar el nostre treball a la gent que hi ha participat mentre fem difusió del nostre projecte. La presència dels periodistes que hi han intervingut pot generar que els seus mitjans en facin cobertura, una possibilitat per fer circular el reportatge en la comunicació gironina per fer-li arribar al nostre públic objectiu.

9.3 Xarxes socials i engagement amb l'audiència

Amb l'estratègia de promoció esperem poder atreure molts usuaris seguidors del Girona, un tret que ens ajudaria a fidelitzar la nostra audiència. A partir d'aquí, començaríem a utilitzar la segona estratègia de promoció a partir de la difusió de vídeos curts en les xarxes socials. Per una banda, els "reels" a Instagram són un

format que està triomfant molt entre els més joves, una finestra d'expansió que coincideix amb el perfil de nou aficionat que està aconseguint atraure el Girona FC en aquests últims anys.

Semblant als “reels” d’Instagram, trobem “TikTok”, una aplicació molt consumida que està en auge entre les generacions més joves. En aquest cas, els continguts esportius encara tenen més pes i la viralització dels vídeos és més senzilla. Així i tot, el funcionament de l’algoritme es presenta complicat d’entendre, però les narracions d’històries esportives i de curiositats d’equips de futbol sempre tenen èxit. El que també acostuma a funcionar són els extractes d’entrevistes, i la gran majoria de canals de YouTube i Spotify utilitzen el model Tiktok per difondre el seu contingut, generar “hype” i acabar portant el consumidor al vídeo íntegre en qualsevol de les altres plataformes. Aquesta estratègia és la que han seguit els referents mencionats, ja que tant Montiliving com sobretot Tribunerus de Montilivi, han publicat els moments més memorables dels seus directes en aquesta plataforma per pescar audiència. En el nostre cas, els “clips” seleccionats serien aquells que tinguessin més dramatisme com la salvació amb el gol de Kiko Ratón, la permanència amb Pablo Machín o les victòries contra Barça i Madrid. La polèmica també atrau molt d’interès a TikTok, així que les aventures de Josep Delgado i les seves baralles amb els presidents podrien ser un incentiu afegit. Així i tot, per dur a terme l’estratègia de captació intercanal, és imprescindible acaparar l’atenció del públic general, i la millor manera de fer-ho és a partir dels segments del reportatge corresponents a la temporada 23-24 de l’equip de Michel.

10. Pressupost i finançament

10.1 Pressupost

El nostre treball l’hem elaborat amb una producció pròpia que no ha requerit cap inversió financera inicial ni durant ni final. Hem utilitzat els recursos que teníem per donar la màxima qualitat possible sense invertir recursos propis. Com a molt podem comptar la gasolina com a despesa per desplaçar-nos al lloc de les entrevistes. Per tant, en el nostre pressupost us presentarem dues variants. Les despeses que ha costat l’elaboració del pòdcast (pressupost real) i el que ens costaria elaborar el

mateix programa, però amb la qualitat millorada on si hauríem d'haver fet una inversió de material tècnic i de producció més gran (pressupost professional). Pel pressupost professional hem pensat que on més es podria millorar seria en el fet d'utilitzar programes de pagament per editar la veu i qualitat del pòdcast, tenir tres càmeres per a poder executar 3 plans diferents, un micròfon per a cada un dels presentadors, el lloguer d'un estudi professional i la compra d'aïllants acústics. També demanaríem als entrevistats si podrien venir ells al nostre estudi llogat per a realitzar les entrevistes amb la màxima qualitat possible i els hi pagaríem el desplaçament.

10.1.1 Pressupost real

	CONCEPTE	PREU
Material Tècnic	Micròfon Shure SV200	44 €
	Cullmann Trípod Alpha 1000	23,43 €
	Iphone 11	229 €
	Olympus OM-D E-M10 Mark IV	653 €
	2 Targetes SD	44,52 €
	Tascam DR-40 lloguer 1 dia	15 €
	TOTAL	1.008,95 €
Material Físic	Attrezzo: camisetes, bufandes, bandera	200 €
Altres	Gasolina	40 €

TOTAL	1.248,95 €

Com s'observa és un pressupost molt assequible, on nosaltres només hem hagut d'afrontar les despeses de la gasolina, ja que tots els altres materials ja els teníem.

10.1.2 Pressupost professional

	CONCEPTE	PREU
Material Tècnic	2 Micròfons Blue Yeti	199, 98 €
	3 Cullmann Trípod Alpha 1000	70,29€
	3 Càmera EVIL - Sony ZV-E10	1.683,48 €
	Adobe Pòdcast Prèmium (pla anual)	120,99 €
	4 Targetes SD	89,04 €
	Wondershare Filmora Prèmium (pla perpetu)	79,99 €
	TOTAL	2.243,77 €
Material Físic	Attrezzo: camisetes, bufandes, bandera	200 €
	24 peces d'aïllants acústics	198 €
	Lloguer local + gastos (llum, aigua, etc.)	750 €

	TOTAL	1.148 €
Altres	Gasolina, desplaçaments i dietes	130 €
TOTAL		3.521,77 €

S'observa com, tot i augmentar significativament la despesa inicial, molts dels materials necessaris són de compra única, per tant, de les poques despeses que tindríem fixes cada mes seria el lloguer del local i després en tindríem de variables com les despeses d'aigua, llum, etc. Les altres despeses són materials que s'han de pagar un cop i llavors ja els pots utilitzar durant diversos anys, fins que es facin malbé.

10.2 Finançament

La nostra motivació principal a l'hora de desenvolupar aquest reportatge en format de vídeo pòdcast no és econòmica, sinó periodística i personal. Tot i això, en tractar-se d'un projecte que podria ser més ambiciós i amb una producció que requereix mitjans tècnics professionals, hem considerat les vies habituals de finançament que podrien fer viable, o fins i tot millorar, la qualitat del producte final. En aquest sentit, identifiquem tres tipus de finançament: públic, privat i propi.

- Finançament públic: Tot i que el projecte ja està en marxa i fora de termini per a optar-hi, una de les fonts de finançament més adequades hauria estat la subvenció per a la creació de pòdcasts en català o occità, convocada per la Generalitat de Catalunya. Aquesta ajuda té com a objectiu fomentar la creació de continguts en llengües pròpies i minoritzades i hauria encaixat perfectament amb el nostre treball. El període de sol·licitud de la convocatòria del 2025 va ser del 12 de març al 7 d'abril. No obstant això, el coneixement d'aquesta línia d'ajudes ens serveix de precedent per a futurs projectes similars.

- Finançament privat: El finançament privat és una via que podria tenir gran cabuda en aquest projecte, especialment si es consolida com una sèrie o una

proposta de llarga durada. Les opcions de col·laboració amb entitats privades serien:

- **Publicitat directa:** espais publicitaris dins del pòdcast, com mencions inicials o interludis comercials. Exemples podrien ser empreses locals com *Frit Ravich*, *Font Vella* (ubicada a Sant Hilari Sacalm), o fins i tot patrocinadors actuals del Girona FC com Estrella Damm o Gosbi.
- **Publicitat indirecta o branded content:** col·laboracions més subtils a través de contingut integrat. Per exemple, entrevistar un exjugador en un espai cedit per un bar o restaurant que, a canvi, té visibilitat com a escenari o com a col·laborador del projecte, un dels bars que es menciona al nostre producte final és el Bar Pencil de Girona que podria haver estat un dels patrocinadors.
- **Girona FC:** el club podria estar interessat a col·laborar per fer visible la seva marca en una peça comunicativa. A més, també podria aprofitar el pòdcast com a lloc on promocionar productes del seu marxandatge, campanyes socials o abonaments.

- **Finançament propi:** Tenint en compte que aquest projecte sorgeix d'un fort interès personal i vocacional, estaríem disposats a assumir part de la despesa amb recursos propis. Ja hem invertit hores de treball en investigació, preparació de guions i entrevistes, així com en l'ús de recursos tècnics com micròfons, programari d'edició o desplaçaments. A llarg termini, si el pòdcast tingués continuïtat i èxit, també podríem explorar models de finançament col·laboratiu:

- **Sistema de subscripcions** de YouTube Memberships al nostre canal on publiquem el pòdcast.
- **Donatius puntuals**, amb la promesa que els diners vagin dirigits a seguir generant contingut de qualitat.
- **Ingressos per visualitzacions** en plataformes com YouTube o Spotify (si arribem als requisits de monetització).

En definitiva, tot i no perseguir un benefici econòmic, considerem que efectuar un pla de finançament i pressupostari és un factor clau per garantir la viabilitat tècnica i

l'ampliació del projecte. Aquest esquema de finançament ens permetria continuar produint contingut de qualitat i arribar a més públic.

11. Conclusions i valoració final

Amb el nostre vídeo pòdcast hem narrat la història recent del nostre club, una oportunitat que ens ha permès conèixer molt més la història de la institució. La transformació que ha patit el Girona FC en els últims set anys és un exemple magnífic de la bona gestió d'un equip esportiu, un present ple d'èxits que ha eclipsat el recorregut de l'equip per arribar en aquest punt. Aquest club de futbol, fa poc més de 14 anys va estar a punt de desaparèixer i avui és un dels referents del futbol espanyol, i per això, aquesta evolució mereixia ser coneguda i contextualitzada.

El treball documental amb l'accés a totes les edicions de les darreres dues dècades del Diari de Girona i l'Esportiu, dos mitjans que sempre han fet cobertura de l'actualitat esportiva gironina, ens ha permès aprofundir en el passat del Girona FC. A més, gràcies a les entrevistes als protagonistes i l'ús d'un format comunicatiu modern que s'adapta a les preferències del nostre públic objectiu hem pogut transmetre amb autenticitat i proximitat la trajectòria d'un club de futbol que no pot ser oblidada. D'aquesta manera, hem complert amb l'objectiu de crear un producte que pogués connectar amb l'aficionat gironí de tota la vida i amb l'aficionat al futbol que vulgui accedir al contingut per curiositat o simple entreteniment.

El principal atractiu d'aquest treball és escoltar la realitat històrica del Girona FC explicada per persones que han estat involucrades. A més, personalitats com Jordi Matamala, José Martínez, Javier Galiano, Joaquim Boadas i Eduard Solà, són i han estat, des de les seves respectives posicions, essencials per entendre aquest equip de futbol. Més enllà del dinamisme i l'atractiu del format, hem jugat amb l'avantatge de poder comptar amb imatges de gran valor gràcies a la cessió de drets que ens ha fet l'Arxiu Municipal de Girona, sobretot amb el Fons de Televisió. D'aquesta manera, hem pogut incorporar imatges històriques del club que acompanyaran la narració, ajudaran a entendre la complexitat de la història a qui no la coneix i generaran nostàlgia a aquells que ja en són coneixedors.

Les principals limitacions del nostre projecte han estat les complicacions per accedir a protagonistes de les darreres etapes, ja que el creixement del Girona FC en totes les àrees ha repercutit, de manera natural, en un major blindatge de cara a l'exterior. La Televisió de Girona no ha pogut incorporar vídeos dels partits en els seus programes informatius els darrers quatre anys i això també ha afectat la possibilitat de poder-los utilitzar nosaltres. De totes maneres, en aquesta etapa més recent, gràcies al creixement esportiu del Girona FC i l'auge de les xarxes socials ha estat molt senzill aconseguir recursos, i això no ha suposat un problema.

Amb el relat cronològic que hem presentat, s'ha pogut comprovar que la història del Girona s'ha forjat en la derrota, la història d'un equip de futbol, d'una ciutat i d'una afició que ha resistit adversitats i ha sabut reinventar-se. Creiem, a més, que el nostre producte té més valor després d'aquesta temporada, quan un sector de l'afició ha estat molt exigent amb un equip que no pensava mai arribar a poder competir a Champions League.

En l'àmbit personal i professional, aquest projecte ha estat una oportunitat per posar en pràctica coneixements de recerca, narrativa periodística, producció audiovisual i gestió de fonts. Ens ha permès créixer com a comunicadors, i sobretot, ens ha connectat amb més profunditat amb la realitat del nostre equip i amb el periodisme esportiu.

12. Reportatge en format vídeo pòdcast:

Si cliqueu el següent enllaç us portarà al vídeo del reportatge en format vídeo pòdcast penjat en ocult a YouTube, només per qui disposi del link, on podreu consultar el resultat final del projecte:

MONTILIVI: Una història de resistència i Orgull Gironí

<https://youtu.be/uAU6c-oAbH0>

El recorregut del Girona explicat per qui l'ha viscut

13. Bibliografia i fonts consultades

AIMC EGM. (2024). <https://reporting.aimc.es/index.html#/main/diarios>

Ajuntament de Girona. (s.f.). *Fons Televisió de Girona*. Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions. [Fons i col·leccions | Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions \(SGDAP\). Ajuntament de Girona](#)

Ajuntament de Girona. (s.f.). *Prensa digitalitzada*. Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions. [Prensa digitalitzada | Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions \(SGDAP\). Ajuntament de Girona](#)

Andok, M. (2025). *Podcast—The Remediation of Radio: A Media Theoretical Framework for Podcast Research*. *Journalism and Media*, 6(1), 7. <https://doi.org/10.3390/journalmedia6010007>

Atske, S. (2025, 24 abril). *A Profile of the Top-Ranked Podcasts in the U.S.* *Pew Research Center*. <https://www.pewresearch.org/journalism/2023/06/15/a-profile-of-the-top-ranked-podcasts-in-the-u-s/>

Candela, J. (2025, 13 enero). *La Historia del Pódcast: Evolución, impacto y futuro • La Inmersiva*. *La Inmersiva*. <https://lainmersiva.com/la-historia-del-podcast>

Editorial Staff. (2025). *Más de 80 estadísticas sobre podcasting que debe conocer en 2025 (resumen completo)*. <https://www.wpbeginner.com/es/research/podcasting-statistics-you-must-know-complete-roundup/>

Estadi Montilivi. Girona FC | Web Oficial. <https://www.gironafc.cat/estadi-montilivi>

Estado del podcasting en España. (2024, 20 diciembre). *Comunicando Podcast*. <https://comunicandopodcast.es/2024/10/07/estado-del-podcasting-en-espana/>

- Gamir-Ríos, J., & Cano-Orón, L. (2022). Characteristics of the Spanish podcast sphere. Between democratization and commercial logic. *Profesional De La información*, 31(5). <https://doi.org/10.3145/epi.2022.sep.05>
- Gray, C. (2025, 21 abril). *Podcast Statistics & Industry Trends 2025: Listens, Gear, & More*. The Podcast Host. <https://www.thepodcasthost.com/listening/podcast-industry-stats/>
- Gutiérrez Porlán, I., & Rodríguez Cifuentes, M. T. (2010). *Haciendo historia del podcast. referencias sobre su origen y evolución*. MAD. Eduforma. <https://digitum.um.es/digitum/handle/10201/37469>
- Ignacio, G. P. J. (2010, 20 septiembre). *Podcasting: distribución de contenidos sonoros y nuevas formas de negocio en la empresa radiofónica española*. <https://docta.ucm.es/entities/publication/963c627f-0d23-49f4-b954-9726b4fa1be7>
- Laliga. (2024, 15 febrero). Historia de Montilivi, estadio del Girona FC. *Página Web Oficial de LALIGA* | LALIGA. <https://www.laliga.com/noticias/historia-montilivi-estadio-girona-fc>
- López-Villafranca, P. (2024). El video podcast en Spotify España. Un formato dirigido a la generación Z que marca tendencia en la industria del audio digital. *Revista Mediterránea De Comunicación*, 15(1), 235–250. <https://doi.org/10.14198/MEDCOM.25498>
- Madrià, A. (2023, 17 agosto). El Girona enganxa. *L'Esportiu de Catalunya*. <https://www.lesportiudecatalunya.cat/girona/article/2324520-el-girona-enganxa.html>
- Naraine, M.L., Hayduk III, T., & Doyle, J.P. (Eds.). (2022). *The Routledge Handbook of Digital Sport Management* (1st ed.). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781003088899>
- Newsroom Infobae. (2024, 7 octubre). 14.5 Millones de españoles escuchan podcasts, según un estudio de Nielseniq para Audible. *Infobae*. <https://www.infobae.com/america/agencias/2024/10/07/145-millones-de-espanoles-escuchan-podcasts-segun-un-estudio-de-nielseniq-para-audible/>

Observatorio iVoox. (2023). Estado del consumo de podcasts en español. En iVoox.
iVoox.

<https://www.ivoox.com/informes-ivoox-informe-consumo-podcast-en-espanol>

Patxi, I. (2025, 25 abril). ¿Qué tipos de podcast existen? Iván Patxi.
<https://www.ivanpatxi.es/tipos-de-podcast>

Penyes. Girona FC | Web Oficial. <https://www.gironafc.cat/penyes>

Qué es un podcast y qué tipos existen. (2024). estudiarperiodismoonline.com.
<https://estudiarperiodismoonline.com/periodista/que-es-un-podcast-y-que-tipos-existen/>

Rodriguez, V. (2024, 16 octubre). El pódcasts en España, en cifras: el consumo se dispara más de un 30%. *Marketing Directo*.
<https://www.marketingdirecto.com/digital-general/digital/spotify-celebra-next-in-podcast-desvelar-futuro-podcast-espana>

Ruiz, F. (2025, 12 marzo). Estadi Municipal de Montilivi: capacidad, año de construcción y localización del estadio del Girona. *Estadio Deportivo*.
<https://www.estadiodeportivo.com/futbol/girona/estadi-municipal-montilivi-capacidad-ano-construccion-localizacion-del-estadio-del-girona-20250312-485994.html>

Statista. Recuperado el 19 de mayo de 2025, de
<https://es.statista.com/estadisticas/1337379/ranking-de-las-plataformas-mas-usadas-para-escuchar-podcast-en-espana/>

Sánchez Trujillo, J. M. (2021). *La radio deportiva del futuro: ¿el podcast ha venido para quedarse?* [Trabajo de Fin de Grado, Universidad Miguel Hernández de Elche].
<https://dspace.umh.es/bitstream/11000/26595/1/TFG-S%C3%A1nchez%20Trujillo%2C%20Juan%20Manuel.pdf>

Santo, A. (2025, 17 abril). *8 Types of Podcasts: The Complete Guide to Audio Content Marketing (Infographic)*. Brafton.
<https://www.brafton.com/blog/video-marketing/types-of-podcasts/>

Universidad de Navarra (Center for Internet Studies & Digital Life - School of Communication). (julio 20, 2024). Porcentaje de población que escuchó podcast en países seleccionados del mundo en 2024 [Gráfica]. In *Statista*. <https://es.statista.com/estadisticas/1337373/tasa-de-penetracion-del-podcast-en-paises-seleccionados-del-mundo/>

Universidad de Navarra (Center for Internet Studies & Digital Life - School of Communication). (julio 20, 2023). Porcentaje de población que escuchó podcast en España en 2022 y 2023, por aplicación o plataforma [Gráfica]. In

Verdaguer, M. (2011, 1 marzo). Montilivi vessa en el primer ple a Segona Divisió. *Diari de Girona*. <https://www.diaridegirona.cat/esports/2011/03/02/montilivi-nessa-primer-ple-segona-49469871.html>

14. Annexos

14.1 Guió sencer

Guió TFG

El 4 de maig del 2024, la victòria del Girona a Montilivi per 4-2 contra el Barça confirmava la classificació dels gironins a Champions League

-Entrada àudio Catalunya Ràdio amb el gol de Portu o victòria final del Girona.

El Girona de Míchel va meravellar el país amb una idea de joc propositiva i alegre que era rematada a porteria per Savinho i Dovbyk, dos dels jugadors més determinants a Europa durant el 2024. Les victòries contra el Barça i l'Atlètic de Madrid, i la disputa temporal pel campionat de lliga van acaparar l'atenció de tota Europa, despertant la il·lusió de veure un club modest competint de tu a tu contra els gegants del futbol espanyol.

Àudio comentaristes anglesos, italians, espanyols i holandesos parlant del Girona

Aquesta gesta va ser la cirereta d'una dècada d'encerts i el reconeixement de la bona gestió en l'àrea esportiva i econòmica de l'equip català. Aquesta etapa d'èxits i prosperitat financera s'allunya molt de la realitat històrica del Girona FC, el recorregut d'un equip de futbol que pocs aficionats coneixen i que avui explicarem. Per fer-ho, hem de retrocedir en el temps i anar als orígens.

El Girona FC va néixer el 1930 com a resposta a la desaparició del UD Girona. L'esclat de la Guerra Civil va desestabilitzar el club, que va passar de competir a Segona Divisió a fer-ho en categories inferiors del futbol espanyol. El 1992, el Girona va disputar una promoció d'ascens a Segona, una oportunitat de retornar al futbol professional que va desaprofitar i que iniciaria un descens als inferns fins a

arribar a tocar fons a Primera Catalana la temporada x. Eduard Solà, periodista que cobreix l'equip a Catalunya Ràdio, recorda aquells anys de tanta complexitat.

Eduard Solà-Gairebé no tenia dimensió, era un club de Tercera Divisió o Segona B, un club molt petit que amb prou feines tenia camp i el que tenia queia a trossos, no hi havia infraestructures. Per altra banda, no hi havia lloc d'entrenament pràcticament perquè si no es volia fer malbé la gespa que ja estava en males condicions havien d'anar rotant en altres camps, a Verges, Riudarenes, Escala

Després d'unes temporades remuntant el vol, el 2003, el Girona va descendir a Tercera Divisió, una categoria molt inferior al nivell de l'equip i de la ciutat.

Jordi Matamala, jugador d'aquell planter, recorda així una temporada per l'oblit. Aquell any va ser un despropòsit total. Tenim un pressupost molt alt, gairebé per ascendir de categoria, però va anar tot l'any malament. Ja va començar malament i després amb el mercat d'hivern, es va intentar millorar l'equip i encara el vam empitjorar més.

La primera temporada a Tercera, l'equip va fracassar en l'intent de tornar a Segona B, i tot i que va guanyar la lliga regular, va acabar caient en el play-off. L'any següent, Josep Gusó va entrar a la presidència del club amb l'objectiu de retornar l'equip a la categoria que considerava que mereixia, com a mínim el Girona: Segona B. A les ordres de Salamero i Ricardo Rodríguez, l'objectiu era clar, i després de repetir el campionat de lliga, el play-off va tenir un desenllaç diferent, tal com explica José Martínez, un dels jugadors que va fer possible aquell ascens.

Decla José Martínez : "Aquell any vam tenir la sort que no havíem tingut l'any anterior. Recordo la final del play-off, un partit a Alcalá de Henares molt dur, vam començar perdent i vam acabar remuntant"

Un partit que no es va perdre la Peña Immortal, la penya d'aficionats del Girona FC més antiga, que havia estat fundada el 1992

Decla Peña Immortal sobre aquell partit.

La temporada següent, amb el retorn del Girona a la categoria de bronze, el Girona va confiar en Raül Agné, un entrenador sense experiència en la categoria, per ocupar el buit de Salamero, que havia tornat als despatxos. Aquell any, la situació econòmica va començar a ofegar el club que va ser incapaç de pagar diverses mensualitats als seus futbolistes.

Tot i que el Girona no tenia objectius ambiciosos aquella temporada, la unió de l'equip i l'exigència d'Agné van portar l'equip a aixecar el campionat de Lliga quan faltaven un mes perquè acabés.

José Martínez- Aquell va ser l'any que vam estar sis mesos sense cobrar, que no teníem ni pilotes per entrenar, i la seva figura com a pare pràcticament ens va ajudar molt. Jo soc de Girona, tenia el meu pis i no vaig passar gaires problemes econòmics, però hi havia gent de tota Espanya pagant un lloguer i sense tenir ingressos. Molts d'ells van deixar el pis per compartir habitatge i poder pagar a mitges, va ser molt complicat. 4:10-4:40

Els play-offs van tornar a anar de cara, aquest cop gràcies al gran rendiment defensiu d'un conjunt que no va encaixar cap gol en els quatre partits. Barakaldo a semifinals, i Ceuta en la darrera eliminatòria van ser el camí de l'ascens pels gironins, que van acabar certificant el retorn a Segona Divisió amb 9000 espectadors a Montilivi, molt lluny de les xifres inferiors al miler que s'havien vist durant la temporada.

Decla Matamala. La veritat que allò sí que és un partit que es pot considerar una final, era ells o nosaltres no hi havia alternativa, i el camp impressionant, suposo que devia entrar més gent del compte perquè les riades de cues de gent que havien d'entrar i després dins del camp...

Quaranta-nou anys més tard, el Girona tornava a la categoria de plata del futbol espanyol i ho feia mantenint l'estructura que l'havia portat a ascendir dues temporades consecutives. El debut va ser contra el Celta a Balaídos, un escenari imponent on el Girona va sumar els primers tres punts de la temporada.

Decla José Martínez. 10:43- va ser un punt d'inflexió, va donar energia per la primera volta

La Segona Divisió és una categoria molt exigent i amb el pas de les jornades les forces anaven minvant i el Girona s'anava acostant a la zona perillosa. Raül Agné va ser destituït i Salamero va tornar a baixar del despatx per posar-se al capdavant de l'equip.

Jose Martínez- 11:44-11:58—Quan va entrar com a entrenador amb la marxa d'Agné nosaltres estàvem molt tocats anímicament i ell ens va remuntar. Recordo que ens preparava activitats per alliberar la ment...

Amb la permanència, el Girona va haver d'iniciar el procés de conversió en societat anònima, un requisit imprescindible en la Liga de Fútbol Professional. A les ordres de Narcís Julià, la temporada 2009-2010 va ser tot un repte esportiu per la convivència amb una realitat financera que havia col·locat al Girona al límit de la desaparició. La incapacitat per fer front als deutes va portar a viure mesos d'impagaments al cos tècnic i futbolistes, que van afrontar el tram decisiu de temporada amb la incertesa de quin seria el futur del club. Joaquim Boadas, que anys més tard assoliria la presidència del club, recupera quins van ser els errors de l'etapa de Josep Gusó que van portar al club a aquest extrem.

Decla Boadas- Amb l'ascens a Segona Divisió el 2008 veus que t'arriben diners de drets televisius, que això no t'ho podies imaginar jugant a Segona B i Tercera, i quan arriben aquests diners simplement se'ls en va anar una mica la mà i comencés a gastar més del que hauries hagut de gastar.

El Girona va començar la darrera jornada fora del descens, però una carambola de resultats i la derrota momentània contra un rival directe com el Múrcia enviava els gironins a Segona B. Els nervis i la pressió van ser presents tota la segona part i quan l'equip ja semblava sentenciat al desastre, l'àrbitre va senyalitzar un penal que deixava en les botes de Kiko Ratón la permanència del Girona i qui sap, si el futur de la institució. Eduard Solà

- Decla Eduard Solà: Aquell penal va ser un punt que va canviar la història del club, se n'anava a Segona B i amb una situació amb molts d'impagaments que hagués fet baixar el Girona més categories. Aquest és un moment que mirant enrere considero que va canviar el futur del Girona.

Jordi Matamala i Javier Galiano, delegat del club des del 2008, recorden com van viure aquell moment des del camp.

Matamala: Però en tirar-lo en Kiko en part em vaig quedar tranquil, no perquè sigui un especialista, però al final el que agafa la pilota convençut, i a més en Kiko era un jugador implicat, potser d'altres jugadors no t'acabaries de fiar, però en Kiko Ratón era molt noble molt treballador i molt bon noi. I la manera com entra la pilota era perquè havia d'entrar sí o sí, semblava que el destí ja ho tenia decidit perquè, el porter mig la para i després acaba entrant.

Després d'aconseguir la salvació a l'últim segon, amb el xiulet final es va viure un esclat d'alegria que va acabar amb una invasió a la gespa dels aficionats. Els jugadors van sortir amb unes samarretes que mostraven el missatge de "Directiva Dimissió", una protesta que pretenia denunciar la nefasta gestió d'uns directius que havien portat al Girona a la vora del precipici.

Decla José Martínez- És un punt de ràbia que també et dona motivació pel partit, ens salvarem i traurem les samarretes.

L'estiu del 2010, l'entrada de Josep Delgado en la propietat del club va garantir la supervivència del Girona. En el seu primer dia va haver de fer front al milió d'euros de deute pendent de les nòmines de la temporada anterior, una mesura necessària per evitar el descens administratiu del club. Delgado, un empresari molt allunyat del món del futbol, va aterrar a Girona seguint els consells del seu advocat gironí Joaquim Boadas, que li havia recomanat un equip de futbol per diversificar la seva fortuna. Boadas va entrar com a vicepresident del consell d'Administració i Ramón Vilaró va ser nomenat el nou president del club, en una etapa que semblava deixar enrere la inestabilitat institucional i financera viscuda el darrer lustre. La tranquil·litat va durar pocs mesos i el caràcter de Delgado, juntament amb el seu poc coneixement del món del futbol, va començar a crear un ambient hostil entre el propietari i l'equip directiu.

Boadas- Va ser complicat perquè en Delgado és una persona molt complicada, que avui et diu A i demà B o Z, i per tant era molt complicat treballar amb ell, portava molta inestabilitat al club, feia anar a tothom de crani,

Mesos més tard, la situació encara es va fer més rocambolesca quan la Fiscalia de Polònia va emetre una ordre de detenció europea a Delgado per un presumpte frau de 30 milions a la seva Hisenda. Josep Delgado, lluny de cooperar amb les forces judicials, va decidir amagar-se i durant gairebé quatre anys va estar en parador desconegut. Quan l'Audiència Nacional estudiava si fer prosperar l'ordre de detenció i entrega, Delgado va anunciar una roda de premsa per vendre el club per un euro.

Les desavinences entre Delgado i Vilaró van fer esclatar el president, que va acabar presentant la seva renúncia dos anys més tard d'haver assumit el càrrec.

El seu successor va ser Joaquim Boadas, qui en els seus primers dies oficialitzaria l'entrada del Girona en llei concursal per la incapacitat d'afrontar un deute que superava els tres milions d'euros.

Boadas declara- Hi havia una sèrie de deutes que no es podien afrontar i, per tant, has d'anar al concurs de creditors. Si hi vas, se't congelen els deutes més importants que eren Hisenda i Seguretat Social i es fa una reestructuració del deute. Això et permet afrontar els nous proveïdors perquè anteriorment no podies fer front a noves compres, ni fitxatges pels deutes que t'hipotecaven el patrimoni del club

La situació era tan crítica que la direcció del club buscava mil maneres d'evitar despeses i intentar, a poc a poc, eixugar el deute històric. Javier Galiano, delegat de l'equip i encarregat de pagar per avançat en els diferents camps on anava el Girona per poder entrenar, comenta com era conviure amb aquests problemes econòmics.” Y problemas de salir con el autobús y llamarme los de la compañía y decir que si no pagas no sale el autobús que debéis tanto. Se han hecho maravillas, se han hecho maravillas, por ejemplo el bar Pensil, regalarnos bocadillos para los viajes, para ir de viaje a donde jugásemos, por ejemplo”. Joaquim Boadas, expresident del club, esmenta com tractava de retallar despeses personals des de la presidència. Jo, per exemple, sempre que podia viatjava amb els de premsa i estalviàvem costos

Josep Delgado, que mai havia treballat en el món del futbol i no es deixava assessorar, va portar professionals aliens al futbol que van deixar situacions rocambolesques amb els jugadors. José Martínez, recupera alguna d'aquelles vivències.

Recordo que va portar dos preparadors físics russos que venia del món de l'atletisme. Aquests russos deien que nosaltres entrenàvem molt poc i que per això no rendíem. És clar, ells venien de l'atletisme, que tenen altres ritmes i rutines d'entrenament i les van voler fer servir de la mateixa manera a Girona. Els russos volien que entrenéssim vuit hores, i ho vam arribar a fer, matí i tarda allà ficats.

També va venir un argentí que va arribar de coach emocional. Recordo que ens va reunir a tot l'equip a la sala de vídeo, va tancar la porta i abans de marxar ens va dir que ens diguéssim totes les coses a la cara entre els jugadors. Aquest és el reflex de la situació de desorientació que tenia el club, va ser un any fictici.

L'entesa amb l'entrenador, Josu Uribe, tampoc facilitava la situació i el Girona semblava tenir un peu i mig a Segona B

El paper d'entrenador és molt difícil, al final tu tens una idea que només és validada per les victòries. Quan tu veus que l'entrenador està perdut, que les setmanes d'entrenaments són com eren... Fèiem exercicis davanters contra defenses u per u que havíem d'anar a rebentar a l'altre jugador.

Mentre el Girona era més noticiable per l'actualitat extraesportiva, els resultats del Girona no convidaven a l'optimisme i Salamero va haver de tornar a baixar a les banquetes per aconseguir la permanència. Aquest cop ho feia amb un nou soci, Rubi, un analista i ullador que es va guanyar el respecte del vestidor amb els seus coneixements tàctics.

José Martínez- Salamero és un home intel·ligent i quan va veure el domini de Rubi li va cedir la part més tàctica i ell es va quedar amb la gestió emocional, la part de motivació i gestió del grup

Amb la marxa de Salamero, Rubi va assumir el càrrec d'entrenador del Girona, el primer cop que entrenava com a primer en una competició amb tanta exigència. L'aposta del club va ser tot un encert, i les expectatives inicials d'aconseguir la permanència es van suplir ràpidament per les de lluitar per l'ascens directe. El vincle entre els jugadors i el cos tècnic era absolut i el Girona competia per sobre les seves possibilitats gràcies a un equip que aquella temporada va ser una família. José Martínez, rememora com funcionava aquell grup humà.

José Martínez- L'any de Rubi no lluitem només per nosaltres sinó pel company i per ell. Això és molt complicat aconseguir-ho, l'entrenador normalment és vist com una figura externa.

Amb el Girona situat en posicions d'ascens directe i lluitant cara a cara amb històrics de Primera com el Vila-real o l'Almeria, la desaparició de Delgado, qui mantenia la seva influència des de la distància, projectava una ombra d'inestabilitat sobre el club que amenaçava en desdibuixar el gran moment esportiu.

José Martínez- Molts cops fèiem conya, vèiem un noi mirant l'entrenament amb un gorro del Girona i comentàvem entre els companys "mireu allà hi ha el presi", fèiem conya per restar importància a la situació

Joaquim Boadas, president del club aquella temporada, considera que Delgado va jugar una mala passada en aquella disputa per l'ascens.

Boadas -sempre es posava al mig, i si no ho hagués fet potser hauríem pujat l'any de la final del play-off, recordo que durant la temporada va embolicar molt la troca perquè anàvem molt bé esportivament i quan si va ficar va desestabilitzar molt la directora general i a la plantilla, perquè sé que havia parlat amb algun jugadors i això no va ser apropiat.

El Girona va acabar caient i no va assolir les posicions d'ascens directe. Així i tot, en les semifinals va ser capaç de derrotar l'Alcorcón de Bordalás amb un gran segon partit a Montilivi, però no va poder vèncer a la final a l'Almeria, un conjunt més experimentat que comptava a les seves files amb jugadors diferencials com Charles, Corona o Aleix Vidal.

La marxa de Rubi i la mala planificació esportiva per la següent temporada van tallar la projecció d'un projecte que podia aspirar a mirar cap amunt. Un d'ells va ser José Martínez, el tercer jugador de camp que més minuts havia disputat aquella temporada.

José Martínez-El problema que va fer que marxéssim molts jugadors aquell estiu del 2013 va ser la mala planificació de futur que tenia el Girona, molts dels jugadors

estàvem fent la millor temporada de la nostra carrera i el club encara no s'havia assegut amb nosaltres.

Marcos Tébar, Acuña, Luso, Benja o Dani Mallo van ser alguns dels jugadors puntals d'aquella plantilla que no van continuar per la falta d'ambició del projecte. Ricardo Rodríguez, i posteriorment Javi López, van ser els dos entrenadors que es van trobar un equip que no s'havia reforçat bé i que no s'acabava de recuperar del cop anímic de la derrota a Almeria.

Matamala -Va començar amb Ricardo Rodríguez d'entrenador, un desgavell, va venir en Javi López i amb ell superbé, un perfil molt Agné, era un míster que, o entrenaves o no jugaves, aquell any hi havia veteranillus que es pensaven que era tot jijijaja

Amb el Girona a cinc punts de la salvació a la jornada 29, la direcció esportiva va apostar per Pablo Machín com a nou entrenador, un tècnic jove sense recorregut que no tenia res a perdre. Machín va col·locar un sistema de tres centrals per protegir-se i l'equip va fer un pas endavant

Decla Eduard Solà- Jo recordo que a Gijón, el segon partit de Machín, l'equip va tornar a perdre i estàvem a vuit de la permanència. Després del partit vaig parlar amb en Jota, encarregat del material del club, i em va dir que ens salvaríem segur. Jo pensava que estava boig, que era impossible aconseguir-ho amb les jornades que faltaven.

La profecia d'en Jota semblava que agafava força amb el pas de les jornades gràcies a les parades d'Isaac Becerra i el gran rendiment dels jugadors cedits com Ramalho, Ivan López, Timor i sobretot, Ortuño. El davanter canari va arribar a l'hivern i els seus nou gols van ser el principal argument per salvar un equip que acabaria signant la permanència en la darrera jornada a Montilivi contra el ja proclamat campió de lliga, el Deportivo de la Coruña.

Decla Matamala- Considero que a part del fet que ens canvia el sistema teníem a l'Ortuño, a ell li fotíem uns melons i ell controlava la pilota, se la quedava i després les seves rematades... Jo vaig quedar impressionat, per mi no hi ha cap altre

jugador, els altres anàvem acompanyant, però ell ens marcava la diferència, no destacaria cap més jugador, és ell, es barallava amb els centrals d'una manera.

La principal petició de Machín per encarar la seva primera temporada sencera era rejaovenir la plantilla, i veterans com Matamala, Chus Herrero, Migue o Jofre Mateu van fer les maletes per deixar pas a jugadors més inexperiments com Àlex Granell, Jaime Mata, Florian Lejeune, Ramalho i Sandaza. L'objectiu era lluitar per mantenir la categoria, però l'ambició i l'esperit de lluita d'aquell grup va fer que el Girona de Machín comencés a sumar victòries sense parar.

Jordi Bofill- Però era un Girona molt intens. Jo recordo això, molta intensitat, va canviar amb aquell famós 3-5-2 que aquí es va fer molt viral. I, la major part de les vegades veies que una jugada començava per la banda dreta, i acabava a la banda esquerra, i aquí això ara no passa.

Era un Girona que anava al 300% en cada partit. Jo crec que aquesta va ser la clau.

El mig camp format per tres gironins com Pere Pons, Granell i Eloi Amagat es va convertir en el motor de l'equip, que també tenia jugadors determinants com Lejeune i Sandaza a cada una de les àrees. Amb el Betis situat en la primera posició, la disputa freqüent amb l'Sporting per veure qui ascendia de manera directa semblava favorable als gironins després de guanyar a domicili al Mallorca a la penúltima jornada. Aquesta temporada, la ciutat es va bolcar amb l'equip i la il·lusió de poder ascendir, i la darrera jornada a Montilivi es presentava com un dia històric, amb el Girona necessitant una victòria per certificar el seu ascens contra un Lugo que no es jugava res.

Javier Galiano- la gente no iba tanto al estadio o prácticamente ni iba al estadio. Yo el día que me di cuenta de que estaba empezando a cambiar la cosa fue el día del Lugo, el día siguiente jugaba el Barça una final de Champions. Y por la mañana yo fui al mercado a comprar cualquier cosa que me habría mandado mi mujer seguro, y es la primera vez que vi que estaba todo el mercado lleno y vi a dos niños con la camiseta del Girona, no con la del Barça, porque lo más fácil, jugando una final de Champions el Barça y tal... Pero no no no, ya veías gente con la camiseta del Girona, y era una cosa que empezaba a cambiar,

Sandaza va avançar els de Machín abans del descans i semblava acostar cada vegada més el somni. Mentrestant, a Sevilla l'Sporting guanyava sorprenentment 0-3 al Betis i obligava el Girona a guanyar si volia ascendir. Amb el pas dels minuts, la pressió era cada cop més gran i els jugadors del Lugo apretaven per aconseguir un empat que semblava molt important per ells. A l'afegit, una rematada de Pablo Caballero va silenciar tot Montilivi, que va veure com s'esfumava el somni de la promoció després d'una temporada agònica. Un gol de Lejeune un minut més tard va fer esclatar Girona, però el banderí del linier va assenyalar correctament la posició invàlida del central francès. Amb la desesperació viscuda, un aficionat va llançar una ampolla al cap del linier, una imatge que va acabar tacant la temporada magnífica que havien signat els de Machín. Sebas Coris, jugador d'aquell Girona, recorda com va viure aquella tarda tràgica.

Decla Sebas Coris - El dia del Lugo va ser un drama molt gros, molt i molt gros. És un d'aquells dies que sempre recordaràs i se't queda clavat aquí dins, sempre hi serà...

Decla Galiano - Horroso, aquel partido fue un jarro de agua fría, nos hundió en la miseria, no en la miseria económica, sino moral, porque el equipo con lo que había luchado durante toda la temporada que lo habíamos tenido, que fuimos a Tarragona y ya estaba, que luego lo otro y bua... En fin, y encima el golito, el minuto en el que te lo meten y todo.

Els 82 punts aconseguits van ser insuficients per assolir l'ascens, i amb el cop anímic del partit del Lugo, l'equip va haver d'afrontar l'eliminatòria de play-off contra el Saragossa.

Eduard Solà - L'equip arribava molt cansat, havien estat tota la temporada jugant els 14 mateixos jugadors i estaven morts. El partit de tornada va ser una setmana més tard del partit contra el Lugo i els jugadors encara estaven tocats, va ser un cop molt dur. Després del gol de Caballero ja es veia que aquella promoció no es podia fer res.

La gran temporada esportiva que havia viscut el club diferia molt de la situació econòmica, que havia tornat a caure en dinàmiques d'impagaments. Finalment, l'entrada en la propietat d'un grup inversor francès conegut com a TVSE Futbol amb

la mediació de Pere Guardiola va permetre al Girona sortir del concurs de creditors el 9 d'abril del 2015 i recuperar l'estabilitat financera.

Amb aquest projecte sostenible, el Girona va poder mantenir gran part del planter que gairebé l'havia portat a tocar l'ascens, mentre que la influència de Pere Guardiola va obrir una finestra de cessions amb el Manchester City que es presentava com una oportunitat immillorable per un equip de la categoria del Girona. El creixement del club també s'argumentava per la figura de Quique Cárcel, que en el 2015 engegava la segona temporada al capdavant de la direcció esportiva del club.

Bofill sobre Cárcel- Ell sempre recorda que la primera decisió que va prendre és abaixar-li el sou als capitans, perquè cobraven massa i era insostenible. És un home que ha fet del Girona com si fos un fill seu. Perquè l'ha fet a mida del que ell imaginava perquè no existia res. Llavors, jo crec que és la persona més important

La temporada 2015-2016 no va començar amb la mateixa cara, i completat l'equador de la temporada, el Girona estava situat a mitja taula. Malgrat aquest inici, l'equip es va reactivar i va arribar en el tram més important de la temporada amb la seva millor versió. Després de derrotar el Còrdova en la primera eliminatòria de play-off, Osasuna, que havia entrat com a sisè, esperava en la gran final. El partit d'anada es va acabar escapant en els últims minuts, però el 2-1 no semblava un mal resultat per encarar el partit decisiu a Montilivi. El guió va tornar a ser tràgic pel Girona, i l'experiència dels *rojillos* es va imposar en el segon partit que s'acabaria decidint amb un solitari gol de Kenan Kodro. Per segon any consecutiu, el somni de l'ascens s'escapava en l'últim partit.

Decla Solà. L'equip arribava molt bé als partits i veies que podies pujar. A l'anada de la final vas a Pamplona i perds 2-1, però veies que la tornada, jugant aquí a casa, no es podia escapar. Finalment, es va escapar amb el gol de Kodro.

L'equip va sortir molt beneficiat de la finestra de traspassos, gràcies a les incorporacions de Juanpe, Ramalho, Longo, Mojica i Sandaza, però el fitxatge més important va ser, Chrsitian Portugúes "Portu", un extrem que venia de descendir amb l'Albacete a Segona B i s'acabaria convertint en una icona del Girona.

Bofill - fa deu anys va arribar Portu que és un exemple magnífic d'això que va venir aquí amb ganes de menjar-se el món, el Girona tenia ganes de menjar-se el món i se'l van menjar junts.

Aquella temporada tot va anar de cares, i quan el Girona va entrar en les posicions privilegiades d'ascens directe en la jornada 15, no la va tornar a abandonar. Fins i tot, superat l'equador de la temporada, el Girona va arribar a tenir un marge de quinze punts amb el tercer classificat, una tranquil·litat que feia anys que no respirava. L'ascens es va acabar tancant amb un empat a 0 a Montilivi contra el Saragossa, un partit que va iniciar una celebració que va durar diversos dies a la ciutat. Sebas Coris, artífex de l'ascens, explica la resiliència d'un equip que es va aixecar de totes les patacades.

La clau va ser la insistència que vam tenir, temporada rere temporada, després dels fracassos de Lugo, Saragossa i Osasuna. Érem tossuts i vam seguir remant fins al final poder aconseguir-ho. S'han de donar diferents situacions, però si tu insisteixes passa el que va succeir, van fer possible l'impossible.

Amb l'ascens tancat, un nou anunci va sacsejar Girona: TVSE Futbol va vendre tota la seva part al City Football Group, que es va repartir a parts iguals el pastís amb Pere Guardiola amb un 44,25% cada un. El Girona anava creixent, i cada cop tenia més arguments per atraure futbolistes amb un projecte ambiciós que tenia potencial per consolidar-se a Primera Divisió. Amb aquesta proposta va poder convèncer a jugadors com Stuari, un davanter uruguaià amb experiència a la Lliga Espanyola que arribava del Middlesbrough anglès i que va tardar poc a demostrar el seu nivell. Javier Galiano recupera quina va ser la seva impressió en veure'l el primer entrenament. Qué como estaba aquí. Porque la calidad que tenía, que es un goleador nato, y a las pruebas me remito, decía joder lo que hemos fichado

En el debut a Primera Divisió, el Girona va rebre a l'Atlètic de Madrid i es va aconseguir avançar per partida doble amb dos gols de Stuari. Els de Simeone es van despertar a temps per acabar rescatant un empat i el Girona va poder sumar un punt contra un dels grans que servia d'avís per la resta d'equips de la competició. Aquella temporada el Girona va sorprendre Primera Divisió i es va plantar com un dels millors debutants de la categoria del segle XXI arribant als 51 punts. Les

victòries a domicili contra el Vila-real per 0-2 i contra l'Espanyol per 0-1 o el 6-0 contra Las Palmas amb el hat-trick d'Olunga van ser molt especials, però si hi ha un moment de la temporada 2017-2018 que continua vigent en la memòria dels gironins fins avui és la victòria contra el Reial Madrid per 2-1 el dia de Sant Narcís.

Eduard Solà - Va ser una setmana molt tensa políticament parlant, ens trucaven mitjans de Sud-amèrica preguntant per l'assumpte. Semblava una confrontació Catalunya-Espanya, es va tergiversar tot. Recordo entrar al camp, notar la gent molt calenta i veure moltes banderes, tant catalanes com d'Espanya. I guanyar al Madrid i de la manera que es va fer, amb remuntada, va ser espectacular. Cantar aquells gols per mi, que feia cinquanta anys que estava en la professió va ser molt especial, tinc un record molt bonic del dia.

Al final d'aquella temporada, el Sevilla va pagar un milió d'euros per emportar-se Pablo Machín, i la direcció esportiva va apostar per Eusebio Sacristán, un entrenador amb una idea futbolística completament oposada a la de Machín.

Solà - Machín era dels antics propietaris, jo crec que la nova propietat i Ququè Cárcel no se'l sentia seu, però clar, després del que havia aconseguit en el Girona no li podies dir res.

Tot i la marxa de Machín, la direcció esportiva va poder retenir tota la plantilla que havia realitzat un gran debut a Primera Divisió i això va donar certa continuïtat a un equip que ja anava rodat. La primera volta el Girona es va mostrar com un equip molt fort a domicili, aconseguint els tres punts a Mestalla, RCDE Stadium, La Cerámica i un punt al Camp Nou amb un empat a dos. Aquests resultats i la irrupció de joves com Valery i Pedro Porro il·lusionaven a una afició que començava a parlar de la possibilitat de disputar competicions europees. Paral·lelament, el Girona avançava rondes a la Copa del Rei, i fins i tot va donar la sorpresa al Wanda Metropolitano en la tornada dels vuitens de final i va acabar eliminant a l'Atlètic de Madrid gràcies a un gol de Doumbia a les acaballes del partit. Entrat el mes de febrer, la victòria al Bernabéu per 1-2 i el doblet de Portu a Butarque per derrotar 0-2 al Leganés, semblaven certificar l'objectiu inicial de la permanència, ja que quan

faltaven deu jornades pel final el Girona descansava a nou punts de la zona vermella.

Tatiana - Guanyes al Bernabéu, et penses que això està fet si has guanyat al Madrid, i allò va ser una gran mentida, perquè realment l'equip tenia mancances, i a partir d'aquí va ser un declivi cap avall

Malgrat això, amb nou derrotes en els darrers deu partits el Girona va acabar descendint de manera dramàtica amb una derrota a casa per 1-2 contra el Llevant. Aquesta va ser una decepció inesperada, ja que quan faltaven deu jornades ningú imaginava aquest desenllaç de temporada.

El descens a Segona Divisió va implicar perdre molts jugadors importants, però el club va poder fer caixa amb les sortides de Portu a la Reial Societat per 10 milions, Pedro Porro a l'Sporting de Lisboa per 12 milions, Bono al Sevilla per quatre milions o Pere Pons a l'Alabès per dos. El Girona va efectuar una inversió important per l'arribada de Samu Saiz provinent del Leeds i va encertar en la incorporació de jugadors lliures com Juan Carlos o Santi Bueno. Amb la marxa d'Eusebio pel descens, la direcció esportiva va confiar en Unzué, un entrenador amb una idea continuista del model Barça que agradava al City Group. Amb la retenció de jugadors com Stuani, Granell, Borja García i Mojica, el Girona es presentava a Segona Divisió amb la millor plantilla de la categoria, i per tant com el principal candidat per ascendir. Una evidència que acabaria sent un regal enverinat. Assenyala Jordi Bofill.

“La primera temporada després del descens, un dels errors va ser que tothom donava per fet l'ascens i estaven descomptant setmanes, i tu anaves a cada camp i tothom et tenia moltes ganes perquè eres el preferit” .

Unzué va ser destituït després de perdre sis dels primers dotze partits, i amb la seva marxa arribaria Pep Lluís Martí. L'equip va tenir una lleugera millora, però la dinàmica post-Covid que el situava com el cinquè pitjor equip de la competició després de la pandèmia el va acabar sentenciant.

“Aquel parón nos jodió enteros porque íbamos muy bien, creo que teníamos de las mejores plantillas de segunda y nos enfrió mucho, muchísimo. Y cuando volvimos

nos costó, ya el primer partido con las Palmas, empatamos un partido que deberíamos haber metido 7 goles, era otro mundo, el Covid lo cambió todo, nos ha cambiado como personas, pues imagínate un deportista, que además están fuera de sus casas, aquí encerrados, la gran mayoría eran de fuera. Y creo que a nosotros nos perjudicó de más, porque era la mejor plantilla que había”

Francisco va ser nomenat el nou entrenador del Girona, i va aconseguir remuntar anímicament a l'equip.

El Girona va acabar cinquè la lliga regular gràcies, en gran part, als 31 gols de Christian Stuani, màxim goleador de la competició. Les semifinals de play-off el van creuar contra l'Almeria de Darwin Núñez, una eliminatòria en què el Girona va ser molt superior a partir de l'enteniment del trident conformat per Borja Garcia-Samu Saiz-Stuani. Després d'empatar el partit d'anada al camp de l'Elx, la tornada a Montilivi es presentava decisiva pels de Francisco. Amb el camp buit per restriccions Covid, la lesió en l'escalfament de Gerard Gumbau, peça angular en l'esquema de Francisco, va ser una patacada important per l'equip. El partit es va posar més magre amb l'expulsió de Stuani en el minut 60, i quan semblava destinat a la pròrroga, una rematada de Pere Milla al 96 va ensorrar la possibilitat del retorn a Primera Divisió.

La decepció contra l'Elx va implicar la marxa d'alguns jugadors com Mojica, Granell o Borja García que havien baixat amb l'equip per tractar de pujar-lo. Així i tot, la direcció, encapçalada per Quique Cárcel, va mantenir la confiança en Francisco que encarava la seva primera temporada sencera amb el Girona.

Solà: Francisco era un entrenador que Cárcel havia volgut molts cops a segona divisió, de fet l'any d'Unzué ell ja era una opció prioritària. Si miraves els números de Francisco tampoc eren tan bons, ni tenia grans èxits, però en aquella època hi havia molts equips que volien Francisco.

Els problemes físics de Stuani al principi de lliga van deixar un buit que va ocupar Mamadou Sylla, un davanter que havia arribat aquell mateix estiu. El Girona va trobar moltes complicacions per fer gols al llarg de la temporada i va fer de la seva àrea pròpia la seva principal fortalesa. El debut d'Arnau Martínez va ser una benedicció pel club, ja que la seva qualitat tècnica atorgava més fluïdesa en la

sortida de pilota. Un cop més, el Girona es va enfrontar a l'Almeria, i una gran primera victòria per 3-0 va ser suficient per passar de ronda. A la final, el Rayo Vallecano d'Iraola, que havia estat el sisè classificat en la lliga, era l'últim esglaó que s'havia d'escalar per arribar a Primera. El partit d'anada, no exempt de polèmica, va acabar amb un marcador favorable als de Francisco gràcies als gols de Franquesa i Sylla. Una setmana més tard, quan tot semblava de cares per recuperar la categoria, una primera part desastrosa que acabaria 0-2 va complicar molt l'objectiu. Tot i l'expulsió del defensor del rival Velázquez quan faltava mitja hora, el Girona va ser incapaç de marcar el gol que hagués forçat la pròrroga i va veure, per segon any consecutiu, com el rival celebrava l'ascens a Montilivi.

Eduard Solà - Això és el més espectacular que ha fet el Girona, morir i tornar a ressuscitar. Tornaves a començar la temporada i ho tornaves a fer, igual que s'havia fet amb Machín. Recuperar-te després de la patacada de l'Elx, i l'any següent amb el Rayo és molt complicat, aixecar-se de tots els cops és una cosa que no entenc que no s'ha pogut fer.

Les patacades d'Elx i Rayo van ser massa per Francisco, que esgotat mentalment va decidir fer un pas al costat i deixar el projecte. Després d'hores de debat de la direcció esportiva per veure qui ocuparia la vacant, una reunió de Quique Cárcel amb un entrenador vallecà ho va canviar tot. "Amb la marxa de Francisco, Míchel li obre els ulls a Cárcel, després de la primera xerrada ja en va quedar enamorat". Aquesta confiança va ser fonamental els primers mesos de temporada, quan l'equip no acabava de rutllar i es trobava en posicions de descens.

A poc a poc les peces van anar encaixant, i jugadors cedits com Baena i Pol Lozano es van anar establint en l'onze. Stuani, amb 22 gols, va tornar a acabar com a màxim golejadore de la lliga, mentre Nahuel Bustos, el seu suplent, va aportar una quota golejadora interessant amb onze dianes.

Eduard Solà - A Míchel ja li havia costat tant amb l'Oscà com amb el Rayo perquè té una manera d'entrenar i jugar que exigeix que els jugadors ho tinguin molt interioritzat i li costava fer-ho entendre. Quan ho feien ja tot anava rodant.

El Girona va acabar certificant la seva presència a play-off com a sisè classificat gràcies a un agònic empat a zero contra el Burgos en la darrera jornada. El rival a semifinals va ser l'Eibar, que venia de perdre l'ascens directe en la darrera jugada de la lliga, però es va poder imposar al Girona en el primer partit a Montilivi amb un golàs d'Aketxe. La tornada a Ipurúa, quan semblava impossible, va començar de la millor manera possible gràcies a un golàs de Borja Garcia. Sense saber com, el Girona va mantenir el resultat els 90 minuts reglamentaris i entrada la pròrroga, Stuardi va fer el gol que va acabar fent el pas a la final. El primer partit contra el Tenerife va ser un somnífer dur amb un empat sense gols, però Michel coneixia perfectament com atacar les debilitats de l'equip canari. "En Tenerife subimos porque el míster planteó muy bien el partido, tácticamente sucedió el encuentro que se había imaginado"

El remat d'Arnau Martínez al minut 80 col·locava l'1-3 al marcador i assegurava el retorn del Girona a la categoria daurada. Un dia inoblidable per la ciutat, que amb una mateixa tarda va veure com el Bàsquet Girona i el Girona FC aconseguien el seu ascens a Primera Divisió

Per competir a Primera, el Girona va comptar amb cessions del City Group (foto Yangel Herrera, Taty i Couto, també afegir Riquelme), i va realitzar inversions per fitxar a Miguel Gutiérrez, que es presentava com una oportunitat de mercat, o Oriol Romeu, que acabaria aportant l'experiència que mancava en l'equip. L'inici va ser complicat per les dificultats que hi havia per mantenir la porteria a zero, però l'empat a un al Bernabéu el 30 d'octubre va fer capgirar la dinàmica. A partir d'allà, van encadenar cinc partits sense perdre, amb tres victòries i dos empats, que van fer sortir al Girona de la lluita per la permanència. L'arribada de Viktor Tsygankov al mercat d'hivern va permetre fer un salt qualitatiu a l'equip, que va saber competir contra tots els rivals a la segona volta. L'ascens a Primera i el bon joc de l'equip en el retorn a la categoria daurada, va tornar a enganxar a la ciutat i va començar a fidelitzar una massa social cada cop més jove.

Tatiana - El Girona ha aconseguit una cosa i és que els nens i nenes siguin del Girona. O sigui, evidentment hi ha molts pares que diuen que tenen dos equips, el Barça i el Girona, però que aquests nens petits tenen de referència, de primera referència el Girona

Els gironins van empatar al Camp Nou, però sense dubte, el moment més recordat de la temporada és el pòquer de Taty Castellanos al Reial Madrid per guanyar 4-2 a Montilivi als quinze cops campió d'Europa. Aquests resultats van acostar l'equip en la lluita per posicions europees, un privilegi que es va escapar en l'última jornada en la derrota en El Sadar en un partit directe contra Osasuna.

Vídeo de Pamplona informatiu telenotícies el Girona deixa escapar la possibilitat de jugar Conference League amb la derrota contra Osasuna- TN

Quique Cárcel sempre ha mantingut que per créixer s'ha de vendre, i amb aquesta premissa es va acceptar l'oferta de dotze milions del Wolves anglès per Santi Bueno, mentre que Oriol Romeu va fer les maletes cap a Barcelona. Blind i Eric Garcia van arribar per apuntalar la defensa, mentre que el City Group va tornar a donar un cop de mà amb les cessions de Couto i Savinho. Per suplir a Taty Castellanos, va arribar Artem Dovbyk, un davanter ucraïnès que venia de fer molts gols al seu país natal. La capacitat golejadora del nou fitxatge va sorprendre a tothom, però va ser Savinho, un jove brasiler que no havia tingut continuïtat en cap equip a Europa, el que va deixar meravellat Montilivi des del seu primer partit.

Hombre Savio no jugaba, estaba en un equipo en Francia de segunda y no jugaba, y vino aquí, llegó Michel y le dijo lo que quería de él, el otro lo cogió, y el tener hambre en el fútbol es la clave, y Savio tenía mucha hambre, y evidentemente va a ser uno de los grandes del fútbol, ya lo veréis.

Amb una alineació que els gironins reciten de memòria avui dia, el Girona va superar totes les expectatives des de la primera jornada practicant un futbol atractiu, amb una pressió intensa en camp contrari i una facilitat per generar ocasions que no s'havia vist mai a Montilivi. A mesura que passaven les setmanes i s'acumulaven les victòries, el Girona demostrava que la seva posició en el top3 de la lliga no era fruit de la casualitat. Això, es va evidenciar amb el partit a Montjuïc, quan els de Michel es van imposar per 2-4 al Barça i van empatar a punts al Reial Madrid, líder de la lliga.

Tv3 - Aquesta gesta i la manera que el Girona la va aconseguir... el discurs de Michel ha anat de la prudència a la llicència per somiar.

Jordi Bofill- De fet, el boom mediàtic és el partit de la victòria a Montjuïc. Aquella va ser la confirmació que aquell equip anava de debò.

El nou any va començar amb un gol d'Iván Martín en el temps afegit per certificar la victòria per 4-3 contra l'Atlètic de Madrid, completant una primera volta amb 15 partits guanyats, 3 empats i una única derrota.

Galiano- Yo solo voy a decir una cosa, fútbol, ese es el mejor fútbol que se ha practicado en Girona, y no creo que se vuelva hacer. Eso fue la base, sabían todos a qué jugaban, cómo jugaban, y Jota sabía cómo cantar la arenga, cada uno sabía lo que tenía que hacer y lo hacía bien. Y eso fue la base de todo esto, y todo con este personaje (Michel). Lo digo ahora y ojalá me equivoque pero no creo que se vuelva a ver un fútbol así en Girona.

En la segona volta, l'equip no va treure el peu de l'accelerador, i es començava a plantejar l'opció que el Girona pogués arribar a competir la lliga al Reial Madrid. Luego en el Bernabéu nos metimos una ostia, nos vinimos arriba y ya dijimos: venga vamos a por la liga, porque nos estaba saliendo todo bien, y fuimos al Bernabéu y nos dieron una cura de humildad.

Les derrotes en el Bernabéu i en el nou San Mamés van allunyar l'equip de la lluita pel campionat, però no va opacar una temporada magistral amb noms propis com Aleix Garcia, Ivan Martin, Savinho, Eric Garcia, Dovybk, i sobretot, Michel Sánchez. La història de l'equip humil lluitant contra els gegants va cridar l'atenció de tot el món, i molts mitjans europeus es van posar en contacte amb la premsa local per tractar de conèixer millor la història del club. Quan hi havia media days venia gent de tot el món. Dels Estats Units, a la BBC, de qualsevol mitjà. Sobretot veien que hi ha molts jugadors estrangers i tots els mitjans de cada país buscaven la història del jugador que tenien. Aquí a Girona l'any passat hi va haver un boom increïble. I a sobre per què el futbol que practicava el Girona no era normal. El Girona jugava molt bé a futbol.

El Girona va confirmar matemàticament la seva presència a la Champions League amb una victòria històrica a Montilivi per 4-2 contra el Barça, amb un doblet espectacular de Portu que passarà a la posteritat. Una classificació que va recórrer el món i que va col·locar la ciutat de Girona en el mapa mundial del futbol.

Galiano- Pues imagínate, date cuenta que estamos en la dinámica en la que estábamos, el Barça que venía, que le habíamos ganado allí, será casualidad que le habíamos ganado allí, no para nosotros, sino para toda la gente. Y cuando ves el gol que metes... es un orgasmo.

Decla JM Puig- Nosaltres l'any passat vam fer un 30 minuts sobre la temporada del Girona. L'Equipe TV de França també va fer un documental sobre la temporada de l'equip i ens van venir a preguntar i a demanar imatges, i després a Alemanya també es va fer un reportatge sobre el Girona. Hi ha hagut interès, a Montilivi veies molta gent de l'Europa nord que venia a veure el partit.

Els artífexs d'aquesta gran gesta no van tardar a rebre ofertes de grans clubs europeus. Tots els cedits van marxar al seu club d'origen, i el Girona es va trobar durant l'estiu amb la tasca impossible de retenir tots els cracs. Dovbyk, després d'un mercat de telenovel·la, va acabar marxant a la Roma per 30 milions i Aleix Garcia va sortir per recalar en el Bayer Leverkusen campió de la Bundesliga.

Eduard Solà- Les vendes molta gent les critica, però són lògiques. Ens hauria agradat mantenir Dovbyk, però era impossible mantenir-lo. Aleix Garcia era una venda segura perquè podies fer caixa amb ell, recordem que Cárcel sempre ha mantingut que per créixer has de vendre. Savinho, Couto i Èric Garcia no eren nostres i ja vèiem que amb la temporada que estaven fent no tornarien, aspiraven a fer el pas següent.

La direcció esportiva va realitzar grans inversions en joves talents com Yaser Aspirilla, Krejci, Abel Ruiz i Alejandro Francés. Mioviski va arribar per fer oblidar Dovbyk, i es va aprofitar oportunitats de mercat com Van de Beek per incorporar un jugador amb experiència a Champions League. El camí a Europa va començar a París, un debut molt especial en un dels camps més complicats del futbol europeu. Un partit que els gironins, després de tot el que han viscut amb el Girona, mai oblidaran.

El recorregut a Champions ha estat ple d'emocions, amb visites molt il·lusionants com les del Liverpool o Arsenal, i desplaçaments a camps tan emblemàtics com San Siro o el Parc del Prínceps. Una recompensa a anys de patiment, amb economies

insostenibles i ascensos fallits en el darrer minut. Una història forjada en les derrotes i que només s'explica per la capacitat de resiliència del club. Això és l'orgull Gironí.

14.2 Transcripcions d'entrevistes

Entrevista Jordi Matamala, quart jugador de la història del Girona FC amb més partits disputats

P: Com recordes el Girona quan tu eres petit?

R: Jo molt del Girona no era, jo vaig sortir d'aquí del Vilobí i Vilobí Girona no hi havia rivalitat, i la veritat que jo fins que hi vaig fitxar no els havia seguit, ni els anava a veure. Fins al fitxatge jo era del Vilobí i del Barça.

P: El 2003 fitxes pel Girona. Què és el que t'atrau com a projecte?

R: Va ser difícil, perquè jo estava amb l'Hospitalet a una categoria més alta i es podria considerar un pas enrere a la meua carrera futbolística, però jo vaig fitxar després de parlar amb el president, en Narcís Roche. Vaig parlar directament amb ell i ens vam entendre molt, i la veritat que aquesta conversa va ser decisiva.

P: Amb el Girona durant el 2005 l'equip baixa, què és el que va fallar aquell any?

R: Aquell any va ser un despropòsit total. Tenim un pressupost molt alt, gairebé per ascendir de categoria, però va anar tot l'any malament. Ja va començar malament i després amb el mercat d'hivern, es va intentar millorar l'equip i encara el vam empitjorar més. Jo crec que va haver-hi molts fitxatges de "velles glòries" però rendiment poc.

P: I un altre cop a tercera, aquell any l'equip no aconsegueix l'ascens tot i tenir una de les millors plantilles de la categoria, què va tornar a faltar?

R: Els play-offs són malparits, pots tenir un mal dia i et tiren per terra tota una temporada. Però aquell any recordo que a fora l'àrbitre ens va perjudicar molt. Al camp del rival vam perdre per culpa de l'àrbitre, tot i que a casa el rival va ser

superior, a més vam tenir algun lesionat d'última hora. Crec que és l'any que vam fitxar a José Ramírez just abans de la promoció i crec que vam arribar molt forçats.

P: I després d'aquest any marxés fora, què és el que t'empeny fora de l'equip?

R: El primer cop que marxo del Girona no em fan fora, però acabo contracte i no m'ofereixen renovar. Suposo que la decepció de no pujar i el director esportiu que era en Javi Salamero van decidir seguir cadascú el seu camí perquè no hi havia el feeling adequat. La veritat que marxo només un any a Palamós, i després en Raül Agné que jo estic amb ell al Palamós fitxa pel Girona com a entrenador i ell em torna a fitxar a mi, tot i haver-hi en Javi Salamero de director esportiu igualment.

P: Com és que tornes al Girona després d'un any fora?

R: Bàsicament, el Girona fitxa a Raül Agné com a entrenador i ell és el que demana que vol a en Jordi Matamala i ningú del club posa cap impediment. Arribem a un acord, és veritat que amb en Raül Agné ja l'havia tingut de company i després d'entrenador i sempre ens hem entès bé, de fet, després vaig al Recreativo de Huelva gràcies a ell també.

P: I aquell any que arriba Raül Agné, quin era l'objectiu de l'equip?

R: És clar, amb en Raül Agné pugem a SSegona B, i aquell any va ser complicat perquè hi ha problemes de pagaments i això en Raül aconsegueix gestionar-ho bé. I l'ascens, que sempre és cara o creu, jugar-lo amb aquell equip, que jo diria que és dels més guerrillers dels que he jugat, que anava a totes en cada partit i anava a la guerra on fos. Va ser un play-off molt i molt disputat. A la primera eliminatòria contra el Barakaldo considero que tenim sort i contra el Ceuta també, però crec que no ens fan cap gol durant el play-off, però bé érem un equip que no anàvem gens sobrats tècnicament, però alhora de físic i anar-hi i ganes érem imbatibles.

P: Raül Agné com era com a entrenador?

R: Molt i molt exigent, no regalava res, li donava a tothom el que es mereixia, jo crec que és un entrenador que treu molt de rendiment als jugadors i que els jugadors que han estat amb ell acaben sent millors.

P: En un vídeo publicat al canal de Girona on recorden el gol de Migue contra el Ceuta, tu dius que aquell partit és el primer partit gran per la gent i suport que vau tenir. Com recordes la setmana anterior i el dia de partit?

R: La veritat que allò sí que és un partit que es pot considerar una final, era ells o nosaltres no hi havia alternativa, i el camp impressionant, suposo que devia entrar més gent del compte perquè les riades de cues de gent que havien d'entrar i després dins del camp... Era un ambient més d'abans, ara el camp s'emplena, però tothom a la seva butaca i tranquil·lets, abans un piló de gent estava dreta segurament perquè no podrien ni seure.

P: Consideres que és dels millors ambients que has vist?

R: Sí, a nivells així de categories de bronze i així sí, després categories més altes vas a estadis que hi ha aficions que apreten de veritat, vas al camp del Betis i per la tele sembla una cosa, però vas allà i quan has de tirar un córner a vegades no senties res i clar, quan jugaven contra nosaltres potser no estava tan ple l'estadi. En categories més petites sí. L'afició gironina és una mica freda, però dies així tothom ha de donar un plus.

P: Has tornat a veure aquest ambient en la història més recent?

R: Aquí a Girona no, però clar hi ha hagut aquest èxit de segona a primera, però vull dir, ja tot molt més, no previst, però sí amb possibilitats de fer-ho. Nosaltres allò va ser de desaparèixer, no crec que hagués desaparegut, però sí que hagués tocat fons el Girona perquè algun descens administratiu hi hagués hagut.

P: I s'aconsegueix l'ascens a segona després de 50 anys, com canvia el club per adaptar-se a la nova categoria?

R: Tot va ser sobre la marxa perquè hi ha moltes exigències ara a les lligues professionals. Devien posar les càmeres de seguretat, instal·lacions, llocs de premsa pels periodistes... Adaptar una mica tot el que era l'entorn, i futbolísticament són estius complicats perquè aconsegueixes l'ascens molt tard, devia ser a finals de juny i al cap de vint dies ja comencen les pretemporades. Però bé aquests ascensos són sempre bons, el primer any vam patir molt a segona, però vam seguir molts de

base i vam fer una primera volta molt bona que gairebé ja ens va salvar perquè la segona volta va ser dolentíssima, no es va fitxar bé a parer meu.

P: Com comentaves, la primera volta de la temporada és molt bona, però l'equip acaba caient i això provoca la destitució de Raül Agné, que consideres que és el que va fallar?

R: Jo crec que a la primera volta vam fer uns 30 punts i a la segona en devíem fer uns 15, no sé exactament quants vam fer i encara perquè vam guanyar un parell de partits al final. Però bé jo crec que ens haguéssim salvat igualment amb en Raül Agné, però hi havia conflictes entre presidència, direcció esportiva i l'entrenador i quan no es treballa conjuntament al final tot acaba petant. I com ja no hi havia pla de continuïtat per l'any següent, un mes abans devien decidir buscar un revulsiu per intentar aconseguir una o dues victòries, tot i que pocs cops això acaba sent la solució.

P: Salamero i Olmo són els que entren en substitució de Raül Agné. Quina ha estat la importància de Salamero per la història recent del club?

R: Vejam, ell segur que ha fet moltes coses bones, però com a revulsiu en situacions com aquestes sap provocar un canvi de xip. A mi particularment aquestes coses no m'afectaven, però bé sí que és cert que quan hi ha dinàmiques molt dolentes qualsevol canvi tothom es desperta una mica, jugadors que potser pensaven que ja no continuarien amb en Raül potser després veuen la llum per poder seguir i donen un plus més. A vegades els jugadors són molt egoistes i solen mirar més per un mateix que no pas per l'equip i Salamero és un gat vell i d'experiència ja en té, però són decisions que jo com a president no faria així a última hora, tot i que ha passat tota la vida i continuarà passant.

P: Un dels mèrits del Girona és mantenir l'esquelet que va portar l'equip des de tercera fins a segona. Rafa Ponzó a la porteria, en Dorca, en Xumetra, José Martínez, etc. Com recordes aquest grup de futbolistes que va anar pujant?

R: Tots aquests que has comentat va ser la base per salvar-nos el primer any a segona perquè dels 11 titulars, 8 o 9 érem dels que havíem ascendit de SSegona B. Jo recordo els entrenaments i era una brutalitat la intensitat que hi havia, i a més

eren gent molt compromesa i legal. Encara hi ha molts jugadors d'aquests que hi tinc relació i que si ens veiem ens apreciem que això en altres equips potser estàs bé l'any que estàs amb ells, però després els acabes oblidant, i d'aquests que dius ara anant amb els veterans encara ens veiem i són jugadors que ens apreciem perquè has passat molts anys amb ells i hi ha moments en què ho hem passat malament, però aquell any va acabar bé.

P: I a la temporada 2009-2010 que encara esteu a segona, el club viu situacions delicades en tema d'impagaments als jugadors o al cos tècnic. Com va viure aquesta situació al vestuari?

R: És complicat perquè pot haver-hi jugadors que poden sobreviure dos, tres, quatre mesos sense cobrar, però n'hi ha que no, és com a la feina això, has de comptar que aquestes categories la majoria dels jugadors són de fora amb les famílies, escoles i el dia a dia... El desgast és molt perquè els jugadors s'haurien de preocupar pel que és futbol i bàsicament durant la setmana tots els embolics eren per coses extraesportives i això crema molt, a mi va ser el que em va fer decidir per marxar i el club també estava fins a últim moment de si algú entraria a posar calers, hi havia molts deutes es deia, i a més a més ens vam salvar a l'últim moment.

P: Com es gestiona aquesta situació d'intentar lluitar per una permanència amb tota aquesta situació administrativa del club?

R: Jo crec que el més important és l'entrenador, perquè l'entrenador ha de saber-ho gestionar bé, perquè al final els jugadors no saps les situacions de cada un de si estan més o menys escurats econòmicament, i clar en fas molt de poder dir centrem-nos en el partit si no pots pagar el lloguer, perquè clar no tothom té uns estalvis per poder anar tirant mig any sense ingressos, i al final és el discurs de l'entrenador que a tothom no podrà convèncer, però si aconseguix que la majoria pugui buscar aquest objectiu i fer entendre que al final si aconseguim l'objectiu futbolístic serà beneficiós per a tots, al final nosaltres aconseguim la salvació i sabíem que si no acabàvem cobrant per part del club acabaríem cobrant per l'associació de futbolistes, tardes més a cobrar, però ho acabes cobrant, i si hi ha descensos i tot doncs és molt més complicat.

P: De fet, es parlava de la prioritat que tenien alguns jugadors de la plantilla dependent de les seves situacions econòmiques. Com anava això?

R: Ara exactament no recordo aquell any, però m'imagino que realment si algun jugador ni arribava parlava directament amb el club per ser prioritari. A mi no em venia de dos o tres mesos o quatre, jo sabia que a final de temporada en un moment o altre acabaríem cobrant, però bé és terrible perquè la gent viu d'això i si no els pagues que exigeixes després, és difícil separar les dues coses.

P: Després d'una temporada complexa l'equip s'acaba salvant amb el penal de Kiko Ratón. Com recordes aquell gol?

R: El penal... Jo molta il·lusió per tirar-lo no tenia i recordo que quan va haver-hi penal tothom celebrant, però s'ha de marcar després i jo vaig veure clar que la pilota l'agafava en Xumetra o en Kiko Ratón, un dels dos. Perquè en Xumetra també no tenia dubtes de res. Però en tirar-lo en Kiko en part em vaig quedar tranquil, no perquè sigui un especialista, però al final el que agafa la pilota convençut, i a més en Kiko era un jugador implicat, potser d'altres jugadors no t'acabaries de fiar, però en Kiko Ratón era molt noble molt treballador i molt bon noi. I la manera com entra la pilota era perquè havia d'entrar tant sí com no, semblava que el destí ja ho tenia decidit perquè, el porter mig la para i després acaba

P: I aquell gol que significa per la història del Girona?

R: Clar és que hi ha molts interessos en joc i en un penal així, que pot decidir estar a segona A o SSegona B és totalment decisiu. Aquests partits de descendir són tocar fons com a club, o comptes amb una persona amb molt de poder adquisitiu o un club com el Girona en aquells moments amb socis i pocs diners era inviable eixugar el deute que tenia, a vegades un penal com aquest ho és tot. Ara hi ha més ajudes i pressupostos de compensació pels equips que baixen categories, però en aquells anys no.

P: De fet, en aquell partit, un cop salvats sortiu al camp amb samarretes que demanen la dimissió de la directiva. Com es decideix això? I què us empeny a fer-ho?

R: La veritat és que jo no era partidari de fer això perquè no hi guanyes res. La gestió del dia a dia de la directiva tampoc la sabem en profunditat i jo no en tinc ni idea de qui posava els diners ni qui en deixava de posar-n'hi i qui n'havia fet desaparèixer més o menys. Jo internament pensava que si manteníem la categoria segur que cobraríem més aviat o més tard. Sí que és cert que el que vam viure durant la segona volta és inacceptable perquè els jugadors no tenen cap culpa de si es fa mala gestió, però és complicat perquè quan comença la mala gestió, potser els últims directius ho han arrossegat a remolc, no saps ben bé quan comença ni qui són els culpables. Jo havia tingut discussions allà al vestuari, però tampoc m'anava a posar en contra dels companys, si ells volien sortir amb una samarreta doncs sortim amb una samarreta. Era com dir primer ens salvem i després fem el que vulgueu, però portar aquella samarreta de directiva dimissió va servir per a alguna cosa? L'únic que vam fer va ser visibilitzar una mica més la situació per a les teles i tot, però en el fons és complicat, 20 caps de jugadors on tothom pensa diferent i arribar a una idea conjunta és impossible a vegades.

P: Aquell estiu fas les maletes i tornes a marxar del club. Consideres que la situació econòmica va ser el detonant?

R: Jo vaig tenir molts dubtes, tenia ganes de canviar per tots aquests problemes extraesportius perquè se'm feien molt carregats. Jo crec que aquestes situacions a sobre quan ets d'aquí encara ho pateixes més que si ets de fora. Quan vaig anar al Recreativo al cap de tres mesos van entrar en llei concursal i a mi m'era igual, com a futbolista ja tens assegurat pràcticament tot el sou, cobraràs més aviat o més tard, segur que cobres. I si el Recre desapareixia dos anys més tard doncs que desapareguin a mi m'era igual, però aquí ho pateixes més. I aquest any jo m'hi portava molt bé amb la junta, va entrar en Serra Bolet com a president i amb altres de la junta i la veritat que em van ser molt francs, no em van enganyar mai i em van dir tota la situació com estava, que penjava tot d'un fil i que havia d'entrar un inversor, però jo no podia esperar jo perquè no hi havia data, i com em va sortir l'oportunitat del Recreativo de Huelva i econòmicament també millorava, per descomptat vaig decidir fer un canvi d'aires. Aquests van ser els motius bàsicament.

P: En Delgado va ser president del Girona mentre tu estaves al Recreativo i quan tornes encara segueix. Tot el que feia de vendre el club per un euro

després dir que no, i les notícies amb les quals el relacionaven com afectaven el vestuari?

R: En Delgado era un d'aquells propietaris amb els quals no tens contacte com a jugador, jo crec que vaig coincidir amb ell un cop només. Tot el que feia no crec que ajudés, ara, fins a quin punt perjudica no et sabria dir. No dona estabilitat com a club, però com a plantilla, a aquestes categories actualment està molt garantit tot, els contractes estan firmats i acabaràs cobrant un moment o un altre, però clar, vas a un club i el president no saps ni on està. Potser si ets un jugador de fora diria "Què passa aquí?", jo com vaig venir sabent-ho... Jo el president ni l'he de veure.

P: Després de l'etapa a Huelva tornes al Girona després d'una gran temporada amb Rubí que ja havia decidit no seguir l'any següent i Javi Salamero torna al càrrec com a director esportiu només per 10 dies per tornar a marxar el mateix estiu. Et recupera ell o qui ho fa?

R: No, jo parlo amb en Sergi Roset, els tres anys que vaig estar al Recre, després del primer parlo amb en Raül Agné per tornar, però allà no em van deixar marxar, i després el tercer any que jo estava allà és quan Rubí està al càrrec de l'equip i tot i parlar amb ell decideixo quedar-me a Huelva. Després d'aquests tres anys allà volien que em quedés i seguís, però allà també anaven en baixada vertical, vertical, i vaig parlar amb en Roset i vaig decidir apropar-me a casa.

P: L'any que tornes és quan el propietari està en recerca i captura pel que havia passat a Polònia. Com es va viure això al vestidor?

R: La veritat és que ens ho preníem una mica a "catxondeo" perquè no ens afectava al dia a dia, anàvem cobrant tot quan tocava, el que passa que aquell any, futbolísticament, va ser un any dolentíssim. Va començar amb Ricardo Rodríguez d'entrenador, un desgavell, va venir en Javi López i amb ell superbé, un perfil molt Agné, era un mística que, o entrenaves o no jugaves, aquell any hi havia veterans que es pensaven que era tot jijijaja i si no entrenaven... Tractava a tothom per igual. No sé si 8 partits va durar 4 derrotes i 4 empats, ho vam empatar tot, no en vam guanyar cap amb ell i em va saber molt greu per ell perquè vaig pensar que no ens en sortiríem.

P: L'equip no funcionava per quin motiu? No encaixaven les peces?

R: Crec que hi va haver molts jugadors amb un rendiment molt i molt baix, d'aquests veterans no estaven implicats, aquell any sí que és cert que ens van salvar els joves, sobretot l'Ortuño que va venir per Nadal, sense l'Ortuño estaríem baixats ara com el Cartagena. Va ser increïble, a més amb la manera que jugàvem, sense un perfil de davant així no ens haguéssim salvat ni de broma. Però bé ens van salvar els joves, l'Iván López, en Timor, perfils així que eren joves i inexperts, però que entrenaven bé i volien lluitar per salvar-ho. Van quedar 13/14 jugadors que estaven implicats, els altres se'ls en fotia tot.

P: A en Machín se li deia molt que sempre confiava en 13 i 14 jugadors i la resta de la plantilla si no pencaven no participaven. Ho veus igual?

R: Jo crec que no participaven gaire perquè s'ho mereixien no participar. Jo amb en Machín també vam tenir les nostres coses, no perquè no jugués perquè jo el que volia era salvar-nos, però era un estil de joc que vam patir i va ser dur. Quan és tot l'any dolent, i a més a ell li faltava molta experiència pel futbol així més professional, ja fos el tracte per exemple, va tenir molts xocs amb els jugadors, jo crec que ens vam salvar perquè ens havíem de salvar, de 10 vegades 1, però bé es va donar al final i algú ho devia fer pitjor que nosaltres.

P: De fet, pràcticament és el primer projecte de Machín així en un club. Què és el primer que us diu quan entra al vestidor per canviar la situació, com és aquesta primera reunió?

R: Ell ve aquí a dir que està convençut que ens salvarem i que ve a treballar a donar-ho tot. Jo crec que l'ajuden molt en Jordi Balcells de preparador físic i el segon entrenador l'ajuden molt i molt perquè en Jordi Balcells com a preparador físic és molt bo i li preparava tots els entrenaments, ell sí que preparava més l'estratègia i algun exercici, però els altres dos s'encarregaven de tot el gruix dels entrenaments. A l'inici si no l'ajuden aquests 2, ell sol no se'n surt ni de bon tros.

P: I com era ell com a míster?

R: Ara deu haver canviat molt, però era molt distant. A més amb un futbol molt d'ABC molt clàssic, va posar els 3 centrals, carrilers, futbol molt directe, la pilota que no passés per mig camp i arribar a les bandes i centrar. Un futbol molt primitiu, però bé li va funcionar a més categories de més nivell i tot, jo no soc partidari d'aquest estil de joc, però no tinc res a dir, tots són vàlids per guanyar, però bé és cert que fora del Girona no li ha anat gaire bé. Aquí sí que va encaixar bé, fins i tot a primera divisió.

P: I quines són les coses que canvien del dia a dia per fer un canvi tan dràstic de portar tota la temporada anant a la baixa i de cop aquests últims partits?

R: Considero que a part que ens canvia el sistema teníem a l'Ortuño, a ell li fotíem uns melons i ell controlava la pilota, se la quedava i després les seves rematades... Jo vaig quedar impressionat, per mi no hi ha cap altre jugador, els altres anàvem acompanyant, però ell ens marcava la diferència, no destacaria cap més jugador, és ell, es barallava amb els centrals d'una manera... I encara corre actualment, devia venir amb moltes ganes, en el seu moment, de fet, ell volia deixar el futbol i el Girona li apareix com a oportunitat per refer la seva carrera futbolística i la veritat que sense ell estàvem morts.

P: Un dels que va ser el teu successor és Pere Pons, a qui se li podria comparar una mica la seva història amb la teva. Quin record tens d'ell?

R: Hi havia vegades que jugava ell o jo, però aquell últim any ho va fer bé. Jo crec que has de tenir una mica de sort, estar en el moment adequat i ell per exemple aquell any, arriba al primer equip en un any tan dolent, tres entrenadors, tres discursos diferents, era molt complicat. Ell era un jugador molt ben parit, entrenava com el que més, si havia de posar el cap sota una bota li posava, m'identifico molt amb ell, així molt de poble i d'anar a totes. Sempre li deia que paciència i que no escoltés gaire el que diguessin i que li posés moltes ganes i que estigués tranquil. Un any així l'has de passar com pots i esperar que torni la normalitat, al pobre li fotien crits per res.

P: Sempre t'has portat bé amb els joves?

R: No sempre, però amb els d'aquella fornada sí, jo sempre em porto bé amb els que veig implicats i que treballen al màxim. Els joves que són uns passotes i no busquen el benefici col·lectiu i busquen benefici individual queden exclosos. Que en aquella fornada hi havia en Pere Pons, en Vivi, en Gumbau, que tots eren molt bons professionals entrenaven bé. Jo quan veig que són així sempre els intentava ajudar i donar consells.

P: I quan marxés al Palamós, tal com estava l'equip, tu t'imaginaves que el club aconseguiria tot el que va aconseguir a posteriori?

R: No ni molt menys, hauria posat la mà al foc que era impossible. Jo vaig tenir un intercanvi de paraules de fet amb en Machín. Ell em va trucar per si podíem tenir un feedback i jo li vaig dir que si quedàvem per parlar seria per dir les dues o tres coses bones que feia i les dolentes. I em va dir que sí i vaig anar a parlar amb ell.

P: Quines eren aquestes coses bones i dolentes?

R: Jo li vaig donar molt de valor en donar-li confiança als joves, perquè no és fàcil fer-ho quan estàs a 7 o 8 punts de la salvació i li va donar protagonisme a aquests joves que he mencionat abans i la veritat que molt bé no tothom se la juga ni és atrevit de jugar-s'ho tot amb joves inexperts. També em va agradar el fet de donar molta responsabilitat a en Jordi Balcells i el segon entrenador, i després les coses dolentes eren més per la meua forma d'entendre el futbol, jo no era partidari d'un futbol així tan directe. Jo crec que també ho he de dir si així ho sentia, si arribem a baixar no li hauria dit, però un cop salvats crec que li podia dir. De fet, li vaig dir que si no arribem a tenir l'Ortuño, no haguéssim fet ni 5 punts a la segona volta. I ell em va donar la seva opinió i ja està. Però jo crec que és bo poder parlar aquestes coses, tinc perfils d'entrenadors que m'agraden més la veritat, però no han tingut els resultats que ha tingut ell. Al final tot val per aconseguir la victòria, si a ell amb el seu sistema li va anar bé doncs tampoc el puc criticar gaire.

P: Les temporades següents el Girona fa play-off i no pugen durant dos anys seguit. Com és per un vestuari caure dos cops de la mateixa manera?

R: Sincerament, és molt cruel i molt dur, jo també m'hi vaig trobar amb els ascensos de SSegona B a Segona A, i els ascensos ja et donaven un impuls tant econòmic com futbolístic, doncs imagina't de segona a primera. Segur que per culpa de no pujar aquell any molts jugadors mai han arribat a jugar a primera. I psicològicament també és molt dur, acabes la temporada i al cap de vint dies ja has de tornar a començar una temporada nova on et venen al cap partits així. Eliminatòries com la del Saragossa d'anar guanyant 0-3 a l'anada i a la tornada deixar els bons a la banqueta. Clar, partits així et marquen més del que la gent es pensa. També és cert que et marca 50 vegades més si ets de Girona i del Girona que si ets de fora, jo ara si desapareix el Recreativo, desapareix no m'importa gaire. M'explico posar-me a triar prefereixo que vagin bé perquè em van tractar bé i m'ho vaig passar bé allà, però no tens ADN del Recreativo ni fart de vi, en canvi, aquí sí que ho pateixes més. Les victòries les gaudeixes més, però les derrotes ho vius molt més, jo crec que és així quan ets de casa, per això és tan dur jugar tota la vida en el teu club.

P: El partit del Lugo amb aquell gol a l'últim minut de l'equip rival que enviava el Girona al play-off deixant-lo fora de l'ascens directe amb el Lugo sense jugar-s'hi res com ho vas viure?

R: Jo tenia moltes ganes que pugés el Girona, però aquests partits són els típics que tothom pensa que ningú farà res, però entren les típiques primes de tercers i interessos que va fer que el Lugo sortissin molt motivat. En part està bé que el Lugo no vingués a passejar-se, això a Anglaterra no ha passat mai. Aquí fa vint anys ja sabies qui guanyava els últims 10 partits de lliga, qui no s'hi jugava res no guanyava mai. I també està molt bé això que han fet d'ampliar els play-offs i el descens, jo els primers anys a segona hi havia 3 o 4 equips que a final de temporada ja no es jugaven res, aquests canvis ajuden a impulsar que tot sigui més net. Jo l'últim any amb el Girona que ens salvem després de guanyar al Deportivo que ja havia pujat, jo coneixia al porter que havíem jugat a Huelva junts i aquella setmana no van ni dormir, clar vam guanyar i ells van venir de vacances per dir-ho d'una manera. Ara, avui dia, no hi crec en què es puguin comprar o vendre partits.

P: En Jordi Bofill va comentar que molts dels partits que guanya Machín un cop a primera divisió és pel factor novetat i sorpresa del seu estil tàctic que es veia molt poc. Tu també ho veus així?

R: Vull pensar que un entrenador de primera això ho ha de tenir preparat. També estic segur que 3 o 4 no deuen saber ni que per fer per reaccionar, però un entrenador de primera en 2 minuts hauria de saber per on fer mal al rival i com s'ha de jugar. Jo a segona també recordo partits on he vist que l'altre equip anava ben perdut i no sabien ni assabentat del que havíem fet aquell dia. I senties els jugadors rivals desesperant-se i jo pensava que com no podien veure el que fèiem, com trèiem la pilota, com ens col·locàvem... Hi ha entrenadors que no ho acaben de veure i no saben comunicar com contrarestar el que estàvem fent, però crec que a primera, que tots els equips tenen amb analistes i trobo una moca greu poder sorprendre. Abans quan es jugava a tercera sí que potser podies sorprendre perquè no sabies ni com es deien els rivals ni com jugaven ni res.

P: Hi ha pocs entrenadors que hagin durat més de dues temporades al Girona. Com valores tu el fet que un míster pugui tenir continuïtat?

R: Jo hi crec molt amb els entrenadors, crec que un bon entrenador suma molt. A vegades diuen: "aquest que no resti", però un entrenador que sumi és molt important i també soc partidari de no fer canvis, quan canvies un entrenador al cap de dos mesos és perquè alguna cosa malament has fet quan l'has fitxat, o no has fitxat els jugadors adequats o a l'entrenador correcte. Qui té la responsabilitat al Girona jo no ho sé, el director esportiu en Quique Cárcel, o la directiva o els dos conjuntament. Els últims anys sí que estem seguint una filosofia similar d'entrenadors amb el mateix estil de joc. És molt important tenir coherència a l'hora de contractar els que et portaran l'equip.

P: Com valores la figura de Quique Cárcel al Girona?

R: Clar, primer de tot, de què hem de responsabilitzar a Quique Cárcel, tot el futbol base l'ha portat ell? Jo crec que s'estan formant a jugadors i estan sortint bé, però no sé fins a quin punt ell decideix això. Els entrenadors els ha fitxat ell? No ho sé, potser ell proposa 4 o 5 i després conjuntament escullen el millor. I després, els fitxatges, Dovbyk, per exemple, el fitxa ell? Però bé, el que queda clar és el fet que ha estat una figura que ha aportat sempre estabilitat, una idea o perfil similar de fitxatges. I segurament podria marxar perfectament a altres equips amb millors

ofertes, però prefereix quedar-se. Jo crec que en general ha fet bona feina, però en el fons no et puc dir per què no conec quines són les seves responsabilitats.

P: Tornant al primer any de Machín, el Girona ja aconsegueix una cosa històrica com guanyar al Madrid. Com ho vas viure?

R: El que més valoro de quan vaig al camp és veure tot el jovent i sobretot els petits que són del Girona i els veus a tots amb la samarreta del Girona que això era impossible fa quinze anys. I aquestes victòries ho marquen molt, guanyar al Madrid és una injecció d'orgull pels nens que volen ser del Girona i jugar al Girona. És a base de resultats com s'aconsegueix la massa social, d'anar-ho lluitant, tot i això, crec que és el millor que hem fet. Sembrar aquesta llavor de jovent que puja que és del Girona que a la llarga ha de durar i quedar, perquè això abans no hi era.

P: Què és per tu l'Orgull Gironí?

R: No et sabia dir exactament, però seria una mica de dir: "Aquí som". Catalunya no tot és Barça i Espanyol. Clar a la nostra província només hi havia el Figueres fa vint anys a SSegona B. Teníem aquí un desert de futbol i jo crec que és això, situar Girona en el mapa i mostrar que estem aquí que també es fan coses bé i que no tenim límit que no hi ha sostre. Ara han construït una ciutat esportiva, volen fer un camp nou... Encara hi ha molt de marge de millora. Pensa que nosaltres per entrenar un dia anàvem a Navata, un altre a Riudarenes, un altre a Palafruguell, et fa molt gran tenir una ciutat esportiva. Jo quan vaig anar al Recreativo flipava, una ciutat esportiva sempre allà mateix, dos camps d'entrenament, impecables...

P: I per acabar, els cinc partits del Girona que tu destacaries?

R: Sobretot els partits dels play-offs d'ascensos, el partit de la lligueta d'ascens contra el Benidorm per pujar a Segona B. Llavors els de l'altra promoció contra el Barakaldo i el Ceuta per pujar a segona divisió A. Després em quedaria amb el partit de debut a segona a Vigo contra el Celta que vam ser uns principiants totals, nosaltres encara com si volguéssim sortir en fila índia i l'àrbitre avisant-nos que havíem de sortir junts els dos equips... Destacaria, pels ambients dels seus estadis el partit amb el Girona, el camp del Betis, els destaco més per ambient i el que representaven que no pas per un rendiment individual destacable, sempre he estat

de pocs gols, jo tenia molt clar que s'havia de buscar benefici col·lectiu a benefici individual.

P: Les persones més importants per a tu del Girona?

R: Jo arribo per en Narcís Roche, per tant, el destacaria enormement, i llavors en un tema més esportiu destacaria el paper de l'entrenador Raül Agné amb el que sempre m'he entès.

Entrevista José Martínez, exjugador del Girona FC del 2005 al 2013

-Per què decideixes fitxar pel Girona el 2005? Que és el que t'atreia del projecte?

Jo estava a Perelada, ja feia dos anys que estava allà, i la trucada del Girona em va fer molta il·lusió, al final soc d'aquí de tota la vida i sempre havia vist el club com a referent. El Peralada no va entendre la decisió perquè tots dos clubs estàvem a la mateixa categoria, però jo sabia que el Girona tenia altres aspiracions, que volia mirar cap amunt i intentar ascendir.

-El teu primer any no s'aconsegueix l'objectiu de l'ascens a Segona B caient en el play-off. El Girona tenia una de les millors plantilles de la categoria, va ser un fracàs no aconseguir-ho?

Veníem d'un descens amb la presidència de Roche i es fa un canvi de direcció, un projecte nou, amb l'entrada de Josep Gusó. L'entrenador era Domenech Torrent i a les seves ordres vam fer una molt bona temporada amb rècord de 100 punts. Vam anar sobrats a la lliga, però després ve el play-off i el que has fet abans no serveix per a res. Va ser un cop molt dur no pujar aquell any, era el meu primer any i tenia molta il·lusió per aconseguir-ho.

La temporada de l'ascens també vau ser tan superiors a la lliga?

Sí, vam fer un bon equip amb Joan Carrillo a la banqueta i jugàvem bé. Sí que és veritat que cap a Nadal van destituir el míster i va entrar Salamero a la banqueta, però ja estàvem a dalt. Teníem molt de gol, Miki Albert era molt important. Després va arribar el play-off i vam tenir la sort que no havíem tingut l'any anterior. Recordo

la final del play-off, un partit a Alcalá de Henares molt dur, vam començar perdent i vam acabar remuntant. Ells tenien molt bon equip i ja ens havien plantejat un partit molt intens a l'anada, i a la tornada em van canviar en el descans perquè havíem de remuntar. Tinc a la memòria que es van desplaçar la Penya Immortal, estaven allà el corner celebrant-ho, va ser molt especial. Amb aquella promoció sabíem que havíem aconseguit l'objectiu d'estar més a prop del futbol professional.

Després d'aquell any l'equip manté el bloc, però incorpora a Raül Agné que encaixa perfectament en el club. Com va ser aquella temporada del segon ascens?

Amb Agné ja havia coincidit a Peralada, sabia que era un entrenador molt dur, exigent i les idees molt clares. Trobar un referent amb una línia de treball a seguir i que fos tan dur va ser molt important perquè aquell any va haver-hi molts de problemes externs al futbol. Aquell va ser l'any que vam estar sis mesos sense cobrar, que no teníem ni pilotes per entrenar, i la seva figura com a pare pràcticament ens va ajudar molt. Jo soc de Girona, tenia el meu pis i no vaig passar gaires problemes econòmics, però hi havia gent de tota Espanya pagant un lloguer i sense tenir ingressos. Molts d'ells van deixar el pis per compartir habitatge i poder pagar a mitges, va ser molt complicat.

Com es conviu amb aquests problemes externs quan estàs lluitant per pujar de categoria?

Hi ha dues maneres: que s'encengui tot i pensar en el club que jugaràs l'any vinent o agafar-te de la mà amb els companys i dir que l'única solució és pujar, ja que rebríem ingressos de televisió i patrocinis i això ajudaria a solucionar el problema econòmic del club. Nosaltres sempre ens vam mantenir fermes en la segona postura, i vam tenir la sort que tot el grup pensava igual, cap jugador d'aquell equip feia la seva a contracorrent. Aquell any va ser quan van ficar el famós futbolí al vestidor perquè ens deien que mentre estiguéssim jugant no pensaríem en el que estava passant fora. Aquell any érem una família, lluitàvem tots per la porteria a 0 que ens va acabar potenciant en el play-off.

L'objectiu de l'ascens a Segona Divisió ja es parlava a inici de temporada o va començar a sonar a mesura que els resultats acompanyaven?

No, ni de bon tros. L'objectiu del Girona era créixer, però feia cinquanta anys que no estàvem a segona divisió, no t'ho podies imaginar. Vam fer un bon bloc, no encaixàvem gols i veies que passaven la jornada i seguíem a dalt. Faltava un mes perquè acabés la temporada i ja havíem guanyat la lliga, teníem un mes per preparar el play-off. Abans el play-off era molt diferent, pràcticament no tenies informació sobre els teus rivals. Vam jugar contra el Barakaldo i va ser molt dur, al minut vint ja tenia rampes als bessons, mentalment ho vaig poder gestionar i vaig acabar el partit. Aquella situació era nova per a tots i sabíem que era una gran oportunitat, o puges amb el teu equip de categoria o és molt complicat que un equip de categoria superior et vingui a fitxar. Nosaltres sabíem que si eliminàvem al Barakaldo el Ceuta era un rival diferent perquè, tot i que tenien molta qualitat tècnica, jugaven a un ritme molt més baix. Nosaltres teníem un bloc defensiu molt potent, no vam encaixar cap gol en els quatre partits de play-off, i sabíem que si marcàvem algun gol teníem moltes opcions d'ascendir.

Recordo que aquell any va ser quan vam començar l'augment de la massa social, la tornada contra el Barakaldo la gent ja s'engrescava. L'ambient contra el Ceuta ja va ser brutal, en un camp molt diferent del que hi ha avui, però notàvem que la ciutat estava amb nosaltres i que tenien moltes ganes de pujar. Abans del partit parlàvem amb Dorca i Felipe Sanchón dient que no havíem dormit dels nervis, però un cop va començar a rodar la pilota l'equip es va oblidar de tot això.

El retorn a Segona Divisió el Girona realitza una molt bona primera volta i s'acaba deixant anar al final, acabant amb la destitució d'Agné. Que va passar aquell any?

Diuen que quan puges vas amb la inèrcia de l'ascens, és el que crec que ens va passar aquell primer any. El club ho va fer molt bé, va deixar a Agné al capdavant dels fitxatges i va apostar per mantenir el bloc que havia portat a l'equip a Segona Divisió. El primer partit al camp del Celta cap dels fitxatges que van arribar van ser titulars, només Jaume Durán que venia d'una categoria inferior. Vam guanyar el primer partit a Balaídos, camp històric de primera divisió, i et dona molta motivació. Anteriorment, a Tercera Divisió i Segona B sorties pel teu compte, sense anar amb

l'àrbitre. Nosaltres vam arribar allà i ja vam anar directes al camp, els jugadors del Celta ens preguntàvem que fèiem, gairebé se'n reien de nosaltres. Després el vam guanyar i ens vam adonar que podíem competir contra els millors, va suposar un punt d'inflexió que ens va donar energia per tota la primera volta. Més tard vam patir més, la Segona Divisió és una categoria molt forta, amb molta intensitat, d'anada i tornada, i la segona part de temporada se'ns va fer llarga.

A finals de temporada acaba entrant Salamero a salvar la categoria, una dinàmica que ja s'havia vist i que es repetiria anys més tard. Quina ha estat la seva importància en el Girona?

Salamero és una persona molt intel·ligent, sap com fer les coses. Ell estava de director esportiu, però també entén el que necessita el grup futbolístic. Quan va entrar com a entrenador amb la marxa d'Agné nosaltres estàvem molt tocats anímicament i ell ens va remuntar. Recordo que ens preparava activitats per alliberar la ment, per exemple, ens va ajudar molt realment. A part, ell sempre s'ha dit que tenia una flor en el cul, deixava el rol de la direcció esportiva, baixava a les banquetes, ens salvava i tornava al seu rol original. La temporada 2011-2012 ens trobàvem en una situació complicada, vam entrar en una dinàmica que no guanyàvem i quan va entrar ell rebíem el "SuperDepor" i els vam guanyar 1-0. Nosaltres també sentíem que quan baixava Salamero, amb la sort que tenia, la situació es podia remuntar. La sort es busca i ell sap el camí per arribar a aquesta flor. Salamero és un bon gestor d'emocions i de grup i és evident que ha donat molt al Girona.

Un dels grans mèrits del club va ser poder mantenir l'esquelet de l'equip des de tercera fins a arribar a segona. Rafa Ponzó a la porteria, José Martínez i Albert Serra en defensa, Albert Dorca i Jordi Matamala en el doble pivot i Chechu Flores i Jordi Xumetra en banda com a amenaces ofensives. Com recordes aquest grup de futbolistes?

Érem una colla d'amics, havíem conviscut molt de temps en el vestidor i fora. i la gran majoria de nosaltres ens coneixíem de tota la vida de Girona, de jugar en equips de la comarca. Quan crees un vincle tan fort es transmet en el camp, quan les coses van malament, o tens empatia amb el company o la història acaba

malament, aquesta considero que va ser una de les claus d'aquell Girona. Nosaltres jugàvem amb amics, jugaves per ell, i al final quan connectes d'aquesta manera amb el company pots perdre, però estàs més a prop de guanyar. Aquell grup era una família, anàvem a menjar, marxàvem de cap de setmana amb la família, es proposava un pla a la tarda i venia mig equip, això fa molt. La motivació per arreglar un error del company no és el mateix si no empatitzes amb el company que si és un amic i coneixes la seva família, la part emocional és molt important en l'esport. L'any de Rubi, que vam estar a punt de pujar, va passar això; lluitàvem per nosaltres, pel company i pel míster.

En aquestes situacions en què el grup humà està tan unit és molt més senzill de gestionar situacions econòmiques adverses com els impagaments.

Totalment. Són situacions complicades, però vam tenir sort que el vestidor era una família. Altres temporades no era així, tampoc un desastre, però no hi havia la unió que va haver-hi aquell any. Quan pugés de nivell és més habitual veure jugadors de diferents nacionalitats i cultures, i és més complicat establir aquesta connexió si no domineu el mateix idioma. Això crec que és un dels problemes d'aquesta temporada en el Girona.

Aquesta temporada va ser molt complexa, a més de tot el tema d'impagaments, un dia et deien "vine demà a la tarda a Montilivi que us pagarem" i arribaves i no hi havia ningú en el camp. Eren impagaments, mentides i ja no sabíem que passaria, va ser molt complicat aguantar el que vam aguantar. Al final només et queda lluitar perquè saps que com millor quedis a la lliga, més possibilitats tindràs de marxar a un altre club.

En una situació d'impagaments el gol de Kiko Ratón va suposar la permanència, i qui sap, la salvació del club de la desaparició. Com recordes aquell moment?

Aquell gol va ser un altre punt d'inflexió pel club, baixar de categoria quan ja havies tornat a Segona Divisió després de tants anys hagués estat un cop duríssim. No hi hauria hagut continuïtat, l'estructura del club era un desastre, tot i que els dirigents eren bones persones no hi havia ordre, ningú sabia com funcionava un club de futbol professional.

En el gol no vaig mirar, de vegades miro el vídeo que està penjat a YouTube i estic girat mirant cap a la porteria contrària. Molt difícil perquè els llançadors habituals no hi eren, Matamala l'havien canviat i Cañas no va voler tirar, i sense cap especialista al minut 93 quan t'estàs jugant la vida és tot un món, hi ha molta pressió. Kiko Ratón va fer un pas endavant i va dir que el tirava i vam tenir sort que el xut va anar a porteria, i després encara més que la pilota li rellisqués al porter i entrés de la manera que ho va fer. Va ser un tram de cinc minuts entre que va senyalitzar el penal fins al llançament de Ratón que es van fer una eternitat, i amb el gol una explosió d'alegria i una alliberació d'adonar-te que ho havies aconseguit.

Amb el gol de Kiko Ratón i la permanència de l'equip sortiu amb les camisetes de "Directiva Dimissió". Com es gestiona aquesta protesta?

És un punt de ràbia que també et dona motivació pel partit, ens salvarem i traurem les samarretes. El punt d'inflexió era fer les coses bé i ho vam salvar. Estàvem a Segona Divisió i el club, institucionalment, havia de créixer amb la categoria; no podia ser que juguéssim a segona amb una estructura de Tercera Divisió. Aquella organització no era sostenible i nosaltres ho vèiem, per això teníem la motivació extra de salvar-nos. Va ser molt complicat perquè l'última jornada, tot i que no la començàvem en descens, tots els rivals jugaven contra equips que no es jugaven res i al minut 20 ja guanyaven tots i ens col·locava en descens. Després se'ns va avançar el Múrcia i durant tot el partit teníem el cap que estàvem a Segona B. Mentalment, estava jugant i pensava que se m'havia acabat el futbol professional, que em tocava tornar a remar i no sabia que passaria amb el club ni on aniria. Al final, no abaixem els braços i arriba el penal, marquem i ens salvem. Amb certa impotència vam treure les samarretes perquè hi havia aficionats que no sabien el que vivíem i era una protesta per denunciar la situació del club i la necessitat d'una renovació de directiva.

El 2010 entra la nova propietat amb Josep Delgado al capdavant, amb qui es van viure anys de surrealisme en el club.

A priori no era així, desconexíem el que estava al darrer de Delgado. Quan va arribar va col·locar a la Kat Gorska de directora general, una noia que era de la seva

confiança, i algun membre més que et feia veure que el Girona començava a semblar més un club seriós.

Mesos més tard ja va començar tot el circ, van començar a sortir les notícies que estava en recerca i captura a Polònia per defraudar l'Estat amb una empresa seva. L'any de Rubi va ser de bogeria, ell estava desaparegut i la policia l'estava buscant per empresonar-lo. Amb tot això nosaltres estàvem lluitant per pujar directes a primera divisió, sense president i negociant primes amb la Kat, que tampoc podia parlar amb el president perquè estava desaparegut. Era tot un descontrol. La sort que aquest any vam ser un grup al vestidor, teníem un equipàs de molta bona gent que vam quadrar tots. Anàvem a sopar tots divuit junts, estàvem en el mateix vaixell i era tot més fàcil. Esportivament, jugàvem molt bé aquell any, ens sortia tot. Segurament aquell va ser el meu millor any, tenia molta confiança i vaig rendir molt bé. Vam arribar a play-off dient, podem pujar, però institucionalment estarem igual, tenir un president en recerca i captura treu tota la serietat del club.

Com es gestionava al vestidor la situació de l'ordre de detenció del president?

Molts cops fèiem conya, vèiem un noi mirant l'entrenament amb un gorro del Girona i comentàvem entre els companys "mireu allà hi ha el presi", fèiem conya per restar importància a la situació. En aquell moment el club estava en venda, sonaven molts inversors estrangers, però jo crec que era fum per intentar atreure inversors.

En la temporada 2011-2012, el Girona s'acaba salvant en el tram final gràcies a l'entrada del tàndem Salamero-Rubi. Com recordes aquells mesos?

Recordo que a l'inici de temporada hi havia moltes expectatives, al final veníem de fer un molt bon any amb Agné i tothom pensava que encara ho faríem millor. La primera volta va ser molt difícil perquè no ens sortia res, no ens trobàvem en el camp ni connectàvem com a equip, i Agné va acabar sortint. Mesos més tard va entrar Salamero amb Rubi, que era el tercer entrenador amb Agné portant l'estratègia. Un dia li van dir a Rubi que fes l'entrenament i allà ja van veure que era una màquina. Salamero és un home intel·ligent i quan va veure el domini de Rubi li va cedir la part més tàctica i ell es va quedar amb la gestió emocional, la part de motivació i gestió del grup. Quan els primers resultats acompanyen, ja et canvia

mentalment la percepció del que resta de temporada i ens acabem salvant amb certa solvència.

La temporada 2012-2013 és un any molt important per Rubi, que feia menys de mig any tenia decidit deixar el futbol per tornar al negoci familiar. Com era el vincle amb ell sent un entrenador tan jove i sense gaire experiència?

L'any de Rubi no lluïem només per nosaltres sinó pel company i per ell. Això és molt complicat aconseguir-ho, l'entrenador normalment és vist com una figura externa. Amb ell era diferent perquè sabíem que havia lluitat molt per aconseguir-ho, tenia trajectòria en equips menors i no havia funcionat i nosaltres vèiem que tenia molt nivell. **La preparació dels entrenaments i de vídeo, la preparació de la setmana de partits, era tot espectacular.**

Aquella gran temporada acaba amb la classificació a play-off on jugueu contra l'Alcorcón i després amb l'Almeria. Com van ser aquells partits?

Recordo l'Alcorcón amb molta por, el seu camp sempre ens havia anat malament i a sobre eren un equip molt dur amb Bordalás d'entrenador. Vam anar allà i vam sortir vius amb un empat a un, i ja posteriorment a casa va anar molt bé i vam passar l'eliminatòria. L'Almeria sabíem que era un molt bon equip, però a priori no eren tan durs com l'Alcorcón. Això sí, tenien jugadors molt top com Charles o Aleix Vidal, un equipàs que va ser molt superior en l'eliminatòria. És veritat, que amb el 0-0 vam tenir un penal a favor que Felipe Sanchón va fallar que hagués canviat la dinàmica de l'eliminatòria. No tinc clar si no vam saber preparar aquests partits o directament van ser millors i van merèixer pujar a Primera Divisió.

Aquell Girona estava institucionalment preparat per un ascens a Primera Divisió?

Els ascensos sempre són positius, però sí que és cert que de Segona a Primera hi ha un salt important. Al final amb l'ascens s'haurien tingut uns ingressos econòmics superiors i després ja s'hauria vist. Nosaltres volíem fer una gesta històrica i portar al club a Primera Divisió, el club hauria tingut feina per estar a l'altura. Molta gent parlava que al club no li interessava pujar, això és mentida, sempre interessa pujar, si acabes baixant ho fas i tornes a la mateixa categoria.

Després de no assolir l'ascens, acabes marxant a l'estranger, coincidint també amb la marxa de Rubi. Va ser un factor important per prendre la decisió?

No, vaig xerrar amb Rubi per prendre la decisió, no sabia que ell acabaria marxant. El problema que va fer que marxéssim molts jugadors aquell estiu del 2013 va ser la mala planificació de futur que tenia el Girona, molts de jugadors estàvem fent la millor temporada de la nostra carrera i el club encara no s'havia assegut amb nosaltres. En aquell moment encara no sabíem si pujaríem, però esperàvem una reunió que ens diguessin "si pugem farem això, si no pugem això i volem que continuïs aquí perquè ets un jugador important" i això mai va passar. Si tu estàs en una situació positiva lluitant a dalt, el que ha de fer el club és renovar els jugadors i donar continuïtat al projecte. Això no es va fer, vaig arribar a l'últim partit del play-off sense saber el meu futur, pràcticament per Sant Joan. Al final has de prendre una decisió, no pots estar esperant, i tot i que va ser molt complicat perquè feia vuit anys que estava al club ho tenia clar.

No vas arribar a coincidir amb Pablo Machín perquè vas marxar la temporada que ell va arribar al final. Creus que haguessis encaixat en el seu estil de joc?

Sí, podria haver encaixat amb la seva idea de joc de futbol directe, tant de lateral com de central dret. Ell tenia les coses molt clares, el que feia era molt efectiu. Pilotes llargues, guanyar segones jugades, portar la pilota a banda i rematar-ho com sigui; aquest joc m'hagués anat molt bé.

Durant l'etapa de la presidència d'en Joaquim Boadas una de les seves prioritats era eixugar el deute històric. Com notàveu les retalles en el vostre dia a dia en el club?

Ho notàvem en el dia a dia i en el nostre salari. Per exemple, si abans teníem Aquarius en els entrenaments, ens el treien. En els viatges també, estalviar com es pogués, retallar d'on fos possible. Vilaró s'estimava molt el club, ens va pagar de la seva butxaca una mensualitat a tot l'equip i posteriorment, Joaquim Boadas, també va intentar fer bé les coses, em trucava i preguntava, però clar ell tampoc tenia poder de decisió per canviar la situació. Aquesta precarietat econòmica fa baixar la qualitat dels camps d'entrenament no anàvem, la gespa, material, salaris, fisioterapeutes...

Delgado era un home que li agradava molt demostrat el seu poder, però al mateix temps ell mateix ha reconegut que quan va entrar al Girona no tenia ni idea de com funcionava el món del futbol. Quines situacions rocambolesques recordes?

Recordo que va portar dos preparadors físics russos que venia del món de l'atletisme. Aquests russos deien que nosaltres entrenàvem molt poc i que per això no rendíem. Clar, ells venien de l'atletisme, que tenen altres ritmes i rutines d'entrenament i les van voler fer servir de la mateixa manera a Girona. Els russos volien que entrenéssim vuit hores, i ho vam arribar a fer, matí i tarda allà ficats. Va arribar un punt que vam parlar amb Delgado i li hi vam intentar fer veure que si estàvem cansats per la càrrega d'entrenament no podríem rendir bé en el camp. Fer-li entendre això va ser molt complicat, va ser una reunió amb molta tensió. El problema amb Delgado va ser que el que l'envoltava no li feia bé. Ell no estava assessorat, no entenia com funcionava un equip de futbol. Si haguéssim arribat a ser un equip dèbil, un mal grup, no hauria acabat bé la cosa. Quan hi havia partit i no anava convocat per lesió o sanció, m'havia de quedar amb el preparador físic rus i et feia fer coordinació per córrer, moviment de braços... era tot una situació surrealista, em mentalitzava recordant-me que això acabaria més aviat que tard.

També va venir un argentí que va arribar de coach emocional. Recordo que ens va reunir a tot l'equip a la sala de vídeo, va tancar la porta i abans de marxar ens va dir que ens diguéssim totes les coses a la cara entre els jugadors. Aquest és el reflex de la situació de desorientació que tenia el club, va ser un any fictici.

Aquella temporada, un dels entrenadors del Girona va ser Josu Uribe. Què va fallar per no fer arribar el missatge i capgirar la dinàmica?

El paper d'entrenador és molt difícil, al final tu tens una idea que només és validada per les victòries. Quan tu veus que l'entrenador està perdut, que les setmanes d'entrenaments són com eren... Fèiem exercicis davanters contra defenses u per u que havíem d'anar a rebentar a l'altre jugador. Al final, el grup no se'l va creure per coses com aquesta, el treball entre setmana no tenia sentit i arribava el cap de setmana i perdíem. Li va venir gran el projecte, tampoc tenia cap segon entrenador que l'ajudes i els resultats no el van recolzar.

Aquest estil d'entrenador contrasta molt amb la metodologia de Rubi de la temporada següent...

Totalment. Ara ha canviat tot molt, però abans arribar al vestidor i trobar els entrenaments penjats, amb els “petos” col·locats, multes per si no ho feies bé. També competíem entre els jugadors, Rubi va preparar una classificació a partir d'exercicis com partidets o possessions, i passat dos mesos, els deu últims pagaven un sopar als deu primers. Aquesta ximpleria que en altres clubs no hagués tingut efecte ens feia anar a totes, et veies allà a baix i treies la motivació necessària per entrenar millor. Quan ens equivocàvem en un partit, t'ho comentava en privat amb bones paraules, altres entrenadors t'exposaven davant del grup.

Els vídeos que preparava eren curts i directes, explicaven com atacava i defensava el rival o com reaccionaven quan guanyaven i perdien la pilota. El que ens mencionava després passava en el partit, i com coneixíem les debilitats del rival les podíem atacar millor. Al principi de la setmana, en els entrenaments, fèiem possessions amb mil normes i a mesura que arribava el final de la setmana n'anava traient fins a arribar el partit que sentíem que jugàvem lliures. Durant la setmana les tasques estaven encarades a com volíem plantejar el partit del cap de setmana, vam interioritzar molts recursos que ens donava més alternatives en els partits.

Amb Rubi és la temporada que jugues més minuts i assoleixes millors xifres personals. Quines van ser les claus per poder assolir aquest nivell?

Aquella temporada físicament i tàcticament va ser espectacular per mi, em sortia tot bé i estava amb molta confiança, i això també és gràcies a l'entrenador. Per altra banda, em portava molt bé amb el meu company de posició, Txiqui, la competència era molt sana. Rubi em va donar l'oportunitat i la confiança que necessitava en aquell moment.

Ha passat més d'una dècada de la teva marxa del club i encara avui veus gent amb la teva camiseta. Què sents avui dia quan vius aquestes situacions a Montilivi?

El que et queda del futbol és el reconeixement, que et saludi un nen o el pare quan vas al camp. Jo connectava molt amb el públic per la meua manera de jugar i la gent

té un bon record meu i ho reflexa no oblidant-se de mi. Quan vaig caminant i em para un seguidor veterà reconeixent la feina que vaig fer m'omple d'orgull.

El creixement del club fins a convertir-se en equip de Champions era impensable fa deu anys...

Ni t'ho imaginaves. Sí que és veritat que l'any de Rubi que fem el play-off arribem a dir "Per què no?" però no es va donar. Els anys següents, amb tots els casi ascensos va ser pitjor encara, fins que es va acabar ascendint. És xocant veure com el club ha crescut tan de pressa, vam ascendir ens vam consolidar una mica i directament classificats a Champions. No som conscients de la magnitud del que s'ha aconseguit, molts aficionats no són realistes i no han gaudit de la temporada de Champions. Hi ha una barreja entre els nous aficionats i els antics que no acaba de funcionar. Els nous aficionats tenen expectatives molt altes i aquí s'equivoquen. A Girona les expectatives han de ser baixes i que a partir d'aquí, tot el que s'aconsegueixi sigui un premi.

Entrevista Javier Galiano, delegat del Girona FC des del 2008

P: T'incorpores al club per primer cop el 2008. Per què el club t'escull a tu?

Os habréis dado cuenta de que la mayoría de ex árbitros están haciendo de delegados, y aquí yo tenía amistad con Gusó con Serra, aparte estaba siempre con Roche y compañía y me invitaron a venir. Me hicieron una propuesta y la acepté. Todo lo que es el fútbol profesional del Girona lo he vivido yo.

P: Y cuando viniste. ¿Qué vestuario te encontraste?

Era un vestuario que estaba de entrenador Raúl Agné, un equipo recién ascendido de Segunda B. No había Primera RFEF como ahora, pero era un grupo humano muy importante, fichamos ciertos jugadores de talla, Gerard López y gente muy potente, salimos como salimos y nos salvamos en las últimas jornadas, pero nos salvamos que es lo importante no? Y el año siguiente fue más complicado porque aparte de que tenemos que convertirnos en Sociedad Anónima Deportiva, ya que aunque ahora todo el mundo quiere comprar un equipo de fútbol en esa época no quería nadie y menos aquí en Girona, porque ya está el Barça, el Madrid, el Español, pero lo que era el Girona era muy poquita cosa, era residual el fútbol aquí

en Girona. O sea qué empresarios y demás para comprar el Girona menos, y al final se consiguió, de una manera tal, pero al final se consiguió. Y aparte el problema deportivo que tuvimos que como sabréis aquel fue uno de los momentos claves del Girona, el penalti de Kiko Ratón que era ser o no ser, o estar o desaparecer porque no había más, nosotros no podríamos haber asumido la deuda que teníamos no se podía asumir de esa manera. Se consiguió una cosa muy importante, creo que la ciudad lo vivió muy bien y luego pasamos a otras facetas como el cambio de propiedad, llegó Delgado estuvimos 3 años, luego hasta que entramos en concurso de acreedores, con muchos problemas económicos, muchos problemas de todo tipo, también importante el cambio de mentalidad futbolística porque el año de Rubí que jugamos el primer playoff que perdimos contra el Almería que perdimos para ascender a primera el Girona empezó a mirar para otro lado. Empezó a mirar para arriba y no para abajo, ¿no? Y aquello fue un cambio de rol, también de la ciudad que empezó a cambiar un poquito, empezó a venir más gente, la gente joven empezó más a ser del Girona primero que de otros equipos, luego cambiamos la dirección deportiva, entró Quique y empezó a montar unos equipos “ganadores”, vamos a decirlo así. Aunque tuvo una época mala, el primer año que nos salvamos de casualidad con el Depor aquí en casa, que después de pasar lo que pasamos en Ponferrada hasta que conseguimos ganar fue... Que nos íbamos, otra vez, que nos íbamos a segunda B. Pero bueno fue un problema también porque volvimos a entrar en ley concursal había muchos problemas, la propiedad estaba desaparecida en combate, y ese año fue jodidísimo también, el segundo año que estuve y este fue los peores años que hemos vivido. No teníamos dinero ni para entrenar tan siquiera. Íbamos a entrenar por los campos porque no teníamos tampoco campos de entreno y teníamos que pagar por delante, o sea, éramos un equipo que... Y a partir de ese momento, empezaron a hacerse equipos bastante ganadores, creo que somos el equipo que más playoffs hemos jugado, hubo momentos como el del Lugo que fue una ostia cojonuda y luego el playoff. Y el año siguiente ya vino el ascenso contra el Zaragoza. Luego, pues, estuvimos 2 años en primera y creo que hicimos una primera temporada genial, la segunda también, pero al final nuestra falta de experiencia y todo, que éramos un equipo que somos los que somos, que el Girona es lo que es, no nos vamos a engañar somos los que somos y estaremos luchando para arriba, luchando para abajo y por desgracia bajamos. Luego tuvimos 3 años de playoffs que fueron un poquito convulsos porque lo habíamos hecho bastante bien y

encima subimos cuando menos nos lo esperábamos. El año que nos metimos de sextos en el playoff y pasó lo de Tenerife. Tengo que reconocer que al Eibar, que era el equipo que más posibilidades tenía, les pasó lo mismo que a nosotros con el Lugo. Jugamos el playoff, el primer partido ganamos al Zaragoza 0-3 y nos metieron 4 en casa, se nos acabó la gasolina, y la mentalidad después de estar luchando por subir durante toda una temporada y perderlo en el último momento, que fue lo que les pasó a ellos en Alcorcón, a nosotros con el Lugo... Y conseguimos darle la vuelta, un golazo de Borja García que esto estará en los anales y luego Tenerife, el místico planteó el partido impresionante y subimos a primera. Y aquí estamos otra vez.

P: Volviendo a la temporada del gol de Kiko Ratón. ¿Cómo se vive dentro del vestuario una temporada donde los jugadores no cobran durante meses?

Pues mira, por el grupo, porque había un grupo muy importante, un grupo humano, aparte de futbolistas era un grupo humano importante, en el vestuario había ciertos futbolistas que habían ganado dinero en el fútbol de los que estaban en aquella época que hicieron de banco para el resto, y para algunos del cuerpo técnico y del staff porque había gente que vivía al día, y eso... un mes, dos meses, tres meses sin cobrar, pues era muy importante ¿no? Y puedo decir que hubo gente que echó una mano a los otros, y evidentemente, pues era una piña, tanto cuerpo técnico como todos, y como equipo salimos como pudimos, con el penalti de Kiko Ratón. Lo mejor fue como se metió ese penalti, que fue un subidón, una bajada y una subida en el mismo penalti, esas son las adrenalinas del mundo del fútbol que no se pueden olvidar nunca, entre que se la para, que se la mete... Es un subidón impresionante.

Luego en el 2012 el equipo está en muy mala dinámica y entra Salamero...

Entra Rubi, entra Rubi, Salamero era más motivador, pero el que entrenaba era Rubi. Aquel año tuvimos una serie de circunstancias de entrenadores, muchos entrenadores, directores deportivos... Aquello fue, un año que mejor olvidar, porque fue un cúmulo de circunstancias y de personajes, tuvimos no sé cuantos directores deportivos, no sé cuantos directores generales, entrenadores, un poco esperpento, hasta presidentes tuvimos varios, pasó de todo.

Joaquim Boadas nos comentó que convencieron un poquito a Rubi, porque él tenía decidido volver al negocio familiar...

Él quería dejar el fútbol y el que le convenció fue Raúl Agné. Rubi es muy amigo de Arnau Sala que era el segundo de Raúl y le convenció y vino a grabar los partidos, los entrenamientos y tal, y hacer un poco de analista. Pasó lo que pasó, echaron a Raúl, luego vino, creo que era Josu Uribe me parece, aquello fue esperpéntico, con un director, Mario Barrera, que era director deportivo, aquello fue de locos. Y después cogieron a Salamero, pero el que entrenaba era Rubi, Salamero era más motivador. Y el año siguiente fue el que el Girona empezó a mirar para arriba.

Y luego la temporada 12/13 con Rubi. ¿Cómo el equipo funciona tan bien?

Rubi, aparte que sabía que tenía que sacar todo eso adelante, porque nos íbamos a la mierda otra vez, si es que el Girona ha tenido unos altos pero unos puntos muy arriba o muy abajo ¿no? Y creo que la base de este Girona durante los años ha sido el grupo, ha sido muy importante, y todo aquello había que salvarlo y se salvó, y encima había muy buenos jugadores, estaba Jandro, estaba Tortorelo, estaba Jofre, estaba Chus Herrera, había unos equipazos de gente, y había que dar con la tecla. Y luego ya el año siguiente dio Rubi con la tecla, de jugar a ese fútbol que fue de lo mejorcito que hicimos.

¿Cómo recuerdas el playoff contra el Almería de ese año?

Muy agri dulce, muy agri dulce porque todos teníamos la sensación de que lo habíamos perdido en la ida, o lo habíamos perdido antes, en la regular, porque nos pasaron ciertas cosas, por ejemplo lo de Jerez que nos metió 4 el Jerez estando descendido, y ciertas cosas que no se pueden decir porque no tienen nada que ver con el deporte, cosas que pasaron, no había la gente que tenía que haber y en fin, no subimos. Nos tocó jugar el playoff y es una lotería. Tú date cuenta de que ese año subieron el Betis y el Villarreal, fíjate de qué equipazos estamos hablando, y nosotros estuvimos jugándonos el pellejo hasta la última jornada, hasta que fuimos a Villarreal, nos ganaron 2-1 y nos mandaron a playoff. Y luego el partido de ida contra el Almería, el penalti que falló "Felipín" (Felipe Sanchón) que nos hundió un poquito. Y luego aquí lo intentamos, pero claro, el Almería era un equipazo de tres pares de cojones. Pero bueno, fue una fase en la que el equipo empezó a mirar

para arriba y a partir de ahí está todo lo que se ha hecho. Luego llegó el míster, después del ascenso, e hizo ese fútbol que no se había visto en la vida en Girona, el año pasado fue algo impresionante, ya no tanto de resultado, sino del fútbol al que se jugaba que sabían todos a lo que jugaban, como lo jugaban y encima que sorprendimos yo creo a Europa entera. Aquello fue... Yo creo que no se volverá a repetir, porque es muy difícil, tanto en resultados como en fútbol, en fútbol fue único, único, y este año lo hemos disfrutado.

En 2014 que se venía de la temporada con Rubi que casi se sube, hay tres entrenadores y acaba llegando Machín y salva el equipo al final. ¿Qué fue lo que hizo y lo qué dijo para cambiar la dinámica?

Machín fue muy listo, fue muy listo porque desempolvó un sistema de juego que ya no se jugaba en España, que era con los tres centrales y los dos carrileros para arriba y venga y... Salimos. También es verdad, que Machín a lo mejor no fue aquel año porque aquello fue una circunstancia que tenía que salir, más tarde o más temprano, pero tendría que salir. Fueron mejor las temporadas siguientes que está la del ascenso, donde ese fútbol hacía daño porque nadie estaba acostumbrado a que se jugase así. Y él fue muy listo, lo desempolvó y lo llevó con los jugadores que tenía y lo llevó muy bien.

¿Cómo era Machín como entrenador?

Bueno, cada uno es de una forma, todos tienen su librito, su forma de actuar. Por ejemplo, Rubi, Michel, Francisco, son muy semejantes a la hora de plantear de trabajar y tal, cada uno tiene su visión del fútbol, y Machín era más atípico, era más "cap quadrat", porque era todo lo mismo, centrales bandas, centros, hasta que se lo metía a todos en la cabeza y, evidentemente, se lo metió y subimos.

¿Pero cómo fue esa primera temporada de Machín?

Esa temporada, la primera de Machín fue la que nos salvamos contra el Deportivo, ganamos en Ponferrada y luego vino el Deportivo y les ganamos aquí. Que eran monjes, eran monjes ellos...

Y luego la 2014/15 la temporada acaba con el gol del Lugo y los playoffs, pero durante la temporada hay algunos meses que se vuelven a vivir situaciones de impagos...

Sí porque fue un cambio entre las propiedades, que fue cuando entró el grupo de Pere Guardiola y compañía que están ahora, también con otra gente, está Claure, lo del City y tal. Pero fue Pere el que compró aquello, pero claro hasta esa temporada estaba Delgado, con el administrador concursal, y había lo que había, si es que estamos en concursal, y por eso había sus problemillas económicos, pero vamos, no tenía nada que ver porque se sabía que ese dinero tenía que ir ahí, no había más, si no, ya lo cobrarías el año siguiente. Los problemas económicos fueron los anteriores que fueron más complicados. Teníamos lo justito, pero sabíamos qué teníamos, porque las peticiones concursales es la ley, no hay vuelta de hoja, por eso fue así, que el dinero estaba, pero no estaba.

Machín siempre comenta que en esa temporada se remontara como fuera. Y lo que has comentado antes que ibas a los campos para pagar y poder entrenar...

Y problemas de salir con el autobús y llamarme los de la compañía y decir que si no pagas no sale el autobús que debéis tanto. Se han hecho maravillas, se han hecho maravillas, por ejemplo el bar Pencil, regalarnos bocadillos para los viajes, para ir de viaje a donde jugábamos, por ejemplo. Ahora es muy fácil, la Champions y tal, pero de dónde venimos, y esto es una cosa que no se nos debe de olvidar, porque creo que esto es como la historia el que se olvida de su historia está condenado a repetirla, y para no repetirla hay que saber de dónde venimos, y no queremos que se repita, o sea no es ni tanto ni tan calvo.

¿Y ese año es el del Lugo, cómo recuerdas ese partido?

Horroroso, aquel partido fue un jarro de agua fría, nos hundió en la miseria, no en la miseria económica, sino moral, porque el equipo con lo que había luchado durante toda la temporada que lo habíamos tenido, que fuimos a Tarragona y ya estaba, que luego lo otro y *bua*... En fin, y encima el golito, el minuto en el que te lo meten y todo. Y luego vas a jugar el playoff a Zaragoza, haces un partidazo, y en la vuelta te

das cuenta de que no tienes gasolina ya, que ese fue el problema, que no teníamos gasolina.

¿Cómo se gestiona lo de hacer playoff, perder, volver hacer playoff, perder, y así durante muchos años?

Hemos sido los únicos que nos ha pasado tanto, yo creo sinceramente que la base de todo, que os lo llevo diciendo desde que hemos empezado, es el grupo, y el grupo humano que había en el vestuario era importantísimo, y los últimos años estos y ya con dirección deportiva, entrenadores... Era todo, era una piña, a pesar de la propiedad, luego ya cambió la propiedad y era otra cosa, pero quiero decir que, a pesar de la propiedad, estábamos unidos, y eso hacía que nosotros fuéramos como un búnker, lo que es el vestuario y tal éramos todos un búnker, y esto hacía que te daban palmitas cuando lo hacías bien y te animaban cuando lo hacías mal, y era una cosa que hacíamos entre nosotros y para nosotros, que por desgracia también en aquellos primeros años, la gente no iba tanto al estadio o prácticamente ni iba al estadio. Yo el día que me di cuenta de que estaba empezando a cambiar la cosa fue el día del Lugo, el día del Lugo, el día siguiente jugaba el Barça una final de Champions. Y por la mañana yo fui al mercado a comprar cualquier cosa que me habría mandado mi mujer seguro, y es la primera vez que vi que estaba todo el mercado lleno y vi a dos niños con la camiseta del Girona, no con la del Barça, porque lo más fácil, jugando una final de Champions el Barça y tal... Pero no no no, ya veías gente con la camiseta del Girona, y era una cosa que empezaba a cambiar, y veías a los niños, que la base de una afición son los niños, el padre puede ser de tal, pero es el niño el que empuja y lleva al padre y al abuelo al fútbol. El que ha llevado la afición han sido los niños, de 12, de 13, de 14 años, son los que han llevado la afición a ver al Girona, al estadio, no al revés, no los padres los que han llevado a los hijos, han sido los hijos los que los han llevado al estadio, porque el Girona empezó a salir y mira... Nos pusimos en el mapa, en el mapa futbolístico.

Eduard Solà nos comentó que hacer playoff ese año ya era una sorpresa para todos, pero la siguiente, donde se pierde el playoff contra el Osasuna, esa temporada sí que había la sensación de que se podía subir y que fue un golpe duro.

Contra el Osasuna lo que pasó fue, porque el tema fue que en Pamplona hicimos un gran partido, con un error que podemos tener todos, no quiero decir el futbolista, y nos metieron un gol. Y en casa, en el partido de vuelta, pues fueron superiores a nosotros. Y evidentemente no es lo mismo que el día del Lugo que lo tenías hecho, porque, en cambio, el día del Osasuna, la experiencia que tenían ellos se notó que nosotros no la teníamos, fue una desilusión pero no tanta comparada con el día del Lugo.

Hablando con Jordi Matamala, dijo que él nunca habría apostado a que el Girona conseguiría todo lo que consiguió años después de la salvación con Machín, y sobre todo con él al mando. ¿Estás de acuerdo?

Estoy de acuerdo con Jordi, porque lo mal que lo estábamos pasando a nivel de institución y tal, era muy difícil volver, era muy difícil volver, y aparte vosotros sabéis que el club había vivido dos fases con Raúl Agné, que es un entrenador de la casa, con lo que había conseguido, impresionante, son formas de llevar el club de maneras distintas. Y Jordi es de la casa, es de aquí y lo ha vivido todo esto, y encima lo ha vivido en dos fases, cuando lo echaron, cuando volvió a venir... Que la persona que lo echó, fue la persona de la que habéis hablado antes de si había subido al equipo, que era Salamero, que se le cargó, y fue Raúl quien lo vuelve a repescar, y fíjate lo que nos hizo. Jordi ha sido mucho, ha sido una institución en el Girona. Porque aparte de ser de aquí, vive el fútbol de una manera y es un profesional de la copa de un pino, si lo ves jugando ahora y parece que tiene 30 años.

También comentó que el grupo de jóvenes fue muy importante en esa etapa y que sumaron mucho...

Pau, Pere, Vivi, los jóvenes fueron muy importantes, y además eran de la casa, tú date cuenta de que el “Orgull Gironí” eran ellos, salieron todos de la cantera, eran todos de aquí, y después que todos, cada uno a su manera, le dio más orgullo al Girona. Estoy de acuerdo con Jordi completamente, aquel grupo de chavales, eran Gumbau, eran Pere, estaba Vivi, y había dos más. Nosotros como económicamente no andábamos bien, usabas X fichas del primer equipo, porque no las podías pagar, hay un sueldo mínimo, tanto en primera como en segunda, y nosotros dejábamos X fichas sin cubrir y usábamos del filial, porque no teníamos dinero para pagarles, es

más si os acordáis de Ortuño, él jugaba con ficha del filial porque no podíamos pagar ese dineral. Y aquel equipo del B, les llevaba Arnau Sala y rindieron muy bien.

¿Cómo fue el papel de Ortuño en ese equipo?

Ortuño nos dio aquí, la segunda parte de la temporada, nos dio todo, tenía gol, estaba el torito, y sobre todo Becerra. Becerra hizo un partido en Ponferrada de locos, si no llega a parar la dos que paró, esa cosa parecía como las de Juan Carlos en Burgos que, sino no nos metemos en playoff ehh. Becerra lo que hizo fue... Las sacaba y vamos, después lo que hizo Juan Carlos el día del Burgos aquello era... No nos hubiéramos metido en playoff, y nos metimos en el playoff y subimos mira. Y Becerra las paró y nos salvamos.

Y ese grupo de jóvenes, después vino Àlex Granell, Eloi Amagat, que también eran de la casa, y luego son ellos los que consiguen el ascenso. ¿Cómo se siente eso?

Bua... Eso mira, lo que hemos dicho de Àlex, vinieron dos futbolistas del mismo equipo, que eran Rubén Alcaraz y Àlex y eso fue maravilloso, y aquí están las pruebas, ¿no? Lo que pasa que cada año son distintos, pero aquel año fue muy especial, claro fue la primera vez que subíamos, lo que pasa que la gente a lo mejor no valora tanto aquella temporada por la forma como subimos. Como estábamos acostumbrados a sufrir, con el Zaragoza tuya mía, tuya mía, y subimos, y la gente no lo vivió igual que decir, meto un gol y subo ¿no? Son estados de ánimo que no es el mismo que si hubiésemos subido el día del Lugo o cuando nos salvamos con el penalti de Kiko Ratón porque es en el partido, y el estado de ánimo del partido. Y con el Zaragoza estaba hecho con el empate, y parece que no fue tanto. Aquel ascenso no es ni la mitad de cuando subimos en Tenerife, porque era partido a partido y a base de ganar esos partidos.

Y el primer año que subís. ¿Cómo crees que se adapta el club y si lo hace bien o no?

Yo creo que teníamos, primero, una plantilla con unos cuantos que habían estado en primera división, Quique lo reforzó genial, vino Stuardi, vino Bernardo, jugadores con experiencia, nuestro "Orgull Gironí" y los que quedaban y tal... Nuestra primera

temporada en primera fue genial, y sobre todo ganar al Madrid aquí, aunque sea con un gol en fuera de juego de Portu, me da igual, aunque sea ex árbitro.

¿Cómo se vivió el primer partido contra el Madrid?

Yo creo que aquí todos estábamos más preocupados para ver con quién intercambiaban la camiseta. Nos decían vas a jugar contra el Madrid, con el Barça. Era un partido más, pero no lo era, era la primera vez y a lo mejor la única, y además ganarles, que eso ya fue superior, lo mismo que ganar en Montjuic o en el Bernabéu.

Esa temporada llega Crishtian Stuani, que había estado en muchos equipos, pero nunca destacó tanto en un equipo. ¿Cuál fue tu primera impresión cuando lo viste?

Qué cómo estaba aquí. Porque la calidad que tenía, que es un goleador nato, y a las pruebas me remito, decía joder lo que hemos fichado. Y llegó porque allí en Inglaterra, aunque se movía más dinero, pero el sol, su mujer, los niños y todo. Mira lo fichamos cuando estábamos en Manchester de stage de pretemporada y vino allí, y en casa le comentó a su mujer, mira tengo una oferta del Girona, y su mujer le dijo eso dónde está, y Stuani dijo a 100km de Barcelona, y la mujer le dijo: o lo coges o te mato. Así fue el fichaje. Y que viniera aquí para nosotros fue todo, todo lo que nos ha dado Stuani, yo creo que un monumento como tienen otros equipos, aunque la gente lo diga a cachondeo, yo creo que es verdad, que algo se merecería. Él es parte del Girona, de su historia, y lo va a ser siempre.

Y luego, durante la segunda temporada, el equipo mantiene todo el equipo, se va Machín, pero el equipo hace una muy buena primera vuelta, pero acaba cayendo y desciende. ¿Qué pasó?

Mira, eso pasa cuando se dice vulgarmente “morir de gloria”, pues así fue, estábamos bien, jugando muy bien, pensábamos que lo teníamos hecho y no teníamos hecho nada. En el fútbol, hasta que no pasa el último cura no se acaba la procesión, es así. Espero que nos sirva de experiencia, porque en el fútbol todo se repite, y hay que ponerse el mono de trabajar y trabajar. No se puede hablar de lo que se hizo el año pasado, hay que ir partido a partido.

¿Y cómo son esas semanas de decir ya está hecho, luego ves que pierdes, que pierdes y vuelves a perder...?

Lo que pasa es que se dieron circunstancias muy raras, porque cuando estaba la cosa más jodida, coges y ganas en Leganés, luego la cosa está más jodida y ganas en el Bernabéu, luego viene el Sevilla que tiene un equipazo y le ganas aquí, si es que fueron unas circunstancias que dices: ¿Y ahora qué, ahora qué hago? Y era complicado tomar una decisión, lo recuerdo muy, muy, muy jodido, pero bueno, nos caímos y nos volvimos a levantar, y aquí estamos, y espero que no nos caigamos más, eh.

Luego el primer año en segunda hubo el Covid. ¿Cómo os afectó eso?

Aquel parón nos jodió enteros porque íbamos muy bien, creo que teníamos de las mejores plantillas de segunda y nos enfrió mucho, muchísimo. Y cuando volvimos nos costó, ya el primer partido con las Palmas, empatamos un partido que deberíamos haber metido 7 goles, era otro mundo, el Covid lo cambió todo, nos ha cambiado como personas, pues imagínate un deportista, que además están fuera de sus casas, aquí encerrados, la gran mayoría eran de fuera. Y creo que a nosotros nos perjudicó de más, porque era la mejor plantilla que había.

Y la eliminación del Elche ese año. ¿Cómo la viviste?

La famosa expulsión de Christian Stuani que la ves y dices, bueno sí, pero no, una jugada en el centro del campo y dices adonde vas enseñándole roja, y lo digo yo que he sido árbitro, pero bueno pasó esto y no se le puede hacer nada. Igual que el día del Rayo lo que habíamos hecho en el partido de ida, fue peor golpe que el día de la expulsión de Stuani, que cuando lo expulsan lo ves venir. Pero lo del Rayo, que ganas allí, les expulsan a uno. El fútbol es palo dentro, palo fuera, y ahí nos tocó palo fuera. Es el fútbol, por desgracia es el fútbol, para lo bueno y para lo malo.

Has comentado que la temporada que menos lo esperabais es la que se sube. ¿Cómo fue la llegada de Michel, cuál era su mensaje?

Vamos a jugarlo, Michel siempre ha sido de jugar, jugar y jugar, y aparte es un estrategia impresionante, y luego meterles a todos en su sistema, en su tal y mira.

Aun así los primeros meses de Michel no son muy buenos, ya que el equipo está en descenso, y aun así la dirección deportiva decide renovarlo y darle confianza...

Un acierto total en mi opinión, y a las pruebas nos remitimos, y aparte muchas veces a la gente si le das tranquilidad para seguir trabajando, y a las pruebas nos remitimos, para mí eso es mérito del que le dio confianza que fue Quique que confió en él a muerte, que creía que nos llevaría a buen puerto, y nos llevó.

Cómo era ese grupo humano que consigue el ascenso, y luego en primera división casi consigue clasificarse a competiciones europeas la primera temporada?

Lo vuelvo a repetir, los grupos humanos que ha habido aquí han sido impresionantes, aquí vamos todos a una, a ayudarse a todo, para lo bueno y para lo malo, y ese año del ascenso más. Ese año más, porque encima veníamos de sí nos metemos, no nos metemos, que no nos metemos, y al final Juan Carlos te mete una mano en Burgos que te mete en playoff, luego Borja García, que te mete un golazo de impresión porque tenía esa calidad, si no no la mete ahí en Eibar. Y luego en Tenerife yo creo que tácticamente fue impresionante, metías, te la metían y la volvías a meter. Esto es lo que tenemos.

Después, en Primera, la segunda vuelta del equipo es espectacular, le metéis 4 al Madrid en Montilivi. ¿Cómo recuerdas esa temporada?

Yo solo voy a decir una cosa, fútbol, ese es el mejor fútbol que se ha practicado en Girona, y no creo que se vuelva hacer. Eso fue la base, sabían todos a qué jugaban, cómo jugaban, y Jota sabía cómo cantar la arenga, cada uno sabía lo que tenía que hacer y lo hacía bien. Y eso fue la base de todo esto, y todo con este personaje (Michel). Lo digo ahora y ojalá me equivoque, pero no creo que se vuelva a ver un fútbol así en Girona.

De repente además todos los fichajes explotan, salen bien, Dovbyk, Savinho, Blind, Yan Couto...

Hombre Savio no jugaba, estaba en un equipo en Francia de segunda y no jugaba, y vino aquí, llegó Michel y le dijo lo que quería de él, el otro lo cogió, y el tener hambre en el fútbol es la clave, y Savio tenía mucha hambre, y evidentemente va a ser uno de los grandes del fútbol, ya lo veréis.

La cosa cambia al ganar en Montjuic cuando se gana al Barça porque ahí el equipo ya ve que verdaderamente el equipo puede luchar contra los grandes la temporada que se clasifica para Champions. ¿Es cierto?

Es el momento que podemos ir de tú a tú, también es verdad que luego en el Bernabéu nos metimos una ostia, nos vinimos arriba y ya dijimos: venga, vamos a por la liga, porque nos estaba saliendo todo bien, y fuimos al Bernabéu y nos dieron una cura de humildad. Estoy de acuerdo que ahí empezamos a creer, pero creímos demasiado. Lo nuestro era luchar por la Champions, que ya era lo más grande, o luchar por estar en Europa si me apuras, pero enseguida ya queríamos algo más, y queremos tanto que nos la pegamos.

Se cierra la clasificación con la victoria delante del Barça en Montilivi, con el gol de Portu. ¿Ese día como lo vivís dentro del vestuario?

Pues imagínate, date cuenta de que estamos en la dinámica en la que estábamos, el Barça que venía, que le habíamos ganado allí, será casualidad que le habíamos ganado allí, no para nosotros, sino para toda la gente. Y cuando ves el gol que metes... es un orgasmo. Pues sí, la adrenalina del fútbol, porque disfrutas tanto la adrenalina cuando es alta para arriba, como cuando es alta para abajo son importantes los sentimientos de las personas, y creo que todo esto, tanto lo bueno como lo malo, te hace ser más persona, cuando estás hundido en la miseria, como cuando estás eufórico y te lo comes todo.

Desde que entras al Girona han pasado 25 años, y en septiembre del año pasado el equipo debutó en Champions...

Y los parisinos, los de la UEFA, no nos querían dejar entrar, nos decían que teníamos que entrar después al campo, que es el protocolo y que lo hacen todos y dijimos: ¡los cojones! Y cogimos nos metimos para adentro, queríamos escuchar el himno.

¿Y cómo fue ese día, cómo lo viviste?

Bua, nunca lo volveremos a vivir, y lo vivimos, y aparte casi damos hasta la campanada, nos faltó esa guinda, pero bueno es lo que había, estuvimos que era lo importante, estuvimos y competimos, si ahora veis los ocho equipos que quedan en cuartos de la Champions, están el Barça, el Madrid, el PSG, está el Arsenal, de esos 4 equipos de los 8 y me he enfrentado con ellos este año.

Y como es la ilusión de esos jugadores, sobre todo de esos que llevan muchos años con el Girona y han vivido lo mejor y lo peor?

Muy importante, tú imagínate a Stuani, después de lo que había sido y estar donde había estado, pero no había jugado nunca la Champions, y para él que ha sido todo en el fútbol, coges y le pones el brazalete de capitán de "respect" de la UEFA, fue el no va a más, y para todos ¿no? Sobre todo para estos jugadores que han sido tanto y les faltaba la guinda, y la guinda era esa.

Y esta temporada actual, ¿qué crees que le está faltando al equipo?

A lo mejor es simplemente una victoria, porque en el fútbol nunca sabes, palo dentro, palo fuera, si llega un momento en que la metes y la metes bien, yo creo que se nos ha acabado el problema. Yo creo que si el día del Alavés llegamos a empatar, no ganar, empatar, ya la tranquilidad hubiera sido otra, pero... el fútbol es fútbol.

Y de estos años que has estado aquí. ¿Cuáles son los 5 partidos para ti más importantes?

Ha habido muchísimos, pero adrenalina, el día del Murcia fue una adrenalina total. Hay otro que es un partido del que nadie habla, que estábamos jodidos y aquel día nos salvamos que fue un partido, donde el Villarreal había bajado a segunda, y jugábamos contra el Villarreal B el miércoles, faltando 3 jornadas, y si ganábamos estamos salvados, porque el Villarreal se metía abajo, porque había bajado el A y ganamos allí, recuerdo que la fiesta fue... Era un miércoles y puedo decir que la mayoría fuimos directos al entrenamiento, incluido cuerpo técnico, jugadores, cuerpo técnico y nosotros, y ese partido fue muy importante y nadie habla de ese

partido. Y ese partido fue otro año también que íbamos a sufrir y allí la liamos muy gorda. Después diría ganar aquí al Madrid recién subidos, esto fue la ostia... Y luego la copa del rey aquel año en el Metropolitano también fue importante. Y finalmente el partido de ascenso en Tenerife. Porque el partido de ascenso en Zaragoza sí, pero no, porque ya estaba hecho y el fútbol es adrenalina, para todo.

Antes has hablado de Quique Cárcel, ¿qué importancia le das a él de responsabilidad en el éxito del Girona?

Muchísima, date cuenta de que primero el que ficha es él, el que cree en los jugadores, en el cuerpo técnico que ha fichado, el que cree en todo, y sale más o menos siempre bien, por tanto, el % debe ser bastante algo. Porque el que engendra el proyecto es él, y luego, tanto generarlo como darle continuidad o darle ánimos para seguir.

¿Qué ha significado la entrada del City Group?

Hombre, pues, a nivel de herramientas de trabajo muchas, date cuenta de que tenemos muchas herramientas de trabajo, de conocer jugadores, de tal, y de solvencia, eso influye muchísimo, muchísimo. Y luego de fútbol no es que nos haya dado más dinero o menos, son básicamente servicios, servicios que no podrías pagar de jugadores, plataformas con las que trabajan analistas, y están todas a nuestra disposición.

¿Y como era al principio los cedidos que venían de parte del City Group que no acababan de jugar? ¿Sentías que no acababan de implicarse en el proyecto o el equipo?

Ellos no eran de aquí, vienen aquí a intentar hacerlo lo mejor posible para volver al primer equipo del que les han cedido, tendrán más suerte o menos suerte, pero... Creo que hemos tenido alguno que las podría haber dado, Douglas por ejemplo el último año le dio y ahora está jugando donde está jugando. Después hay jugadores que se han quedado por el camino, Patrick Roberts, por ejemplo, era un jugador que tenía cositas, pero bueno.

¿Qué significa el Orgull Gironí?

Está por encima de todo y me explico por qué las adversidades han sido muchas, y somos un equipo que aunque tenga casi 100 años, nunca ha habido esa pertenencia, ciudad-provincia-equipo de fútbol, y ahora sí, ahora se empieza a sentir, o sea que la gente sea capaz de sentir el Girona, el Girona sentir la ciudad y la provincia como nuestra. Antes éramos el equipo de invitados, el equipo de piedra. Comparado con el Barça, el Madrid, e incluso el Español, y ahora no, ahora es el Girona y creo que después vienen los demás. Y esto se ha conseguido en estos años en el fútbol profesional. Y creo que solo hay que salir a la calle y verlo, lo que era antes y lo que es ahora. Mira, te voy a contar una anécdota, en un playoff en Alcalá, yo estaba inactivo, y me fui a ver el partido a Alcalá, y un vicepresidente del Girona no había camisetas, y se fue a comprar camisetas del Atlético de Madrid y puso parches con el escudo del Girona por encima. Esto es básicamente lo que significa para mi "l'Orgull Gironí". De hecho, con Delgado de presidente, hubo un año que vendimos las equipaciones del Girona por 9€, porque cuando no había un puto duro, la marca era Keddeke, y sí, se vendía por 9€ imagínate lo que era aquello, o sea de risa. Date cuenta de que mira, eso te hace ser más grande y valorar más las cosas. Lo que estamos haciendo ahora, comparado de lo que venimos es muy grande. Salir de una, levantarte, volver a caer, salir y ahora estar ahí arriba. Ahora lo miras desde la cima y dices: joder, qué bien se ve desde aquí. Cuando estabas abajo y mirabas hacia arriba te preguntabas, cómo estarán aquellos, es la vida, es como todo

¿Cuáles son las tres cosas que dirías que más han cambiado desde que has entrado en el club?

Pues mira, primero te diría la pertenencia de la ciudad y la provincia con el equipo y al revés, sobre todo a nivel futbolístico, la profesionalidad que hay hoy en día, tanta gente que trabaja para el Girona y antes eran 4 y ahora hay tanto profesional y tan bueno. Y sobre todo, una cosa que no ha cambiado, lo vuelvo a repetir es el grupo, el grupo siempre se ha intentado hacer un grupo humano, muy familiar.

Entrevista Eduard Solà, comentarista dels partits del Girona a Catalunya Ràdio

-Quina era la dimensió del club en la dècada dels 80/90?

Gairebé no tenia dimensió, era un club de Tercera Divisió o Segona B, un club molt petit que amb prou feines tenia camp i el que tenia queia a trossos, no hi havia infraestructures. Per altra banda, no hi havia lloc d'entrenament pràcticament perquè si no es volia fer malbé la gespa que ja estava en males condicions havien d'anar rotant en altres camps, a Verges, Riudarenes, Escala... Feien uns viatges impressionants pels entrenaments del dia a dia. A Montilivi, on hi ha el pàrquing, hi havia un camp d'entrenament que no complia les condicions. Com a club un desastre, recordo jugadors tancats als vestidors per no cobrar les mensualitats, un club d'estar per casa.

Abans de treballar a Catalunya Ràdio vas estar a la secció d'esports del diari de Girona. Quina presència tenia el club en el mitjà?

En aquella època no feia la informació del Girona, feia el Palamós que jugava a segona divisió. Però el fet de ser el Girona, l'equip de la capital, gairebé tenia més espai que el Palamós i el Figueres, equips que estaven en categories superiors, segona divisió. El Girona era l'equip de la ciutat i era l'equip que tenia el suport de l'Ajuntament, diputacions; els altres dos estaven una mica més arraconats. Un dels companys del diari de Girona comentava sempre que el Girona havia de tenir el mateix espai que els altres dos equips. Però, vaja, quan l'equip estava a Segona B o Tercera, pels mitjans de comunicació era tot més fàcil.

-El 2005, l'equip torna a baixar a Tercera Divisió. Com és possible per una ciutat com Girona?

Aquella època no hi anava gaire, no feia gaire informació del Girona, però com a resident de Girona veies que l'equip anava baixant i rodolant per aquelles categories, amb prou feines li donaves importància. No pensaves que era un club que podia estar on és ara, allò era la normalitat.

Amb els dos ascensos consecutius de Segona B i Segona Divisió, el Girona ja comença a fer una mica més de ressò a la ciutat?

Sí, precisament amb l'ascens a Segona A amb Raül Agné, a partir d'entrar en el futbol professional ja fèiem més el dia a dia, anàvem al camp i seguíem alguns partits. Sobretot recordo el dia de l'ascens a segona, el partit contra el Ceuta el vaig

fer a peu de gespa i aquell dia hi havia molta gent al camp, molta cua per entrar a veure el partit. Fins i tot durant els dies anteriors al partit, al llarg de la setmana, ja hi havia aquell caliu a la ciutat que estava pendent del partit. Aquell dia va ser el punt de partida, entraves al futbol professional després de cinquanta anys i significava la supervivència del club perquè en Gusó ja deia que si el club no pujava potser ja tornava a categories regionals. Allà veies que el club s'anava fent gran.

-Com va ser la presidència de Josep Gusó?

En Josep Gusó era un home molt intel·ligent, espavilat, però era molt i molt perillós perquè portava el club a la seva manera, feia coses molt estrambòtiques. Recordo que amb en Ramon Vilaró van haver de pagar les nòmines dels jugadors de la seva butxaca perquè si no deien que no jugaven, van ser uns anys molt complicats. En Gusó ho va fer bé perquè també va coincidir amb l'època que va haver de convertir el club en una societat anònima esportiva i se'n va sortir.

- La temporada 2009-2010, l'equip se salva amb el gol de Kiko Ratón en l'últim minut. Com d'important ha estat aquest gol per la història del club?

Si no marca Kiko Ratón el Girona baixa a Segona B. Aquell penal va ser un punt que van canviar la història del club, se n'anava a Segona B i amb una situació amb molts d'impagaments que hagués fet baixar el Girona més categories. Aquest és un moment que mirant enrere considero que va canviar el futur del Girona.

Amb la salvació entra Josep Delgado al club com a propietari. Com va ser la seva propietat, tenint en compte que la major part de temps va estar desaparegut?

Tot era molt complicat, ningú explicava res. Sabíem que passaven coses, però no te n'adonaves, veies coses que explicaven que potser eren mentida. El Girona era un club molt tancat, en Delgado era un home que amb prou feines apareixia. Un dia va arribar, va organitzar una roda de premsa i va dir que venia el club per un euro. Era

tot molt fosc, molt poc transparent, una època que no sabies ben bé que era el que passava.

Que tinguis un propietari que no segueix el dia a dia, i que a sobre l'està buscant la policia... és una situació que no et pots arribar a imaginar.

Javier Salamero, com a director esportiu o a entrenador, sempre ha estat una persona molt lligada al Girona. Com valors el seu pas pel club?

Salamero és un home que sempre hi ha sigut quan el Girona l'ha necessitat. El 2012 entra com a entrenador en les últimes jornades, fa remuntar la dinàmica i té la sort que amb el descens del Vila-real fa descendir el filial a Segona B. Ell sempre ha tingut una flor al club, ell ho reconeix. Hagi fet el que hagi fet sempre ha tingut molta sort. Destitueixen Josu Uribe i entra ell i fa els punts necessaris, però va ser tocar-ho ell i canviar-ho tot.

Crec que en aquell moment, després d'aconseguir la permanència, no tenia massa clar si seguir aquí per la situació del club. Ell no veia un club i una projecció esportiva que li donava el Sabadell. Ell és un cul inquiet, devia voler provar altres coses, desconec si va haver-hi un tema extraesportiu o econòmic que dificultés poder arribar a un acord.

El Girona sempre havia estat un club inestable. Amb en Rubi, en aquella època, no era normal fer la promoció d'ascens, aquell any la situació esportiva salva el club. Institucionalment, el Girona era un desastre, i encara que la 2011-2012 no va acabar pujant, va ser el començament d'un èxit que va acabar arribant anys més tard.

Joaquim Boadas sempre comentava que una de les prioritats del Girona durant la seva presidència era eixugar el deute històric. Com retallava l'equip les despeses per sobreviure?

Amb en Boadas hi vam tenir molt bona relació perquè per mirar d'estalviar molts cops viatjava amb nosaltres. Llogàvem un cotxe de quatre i ell si afegia amb nosaltres. Ell sempre ens deia "Jo estalvio en els desplaçaments i vaig amb els periodistes". En aquesta època, ell era el president, la cara visible, però manaven el club des de fora. Recordo anècdotes amb l'equip de premsa que de sobte els

trucava en Delgado i tothom es quadrava, la situació es tornava tensa en un moment. Parlaven per Skype perquè en aquell home se li havia girat una idea i volia que tots els treballadors del club estiguessin en la trucada per fer el que ell volia. No es podia dirigir el club des de fora perquè no seguies el dia a dia, i clar en Boadas només podia fer el que li deia en Delgado.

Es van regalar els desplaçaments a Almeria i a Madrid pel partit contra l'Alcorcón. Què hauria passat si el Girona hagués pujat aquell any?

Tant aquella temporada com la de l'any del Lugo, molta gent deia que si haguéssim pujat la cosa hauria acabat malament. Jo no ho crec perquè pujar a primera divisió et canvia el paradigma; venen altres jugadors, canvien els diners que rep, ingressos de televisió... Com a club segur que no estàvem preparats, però s'hagués hagut de fer.

Pablo Machín arriba en un moment en què l'equip està pràcticament condemnat al descens. Com recordes el miracle de la permanència?

Jo recordo que a Gijón, el segon partit de Machín, l'equip va tornar a perdre i estàvem a vuit de la permanència. Després del partit vaig parlar amb en Jota, encarregat del material del club, i em va dir que ens salvaríem segur. Jo pensava que estava boig, que era impossible aconseguir-ho amb les jornades que faltaven. Machín va arribar amb aires nous, va canviar de porter, va canviar el sistema confiant en els tres centrals; va tocar poques coses, però molt concretes. Machín no feia grans coses, però en feia 3 o 4 de molt ben fetes. Però mai hauria imaginat que aquell any ens salvaríem. Vam tenir sort que el Depor va venir a l'última jornada ja salvat i tenies els tres punts assegurats. Ho recordo com una remuntada realment increïble.

Imaginaves que vindria el que passaria els tres següents anys?

No, no, impossible. Sí que és veritat que quan fem aquella gran temporada amb Rubi, ja pensaves que s'havia acabat la possibilitat de pujar a primera, havíem perdut la nostra oportunitat. Arriba l'any del Lugo i se'ns torna a escapar, i el següent any un altre cop, però realment no imaginàvem que any rere any lluitaríem per les promocions d'ascens.

El gol de Pablo Caballero va ser un cop molt dur per tots els gironins.

No va poder ser. Va ser una decepció, però per nosaltres aquella temporada estar a segona divisió ja estava molt bé. Aquell gol de Caballero va fer molt de mal. Tenies a la mà l'ascens directe i t'estalviaves el play-off, i que marqués un davanter que portava el 3 a la samarreta i deies "Com pot ser que t'hagi fotut un davanter amb el 3". Realment el Girona va arribar molt just al tram final, Richy estava sancionat per l'últim partit i teníem moltes lesions, l'equip no estava preparat per estar en aquella situació. L'any de Rubi i Machín la situació esportiva va salvar el club.

Així i tot, en la promoció d'ascens posterior, guanyés 0-3 a Saragossa i perds la tornada per 1-4. Com va poder passar?

L'equip arribava molt cansat, havien estat tota la temporada jugant els 14 mateixos jugadors i estaven morts. El partit de tornada va ser una setmana més tard del partit contra el Lugo i els jugadors encara estaven tocats, va ser un cop molt dur. Després del gol de Caballero ja es veia que aquella promoció no es podia fer res.

Tenies aquesta mateixa sensació l'any següent en la final del play-off contra Osasuna?

No, perquè l'equip estava més treballat, Machín ja coneixia més la plantilla i el club anava creixent a poc a poc. La primera volta de la temporada 15-16 va ser molt dolenta, tocant el descens, i ja se sentia gent que deia si s'hauria de fer fora a Machín. El Girona entra el play-off com a cinquè guanyant l'últim partit a Ponferrada, i aquesta dinàmica és molt important per jugar el play-off. L'equip arribava molt bé als partits i veies que podies pujar. A l'anada de la final vas a Pamplona i perds 2-1, però veies que la tornada, jugant aquí a casa, no es podia escapar. Finalment, es va escapar amb el gol de Kodro.

I l'any següent tornar-ho a intentar, i es va acabar aconseguint l'ascens.

Era impossible d'imaginar. Sempre deies això, "no hi tornarem més", però sempre hi tornàvem a ser. Aquella temporada anàvem volant, vam arribar a tenir quinze punts d'avantatge amb el tercer i ja veies que no s'escapava. En el partit contra el

Saragossa tots dos necessitàvem un punt i recordo que cap dels dos equips atacaven, es feien xuts a l'aire i que passés el temps.

Amb l'ascens a primera divisió es fa oficial l'entrada del City Group. Què ha implicat pel Girona formar part del conglomerat?

Hi ha molta gent que diu que ser del grup té avantatges, realment en té, però tampoc n'hi ha tantes. Esportivament, t'han cedit jugadors joves, aquí no ha vingut cap primera espasa. Recordo que va venir Douglas Luiz cedit del Manchester City i se'l xiulava perquè no rendia, apostes com Kayode que eren joves amb projecció que no estaven consolidats. La gran sort va ser implementar l'estructura de treball del City, permetia poder arribar a alguns jugadors que sense el City no hauries arribat perquè els podies prometre una projecció City si feien bones temporades. És clar, tampoc és una cosa habitual, però és un paraigua important. Per exemple, quan hi havia reunions de scouting tenies accés a la xarxa del City Group, això és un recurs que no hagués estat a l'abast del club si no formés part del conglomerat.

Que significa l'entrada del City Group per la comunicació institucional del Girona?

David Torres, que treballa amb la filosofia Guardiola, no els agraden gaire les entrevistes, no ho fomenten gaire. A Anglaterra no hi ha el seguiment que hi ha aquí entre setmana, ells tenen la prèvia i el postpartit. Mediàticament que hi hagi el City a darrer tampoc ens ha ajudat gaire, però no ens podem queixar. Quan aquí arriba en David Torres, que és un molt bon home amb qui tinc una relació excepcional, sí que el club es tanca molt. Guardiola no és molt amic de la premsa, prefereix tenir les coses tancades. El club s'ha fet opac, en haver-hi gent del City en el Girona ells consideren que la premsa ha d'estar allunyada, tot i que el Girona no deixa de ser un club familiar, parlem cada dia, ens truquem...

Per què creus que Machin va sorprendre amb el seu joc a Primera Divisió?

Va ser clau que tot era nou i que es va aprofitar la inèrcia de l'ascens a primera divisió. Anaves al Bernabeu i no hi havies estat mai, anaves al Wanda Metropolitano i el mateix, i així amb una gran part dels camps de primera, tot era nou i això il·lusiona. Amb els anys tot s'estabilitza, es torna més monòton i tot recupera la

normalitat, no és el mateix. El Girona puja amb Pere Pons, Granell, Eloi Amagat i un grapat de futbolistes que mai havien tocat la primera divisió, per ells era una oportunitat que no podien desaprofitar si volien tenir una trajectòria a l'elit. Tot era per descobrir aquella temporada, va ser increïble.

Machín competeix a primera divisió amb un sistema poc habitual...

Els 3 centrals ja estaven inventats, però en aquella època no s'utilitzaven gaire. Ell ho instaura l'any que arriba perquè ell considera que era una manera de protegir-se, el Girona estava molt malament, tenia moltes complicacions per guanyar i creu en aquest sistema. Li funciona i el manté, i després quan les coses surten bé és millor no tocar-les gaire. Ell segueix a primera el que havia funcionat a segona divisió, i la primera volta sorprèn molts equips. La segona part de temporada sí que li agafen una mica la mesura, però es posa de moda el sistema. Aquell any hi ha el mundial de Rússia i moltes seleccions juguen amb tres centrals.

Que va suposar la victòria contra el Madrid per Sant Narcís?

Va ser una setmana molt tensa políticament parlant, ens trucaven mitjans de Sud-amèrica preguntant per l'assumpte. Semblava una confrontació Catalunya-Espanya, es va tergiversar tot. Recordo entrar al camp, notar la gent molt calenta i veure moltes banderes, tant catalanes com d'Espanya. I guanyar al Madrid i de la manera que es va fer, amb remuntada, va ser espectacular. Cantar aquells gols per mi, que feia cinquanta anys que estava en la professió va ser molt especial, tinc un record molt bonic del dia.

Amb la marxa de Machín, la direcció esportiva aposta per Eusebio, un perfil d'entrenador amb un estil de joc molt allunyat a Machín. Per què es va decidir per ell?

Machín era dels antics propietaris, jo crec que la nova propietat i Quique Cárcel no se'l sentia seu, però clar, després del que havia aconseguit en el Girona no li podies dir res. Ell no era l'entrenador del nou projecte, Cárcel sempre deia que li agradava més el joc associatiu i Machín apostava per un joc directe i amb segones jugades. Les següents apostes són Eusebio i Unzué, més propers a la seva idea, això era el que ell volia.

I que va fallar durant l'etapa d'Eusebio per acabar baixant quan a falta de deu partits l'equip ja estava pràcticament salvat?

Jo crec que va fallar la por d'Eusebio. Eusebio ha dit moltes vegades que tenia por del descens i veia que perdien partits i partits i no veia opcions de fer reaccionar l'equip. Després del partit del Leganés la gent sortia dient que estàvem salvats, ningú imaginàvem que faríem 3 de 30, realment amb una altra victòria et mantenies a primera. Veies que aquell equip estava caigut, no hi havia opció de remuntar i Eusebio no era un home d'alçar la veu i fer un crit al vestidor. L'equip va anar caient, la directiva no va fer el pas d'acomiar a Eusebio, personalment crec que ho haurien d'haver fet.

L'any del descens es va confiar tota la temporada en Eusebio, però el primer any a segona van passar tres entrenadors diferents. Com va ser aquest canvi tan dràstic?

Quique Cárcel es va adonar que havia deixat caure un equip i no havia fet cap canvi. El següent any va aprendre la lliçó i va canviar d'estratègia, van passar pel Girona Unzué, Pep Lluís Martí i Francisco. Unzué no funciona perquè a l'equip li faltava energia, arriba Martí i els resultats són molt dolents i amb Francisco es torna a revitalitzar. El fet de no destituir a Eusebio l'any anterior va comportar que n'hi hagués tants aquell any.

Com recordes la derrota en el play-off contra l'Elx?

Va ser tornar a recordar tots els fantasmes d'anys enrere, però tot era molt diferent perquè era pandèmia, no hi havia públic. Amb l'empat del primer partit, jugues la tornada aquí amb l'expulsió de Stuani, el gol al final de Pere Milla... A més, l'Elx era un equip molt garrepa, que no proposava ni arribava a porteria.

La majoria dels equips que fracassen en l'ascens han d'esperar a tornar a lluitar per pujar...

min 41- Això és el més espectacular que ha fet el Girona, morir i tornar a ressuscitar. Tornaves a començar la temporada i ho tornaves a fer, igual que s'havia fet amb Machín. Recuperar-te després de la patacada de l'Elx, i l'any següent amb el Rayo

és molt complicat, aixecar-se de cada cop és una cosa que no entenc que no s'ha pogut fer.

Aquests anys a segona no hi va haver una coherència en els perfils d'entrenadors pels quals apostava el club. Com es feia la selecció?

Francisco era un entrenador que Cárcel havia volgut molts cops a segona divisió, de fet l'any d'Unzué ell ja era una opció prioritària. Si miraves els números de Francisco tampoc eren tan bons, ni tenia grans èxits, però en aquella època hi havia molts equips que volien Francisco. Quan va arribar aquí va canviar l'equip, li va donar molta energia, però és un estil molt diferent del de Michel. Francisco no continua al Girona perquè no té prou forces després de les patacades contra l'Elx i el Rayo, si no fos així potser mai hauria arribat Michel.

Amb la marxa de Francisco, Michel li obre els ulls a Cárcel, després de la primera xerrada ja en va quedar enamorat. És curiós perquè si el Girona de Francisco hagués pujat, Michel no hauria arribat. De fet, el Girona de Francisco guanya a Vallecas la temporada 20-21 i el Rayo destitueix a Michel, que era l'entrenador de l'equip madrileny.

Durant els primers mesos amb Michel al capdavant de l'equip, el Girona arriba a estar en posicions de descens. Com es va viure aquells moments, que tot i que l'equip juga bé, no es guanya?

Recordo parlar amb Michel en aquelles setmanes i que em digués que acabava de parlar amb en Pere Guardiola i li havia transmès màxima confiança. Això va ser clau per aconseguir el que vindria després. A Michel ja li havia costat tant amb l'Osca com amb el Rayo perquè té una manera d'entrenar i jugar que exigeix que els jugadors ho tinguin molt interioritzat i li costava fer-ho entendre. Quan ho feien ja tot anava rodat. Quique Cárcel va renovar-lo quan l'equip perdia a segona divisió, això és clau per reafirmar la confiança i mostrar la continuïtat a l'entrenador.

Justament Quique Cárcel és un dels grans culpables del creixement del Girona FC. Quin percentatge li atribueixes dels èxits del club?

Ha estat un tema que hem comentat en les transmissions, fins i tot plantejar el debat si havia estat més important ell o Míchel. No t'ho sabria dir, és molt complicat. Cárcel fa deu anys que està aquí, Míchel quatre, però sense ell no hauríem arribat a Champions. Des que arriba Cárcel hi ha hagut dos ascensos, permanències, Champions... és increïble. És el pal de paller del projecte.

Una de les competicions que el Girona no ha arribat massa lluny mai és la copa del Rei. Com es viu aquesta competició a Girona?

Míchel vol arribar com més lluny millor, i jo, com a periodista, m'agradaria arribar una vegada a semifinals, com a mínim. Considero que és una competició molt atractiva perquè és a partit únic. És viable fer bon paper en aquesta competició si tens una plantilla àmplia, perquè així pots donar minuts als jugadors que no tenen lloc a la lliga. Quan el Girona estava a Segona Divisió sí que deia que la Copa del Rei s'havia de tirar, és molt complicat per aquests equips arribar lluny. Ara, que t'estàs consolidant a primera divisió, crec que és una competició que pots guanyar. Mira l'Espanyol, tenen títols de copa, el Saragossa, Mallorca i Depor també.

Com s'explica que el Girona hagi aconseguit una tercera posició i classificació a Champions, quines han estat les claus?

Recordo de parlar anys abans amb en David Torres i que em digués que un any classificaríem Europa League, que hi havia projecte per fer-ho. Jo pensava que s'envalentia i m'intentava vendre la moto. I ves per on, acabes fent Champions.

L'any passat tot va sortir, tenies dos jugadors com Savinho i Dovbyk que marcaven diferències. Que el Girona tingués un "pitxitxi", quan feia anys que només en tenien Barça, Atlètic de Madrid i Reial Madrid és una cosa que ni t'imaginaves. Es guanyaven partits al final, tot va fluir i sortia de cares. El joc s'estava seriós i a davant es feien gols, també tenies a Aleix Garcia que no veies clar que pogués cobrir la baixa de Romeu i acaba fent una temporada espectacular. Aquell any guanyes dos cops al Barça, a l'Atlètic de Madrid, lluites amb el Madrid per la lliga fins que visites el Bernabéu... Comença la temporada i només guanyàvem, jornada rere jornada sumàvem de tres en tres, i a poc a poc, comences a plantejar que l'equip pot arribar a anar a Champions.

Després d'aquesta gran temporada, el club ha tingut un estiu molt mogut. Quina valoració en fas?

Les vendes molta gent les critica, però són lògiques. Ens hauria agradat mantenir Dovbyk, però era impossible mantenir-lo. Aleix Garcia era una venda segura perquè podies fer caixa amb ell, recordem que Càrcel sempre ha mantingut que per créixer has de vendre. Savinho, Couto i Èric Garcia no eren nostres i ja vèiem que amb la temporada que estaven fent no tornarien, aspiraven a fer el pas següent.

Les incorporacions han estat el problema perquè s'han fet unes apostes a davant que no han funcionat. Danjuma no és Savinho, Abel i Mioviski no fan oblidar a Dovbyk; al final tens molts diners i fas fitxatges que no et rendeixen el que esperaves, El fitxatge més car és Asprilla que funciona amb comptagotes, veus que té talent, però de moment en fa una de bona i tres de dolentes. El mercat de fitxatges és debatible, amb diners a la butxaca no ho has sabut fer bé.

Què trobes que li està faltant al Girona aquesta temporada?

Sobretot gol i contundència a les àrees. És veritat que l'equip no ho fa malament, mou bé la pilota i juga com vol Míchel, però l'altre dia jugués a Pamplona i sense que ells facin un bon partit Budimir et marca un gol. Tots els equips tenen un davanter que seria titular al Girona. Abel és un fitxatge de Míchel, ja fa anys que el volia, i jo diria que el voldria fer jugar al costat d'un altre davanter. És clar, com Mioviski tampoc ha acabat de funcionar, Abel no rendeix perquè no és un davanter de referència.

Com valores que ha gestionat la institució els partits de Champions?

S'han equivocat, sobretot pel preu del partit del Liverpool. Aquest any tots n'hem hagut d'aprendre: Míchel, direcció, aficionats, mitjans de comunicació... ens hem trobat amb una situació nova que no l'havien gestionat mai i l'han cagat. Aquest estiu, amb el sorteig de les entrades, recordo gent queixant-se i dient que li havien tret la il·lusió de la seva vida. Arriba el primer partit contra el Feyenoord i el camp no era ple. Entenc que som gironins i poden haver-hi altres prioritats, i que per la gent jove podien ser preus molt elevats, però és difícil de creure. El dia del Liverpool sí que es van equivocar molt amb el preu de 86 euros, la resta no ho trobo tan greu.

Era una situació molt difícil de gestionar, no veig com es podria haver fet perquè tothom quedés satisfet. Anar a Montjuïc i Cornellà per vint euros l'entrada? No crec que hagués agradat. Anar a veure un partit de Champions ha de ser com veure un bon concert, pagués un preu superior perquè és un espectacle d'un altre nivell.

Creus que el club ha gestionat bé el creixement social o ha desaprofitat l'auge esportiu per arrelar nous seguidors?

No acabo de veure com el club pot arribar a un acord amb l'afició. Veig que l'afició no està a l'altura i el club, en algunes ocasions, tampoc ho està. Ara està abaratint les entrades dels partits perquè no venen les entrades, aquest any ningú vol veure l'equip. Les van baixant per omplir el camp.

Un dels conceptes que ens han comentat és que a Girona hi falta “educació futbolística”, que no es viu de la manera que es fa a Bilbao, Pamplona o Sevilla perquè no està tan arrelat a la seva cultura. Quina és la teva opinió d'aquesta falta de fidelitat?

Tots els pares són del Barça perquè el Girona estava a Tercera Divisió, Segona B o Segona Divisió. Ara tots els joves de la ciutat són del Girona, que és el normal quan tens l'equip de la teva ciutat a Primera Divisió. S'ha d'aconseguir una massa fidel, però s'ha de tenir en compte que l'aficionat pel club ja no és tan important com dècades abans. Ells tenen els seus propis mitjans de comunicació, xarxes del club i es van pagant els carnets, ja van fent amb això. **Necessitem una trajectòria llarga a Primera per adonar-nos que tot no és tan immediat, potser l'any que ve torna a passar el mateix que aquesta temporada i la següent el mateix.** Veus el Mallorca, Celta i Osasuna i un any pateixen com uns desgraciats i el següent tenen un any avorrit, i amb sort, una tenen il·lusió per entrar Europa. Amb l'èxit tan ràpid no veig una massa fidelitzada amb el Girona. L'altre dia parlava amb un aficionat que segueix el club des de fa anys i es queixava, i jo li deia si no estava content de la dimensió dels rivals després d'haver vist aquí jugar el Sant Andreu o l'Europa. Ell deia que no, que s'havien fet les coses molt malament i ja està, no se surt d'això. El que es va viure l'any passat dona crèdit per vuit anys, com a mínim.

Que ha canviat tant perquè amb els anys hagi canviat dràsticament la realitat del Girona?

S'ha anat fent gran, ha entrat una gent que han ordenat el club i l'ha convertit en un club que pot tenir una trajectòria a Primera Divisió. Anys enrere tot eren canvis de propietaris, un que estava a l'exili, molts d'entrenadors; ara tot està endreçat. Ara el Girona és un club, encara que pugui prendre decisions errònies, amb una estabilitat. Després de tot el que s'ha viscut aquí a Girona em sap greu que hi hagi una divisió entre club i afició, hauria d'existir un nexa.

Com definiries l'orgull gironí?

L'orgull gironí és ser de l'equip de la teva ciutat sense que hi hagi interferències d'altres clubs. Sentir-te teu el Girona, és una frase que és molt bonica, però no sé si la potenciem prou.

Quins són els cinc partits històrics que destacaries de les darreres dues dècades del Girona FC?

El gol de penal Kiko Ratón per mantenir la categoria i salvar el club, el primer ascens a primera divisió el 2017, les dues victòries contra el Madrid dels dos primers anys a primera, la victòria contra el Barça que va suposar la classificació a Champions i el debut a la Champions a París. Tant per gironí com per periodista aquests cinc moments són els que recordo amb més estima.

Entrevista Jordi Bofill, periodista del Diari Ara i Diari de Girona

P: Comencem pels orígens. Com recordes el Girona quan eres petit? Quina era la dimensió del club?

R: Quan era petit, realment no m'hi fixava. Jo soc de Palafrugell, però sí que la primera experiència, jo he començat a fer ràdio i premsa escrita amb 14-15 anys, col·laboracions de cap de setmana, fent el Palafrugell, que llavors estava a tercera divisió, i jugava contra el Girona. Estava en aquell grup de tercera, i el recordo com un dels grans de tercera divisió, però clar, molt lluny del que és ara, saps? Vull dir, el context és totalment diferent, perquè no entenes com l'equip de la capital gironina, en aquells moments, estava tan enfonsat. De fet, quan jo era petit, Figueres i Palamós estan a Segona Divisió A, i llavors, no en parlava gaire gent, del Girona. Si

volies anar a veure el futbol entre cometes professionals, anaves, jo tenia al costat Palamós, i si no, et movies una mica i anaves a Figueres. Però al Girona ningú se'l mirava. De fet, el que m'han explicat, amb el temps que jo no he viscut, és que al Girona pràcticament hi anaven familiars de jugadors, o amics, però vull dir, com a molt, hi havia 200-300 persones. Era molt trist, tothom es coneixia, Montilivi no té res a veure amb l'actualitat. Aquesta és la imatge que jo tinc. Per això, hi ha molta gent de Girona que és del Barça, perquè a Girona, entre cometes, no hi havia equip de futbol. És una ciutat que sí que tenia el bàsquet a primera divisió, però al futbol no se'l mirava ningú. I qui volia futbol seriós, entre cometes, anava a veure el Barça. Aquí anaves a veure els amics, com ara vas a veure algú que juga a quarta catalana, o un cosí de segona catalana.

P: I de començar aquí amb el Palafrugell, que comentaves, amb 14-15 anys, fins ara que estàs al diari de Girona, com és aquest camí i com et comences a vincular amb el Girona?

R: Picar molta pedra, tenir sort d'estar en el moment adequat, al lloc, i trobar aquella persona. Recordo que l'any que estudio a la universitat, el Girona encara està a segona divisió, però ja és d'aquells anys en què perden ascensos l'últim dia, amb Pablo Machín, i en aquella etapa, el diari Ara buscava una persona de Girona que pogués cobrir el club, perquè ningú seguia el Girona de manera concreta, sinó que només sortia a la premsa, parlo de Barcelona, sobretot el dia aquell que perdia la final, o quan tot es posava interessant les últimes setmanes, però durant l'any ningú en parlava. I jo vaig estudiar allà a la Blanquerna, com us he dit, vaig conèixer en Toni Padilla, al màster de comunicació esportiva, que en aquells moments era el cap d'esports del diari Ara, i jo vaig ser molt pesat i em va fitxar. Va venir d'aquí i a partir del diari Ara jo entro al diari de Girona, perquè en el diari Ara soc col·laborador, no tinc contracte fix ni res, sinó que vaig per peces, no podria viure només del diari Ara, i aquí hi havia places fixes i vaig poder entrar al diari de Girona al cap d'un parell d'anys. Així, durant un parell d'anys vaig ser autònom.

P: I com ha evolucionat el teu paper com a periodista que segueix el Girona dia a dia durant aquesta evolució del club?

R: Sí que al diari Ara faig les cròniques des del principi, allà sí que tinc un paper més de periodista que segueix el dia a dia del club amb reportatges, cròniques... En canvi, aquí al diari de Girona sí que ja hi havia un equip fet i vaig venir com a reforç, i tampoc podia superposar les dues coses, no puc fer dues cròniques a dos llocs, i aquí, doncs, faig altres esports, n'hi ha molts que segueixen bàsquet, hoquei, atletisme, qualsevol cosa. O si no, rodes de premsa, bàsicament, coses que no es facin. Al diari Ara es fa com més elaborat, saps? S'intenten fer reportatges més personals, i aquí quan publiques diàriament, perquè allà és un cop a la setmana o dos, diàriament sí que ja fas més notícies, pot ser de resultats, de crisis, de no sé què, sinó agafar una estadística i d'allà pots fer una notícia. Sí que després vaig tenir, perquè aquest camí no, però he fet els dos llibres, que són propostes editorials que em van arribar, i al final és això, anar-te'n fent un forat, i el temps t'ho dona, que al final estar molt temps en un mateix lloc, entre cometes, et va donant prestigi, o com a mínim, el fet que coneixes què ha passat i coneixes les coses, les interioritats, sobretot.

P: I el que has comentat, contacta amb tu en Toni Padilla, perquè està buscant algú que informi sobre el Girona, al llarg d'aquests anys, com has notat el canvi d'aposta del Diari Ara per al Girona?

R: Al principi va ser molt forta, perquè el Girona era com la novetat, i a sobre amb la particularitat que ha caigut com l'equip simpàtic entre els catalans, i sobretot el Diari Ara que és molt Barça, la secció d'esports, i el lector és molt del Barça, però també li ha interessat el que ha fet el Girona, perquè li ha caigut bé, i perquè va pujar amb molta força en el moment en què ho va fer, recordo que el primer any ja vam guanyar contra el Madrid, només començar l'aventura primera, vull dir, ha fet coses destacades molt ben parides, i sobretot el com les feia, que un equip amb jugadors de tercera divisió, alguns com eren Granell, Eloi, Pere Pons... Són històries personals molt maques, que veus uns nanos que mai s'havien imaginat arribar a primera, i que tots junts ho aconsegueixen, va ser molt bonic. Sí que després hi ha aquella època més fosca que és la pandèmia, el descens, s'ajunta tot, i això provoca que els diaris que no segueixen l'actualitat diària, o sigui els de fora de Girona, apostin menys, perquè hi ha menys recursos, recordo que ens van abaixar el sou a tots, va ser una època complicada, perquè no és el mateix que el Girona estigui a

primera que a segona, o que hagi jugat la Champions aquest any, o que ara que ve pugui tornar a segona divisió. Es mouen molt per això els diaris de fora, els que no segueixen el dia a dia, sí que aquí a la ciutat el diari de Girona i l'esportiu, és igual en quina categoria estigui el Girona, perquè la cobertura sempre són 5-6 pàgines al dia, però els de fora, de Barcelona o més enllà, sí que es nota més l'esperit resultadista, o sigui al final és una mica més resultadista, si les coses van bé aposten, i si no busquen una altra cosa.

P: Quina és la diferència que has notat dels tipus de continguts que penja tant el diari Ara com el diari de Girona, sobre l'actualitat del Girona? Quin tipus de format?

R: Sobretot aquí, al Diari de Girona, són notícies que puguin ser com ara, per exemple, hi ha molta comparativa amb l'any del descens, perquè és com l'actualitat que estàs veient que l'equip cau, i fas comparatives d'aquells anys... Sí que és més complicat accedir a tenir veus interiors de vestidor, perquè el Girona, a mesura que ha anat creixent, s'ha anat blindant. No arriba a ser un gran club que no coneixes gens del que passa portes endins, però sí que abans, si volies tenir una entrevista cada dos dies la tenies, i ara potser la tens cada dos mesos. Això s'ha tancat molt, abans podíem accedir als entrenaments, ara no podem anar-hi. Vull dir, clar, costa més fer notícies amb fonts que no siguin estadístiques o imaginació, si no sempre hi ha l'entorn, no? I, en canvi, al diari Ara sí que et demanen més algunes històries personals. Vull dir, coses més diferents, encara que sigui qualsevol cosa, que busquis alguna cosa que passés de petit a un jugador, i que expliqués quin perfil té el jugador a través d'alguna cosa que li hagi passat. O sigui, és més profund en aquest sentit.

I en el dia a dia, aquí al diari, com que has de fer tantes coses, no et permet tampoc treballar tant en profunditat.

P: Ara que has tret el tema aquest de la gestió i l'estructura de comunicació del teu club, com valors aquest departament de comunicació?

R: Crec que hi ha coses bones i dolentes, com en tot. Crec que potser els falta una mica més... Han traslladat el que seria el model d'un gran club, com podria ser el City, perquè al final venen de la mateixa estructura, a un equip molt petit, com el

Girona, que potser jo crec, que això és opinió personal, que no fa falta tantes mesures, entre cometes, de seguretat, perquè aquí som quatre, i el ressò que hi ha no és el mateix. Han implantat un model aquest molt estricte de... blindarem la primera plantilla, no podeu accedir als entrenaments, us donarem entrevistes, entre cometes, quan tot va bé, es mullen poc quan va malament, i sí que intenten controlar una mica el relat, que abans això no passava. El Girona, per exemple, les primeres persones que hi ha de comunicació són el 2008. O sigui, el Girona no tenia cap de premsa. I el 2008 puja a segona divisió A i s'adona que arribar a futbol professional implica tenir un cap de premsa, i contracten, de fet, dos treballadors del Diari de Girona, que se'n van a fer de cap de premsa a Montilivi. I amb l'arribada a primera divisió i el 2017, que el City compra el Girona, li fa una estructura més professional, però clar, al meu entendre, massa, en el sentit que no cal tancar tant, perquè tampoc l'entorn i la premsa d'aquí no és una premsa dura com és la de Barcelona, o que busqui, jo què sé, premsa rosa o sensacionalista, buscar històries pel clickbait... Aquí el periodisme de Girona no va així, de fet, jo sempre dic que som com xaiets, perquè a vegades, quan les coses van molt malament, no ho diem prou, perquè ens sentim una mica part del club, i quan les coses van bé, com l'any passat, ho dimensionem moltíssim, que sembla que sigui o tot o res, saps? Llavors, al meu entendre, massa tancat per allò que hauria de ser l'estructura del Girona.

P: I això que has comentat, que des del grup de comunicació s'intenta controlar el relat, ho dius sobretot pel tema de concedir entrevistes quan les coses van bé i tancar més quan les coses van malament?

R: O també intentar influir en la veu del periodista, com passa per tot. A vegades, si ets molt crític en algun article o en algun reportatge, t'arriben a escriure. Hi ha gent del club que t'escriu i et diuen per què publiques això? O per què no ens ajudeu? El problema és que ara hi ha molts llocs que el periodista no és neutral, sinó que és d'aquell club en qüestió. Perquè la gent ara ja no et llegeix per si ho fas bé o ho fas malament, o la informació és bona o és dolenta. Crec jo que la gent llegeix el que vol llegir. És a dir, qui em donarà la raó a l'hora de llegir? Si per exemple soc del Barça, compraré l'Sport. Sembla que a vegades, la veritat, o fa mal o no la vols saber. Tu mires premsa del Madrid i del Barça i a vegades no té res a veure. S'ha convertit tota la premsa quasi com en una espècie de "El Chiringuito". I aquí a

Girona no som així. Però a vegades, ara que fa dos mesos que no guanyes, escrius una crònica criticant les coses que no es fan bé, perquè és evident que si fa dos mesos que no guanyes no s'estan fent bé les coses i a vegades reps missatges. I és aquest el relat que intenten imposar perquè els clubs et venen la imatge que volen donar, no la realitat. I aquí a Girona està passant una mica això també. Però com a tot arreu, el que passa és que si a Barcelona passa 500 vegades aquí, que som molt petits, en passa 30. Això abans no passava ni un cop. De 0 a 30 per nosaltres és molt gros el canvi.

P: O sigui, tu consideres que l'estructura comunicativa, en comptes d'haver-se estructurat com pertoca, en línia amb l'evolució del club, etcètera, (12:08) si s'ha simplement opacat en comptes d'evolucionar?

R: Sí, s'ha opacat, i a més a més, jo crec que això no els fa bé a ningú. O sigui, a cap club que vulgui controlar el que es diu d'ell, no fa bé, perquè al final per mi la imatge és negativa. Vull dir, tots tenim virtuts i defectes, no? No podem intentar crear una imatge perfecta perquè no existeix. És a dir, jo crec que als clubs els fa mal no assumir els mals moments, o culpar els altres, o fer veure que tot va bé quan no va bé. Vull dir, no passa res per dir que les coses estan malament, o que, jo què sé, ara, per exemple, és molt difícil criticar a Michel. Però en qualsevol altre club es criticaria.

T'ha portat l'equip a la Champions. Costa molt criticar-lo, però ara no ho està fent bé. Què fem? Vull dir, jo, com a periodista, que haig de ser objectiu, sí, està molt bé el que ha fet; no obstant això, ara mateix no està bé i no passa res per dir-ho. I voler-ho amagar jo crec que no fa bé als clubs, perquè la gent al final no és burra, la gent ho veu. Llavors, en aquest sentit, jo crec que tots els clubs s'empeteixen fent aquesta manera d'actuar, perquè per mi no té sentit.

P: Vosaltres, tant el Diari de Girona com el diari Ara, com heu notat aquests “booms” d'interès mediàtics, o sigui, per les temporades recents, les victòries al Madrid, l'any passat, evidentment, la temporada de Champions? Com ho noteu, això?

R: Molt, molt, moltíssim. Hi ha moltes visites. Interessa molt el que es diu i passa a Girona, molt. Qualsevol notícia, qualsevol reportatge que facis... O sigui, hi ha hagut

realment un “boom” molt fort des del 2017 cap aquí, o potser una mica abans, no sé, 2015, 2014, abans de començar a pujar de veritat, sinó aquests intents que dèiem, no? El dia del Lugo, que el Girona perd l'última jornada, els anys següents, que ha anat fent play-offs... Hi ha hagut molt d'interès. Pensa que, clar, quan parlàvem al principi d'aquesta conversa, que em deies de petit tal, quan era petit, el Girona era un breu als diaris. Era un breu. Hi havia vegades que les cròniques dels partits no portaven ni fitxa, perquè era la tercera divisió, era molt petit, i ara, ostres, aquí al Diari de Girona, mínim 6 pàgines. És clar, cada dia. Vull dir, ha canviat moltíssim. I la gent ho llegeix. Aquí que tenim un equip que, igual que l'Ara, que tenim un equip que al final tot va per visites. És molt curiós, i és un altre debat, eh? Que potser no valorem l'article positivament o negativament per si està ben escrit o la informació és bona, sinó per si ha tingut èxit amb els clics. Sí que és molt trist que a vegades tenim aquesta lluita entre nosaltres dels titulars, no? Què molts cops ens foten uns titulars que no hem escrit ni nosaltres, que som els que hem escrit la notícia, només per intentar impactar més i que tinguin una ràpida viralització. Però en general veiem les notícies i el futbol és el número 1 amb diferència en els dos diaris. És evident que el diari Ara es llegeix més Barça que Girona, però, per exemple, el Girona ha passat a l'Espanyol... amb molta diferència, al diari Ara, quan abans no existia Girona, perquè la secció del Girona, entre cometes, es crea quan començo jo, el 2016. El diari Ara hi ha més clics, hi ha més interès en la secció del Girona que en l'Espanyol. També ha ajudat que l'Espanyol en aquest temps ha baixat a Segona dos cops. L'any passat, que és el millor any de la història del Girona, l'Espanyol està a segona i el Girona està segon, tercer, lluitant la primera divisió. Ha multiplicat les visites, però amb molta diferència. A l'Ara, de les tres Barça, Girona i Espanyol, la menys llegida és l'Espanyol amb molta diferència.

P: Ara que hem tret el tema de Barça i Espanyol, tu has tingut la sensació real que durant aquests anys, abans que el Girona superés l'Espanyol, si s'ha vist una mica ofegat mediàticament entre Barça i Espanyol, ja que eren els grans durant tota aquesta època? Si creus que això ha pogut afectar la massa social, veure com ningú era del Girona, perquè només es parlava de Barça i Espanyol, etc.

R: No ho sé, jo crec que no, però sí que també sé que quan el Girona torni a viure mals moments, m'agradaria saber quanta gent queda. Perquè crec que molta afició que va a Montilivi no té com a únic equip el Girona, perquè això costa molts anys de construir, i el Girona només fa 5 anys que està en Primera Divisió. Tot just ara els nens petits que van al col·legi van amb la samarreta del Girona són els que d'aquí 10-15 anys tindran 20, 20 i escaig, i haurien de donar aquesta continuïtat de ser fidels al club, però no sé si el Girona estarà 10-15 anys a primera com perquè tinguin temps de fer això.

Respecte al que em dius, de si crec que s'hagi quedat ofegat... No, en aquest sentit no, perquè el Barça al final és un món a part, i no afecta gaire el dia a dia de què és la ciutat, l'Espanyol, si fa no fa igual. El que penso jo és que a Catalunya cau més simpàtic el Girona que l'Espanyol. És l'única diferència que hi veig, i que el lector que busca Barça no busca Espanyol, sinó que busca Girona per, no ho sé, proximitat, que li cau bé, el que sigui.

P: Una de les coses que va comentar en Josep Maria també és això que comentaves ara que el Girona, evidentment, estava a Segona, Segona B, estava sempre a l'ombra de l'Espanyol i del Barça. I que en aquests últims grans anys, amb l'ascens, amb la temporada de Champions, sí que ha creat una nova massa social, sobretot a partir d'aquesta gent més jove que ja té com a equip únic el Girona, els que porten la camiseta a l'escola, i que són aquesta gent els que acabaran creant l'estructura de la futura afició del Girona. I en Josep Maria una de les coses que comentava és que el Girona està desaprofitant l'oportunitat per també créixer socialment. Ho veus també de la mateixa manera?

R: No sé si seré tan radical com ell de “desaprofitar l'oportunitat”, però al final el territori que ocupa i a quanta gent pot arribar al Girona tampoc és que sigui molt més gran. Vull dir, l'aficionat al futbol, ara parlàvem, aquesta temporada, es parlava molt d'un nou estadi, de fer un nou estadi o d'ampliar aquest amb una capacitat de 19000 seients, o 20.000, posem-hi. Dissabte amb l'Alabès, que t'estàs jugant la permanència, hi havia 11.000 persones al camp i el club regalava entrades i feia descomptes per omplir el màxim possible. És clar, això no és Vitòria, Pamplona, i no t'estic ja dient equips grossos, però això no és Pamplona, ni Vitòria, ni Vigo, ni

Saragossa, que està a segona divisió, o clubs històrics com el Deportivo de la Corunya, que fiquen no sé quants espectadors als seus estadis, en categories inferiors. Aquí la gent, és que no hi ha gent. O sigui, la gent gran o la gent que és del Barça de tota la vida continuarà anant al Camp Nou per més que el Girona estigui a primera divisió molts anys. Llavors, jo crec que el Girona a escala de marca ho ha fet molt bé, perquè sí que és veritat, no? Tot això de l'orgull gironí, el fet de caure simpàtic, ha fet accions solidàries amb Open Arms, vull dir, són coses que li han construït un relat molt bo, però és que no sé fins a quin punt pot aspirar a més, perquè la ciutat no sé fins a quin punt et dona per més. Llavors, jo crec que és esperar, esperar generacions i generacions, i sobretot del fet de mantenir-te a la primera divisió. És el que crec que li donarà veracitat a tota la història. La durabilitat en el temps. Ara estem acostumats, no? Una societat que ho vol tot molt de pressa, i, entre cometes, fàcil o accessible, i no va així, no va així, perquè jo estic convençut que si l'equip, per exemple, acaba baixant de categoria aquest any, l'any que ve el club perdrà socis, a Montilivi es tornaran a desmuntar les grades retràctils i, així i tot, no s'omplirà, llavors, clar, on està la fidelitat? Si només vols anar al camp quan es guanya o perquè et penses que un any al Girona li ha tocat la loteria i va a la Champions, que això no és el normal, no ho és. Si el que és normal del Girona és perdre 0-1 amb l'Alabès a casa, no anar a Milà, saps?

P: Com valors tot el canvi que ha fet el club aquest any per adaptar-se a una situació com és la classificació a Champions?

R: Ho ha fet, jo crec que el millor possible, ha comès molts errors, però és que l'estructura interna del club és molt petita, encara. Llavors, allà, pensa que hi ha pocs departaments i tothom fa de tot. I han hagut d'aprendre sobre la marxa. De fet, ni el director esportiu se sabia la normativa de la Champions i hi ha jugadors que no han pogut ser inscrits. Vull dir, tothom n'ha hagut d'aprendre. Crec que té molt mèrit perquè és gent que potser porta... hi ha molta gent nova, sí, però hi ha gent que es conserva de quan el Girona entre cometes no era ningú, que era el Girona de fa 10-15 anys, i que s'han hagut d'adaptar. Hi ha gent gran, que la gent gran no és el mateix que ara un nano de 20 i escaig, que és de ment flexible, que s'adapta molt a les noves tecnologies, que ara juguen un paper clau i aquí el Girona ha hagut de fer un treball fantàstic, perquè no tenia gent d'un departament concret de xarxes

socials. Bé, això, aprendre, molta feina, moltes coses que no es veuen, això ho deia molt Pablo Machín, el primer entrenador que puja a l'equip a Primera, que deia que si anàvem a la sala de premsa i la llum s'apagava, ell havia, a banda d'entrenar l'equip, canviar la bombeta. Doncs el Girona sempre ha sigut una mica això i ho continua sent. I jo crec que han fet molt bona feina tenint en compte els recursos interns que hi ha, però és evident que s'han equivocat en moltes coses. Al final només pots aprendre equivocant-te.

P: Una de les coses que justament comentava en Josep Maria és que el Girona quan va tornar a baixar a Segona, corregeix molts dels errors que havien fet tots aquests anys de segona abans del primer ascens, i després un cop ja torna a primera corregeix molts dels errors que havia aconseguit en el primer ascens per ja aconseguir establir-se a primera divisió. Tens també aquesta mateixa sensació d'aquesta prova i error?

R: Sí, clar, sí, com tot, però al final també del pas de segona, per exemple, el Girona en fer-se gran ja ha deixat de ser el que era abans, abans era un equip petit a Segona, ara ens oblidem... Si ara tornés a baixar, tornaria a ser un equip gran de Segona, és que canvia molt el fet de competir en la mateixa categoria i estar obligada a pujar o ser preferit a estar per allà i sobreviure. És prova-error, exactament, però també els anys et donen experiència i credibilitat en tots els sentits, en l'àmbit d'esportiu, a escala d'estructura, i el fet d'haver mantingut un entrenador quatre anys, com és Michel, li dona sentit a tot el relat, perquè la feina que es veu avui es va començar el 2021, i si acaba el contracte el 2028, per dir un any, encara serà més fort que avui. Jo crec que la clau del Girona ara és haver tingut prou paciència per apostar en un projecte independentment de la categoria, perquè als propietaris que se'ls ha criticat molt per moltes coses, han demostrat que quan les coses han anat malament, han apostat pel club, que en un altre club haguessin fotut el camp quan ja no hagués donat diners i el retorn que han tingut, és que els ha tocat la loteria en forma de Champions, però això només et pot tocar si continues apostant.

Llavors jo crec que aquest és el mèrit, més que prova-error, el fet de tenir la paciència. Quan tu fas moltes coses, segur que si tu fas 100 entrevistes, la 100 et

quedarà millor que la 1. O si jo faig 100 articles, el 100 m'hauria de quedar millor que l'1 per una qüestió lògica. Doncs això és el mateix.

P: Comentaves el tema de la presidència des de l'entrada del City Group. Com és la cobertura informativa sobre aquestes notícies, més econòmiques i legals sobre el conglomerat del City Group?

R: Nul·la. Sincerament, la premsa del Girona no posa molt la lupa en coses extraesportives i de finances. En primer lloc, perquè no diuen cap mena d'informació. És a dir, si fins i tot tu preguntes al club, no te la donen, la informació. Llavors, clar, treballar sobre especulacions o sobre rumors... Perquè és evident que hi ha hagut articles que s'han publicat, que estiguin contrastats o no, és una altra cosa. I publicar sense contrastar i sense saber, nosaltres aquí no ho fem. Hi ha mitjans que sí, però nosaltres no. Però és gairebé nul·la. És evident que com a tots clubs hi ha operacions, vincles amb empreses, comissions amb fitxatges... A nosaltres se'ns escapen moltíssimes coses. És veritat que els propietaris del Girona fan i desfan com volen, en aquest sentit. I això no és una acusació que ho fan malament, no ho sé. Se suposa que ho estan fent bé, però no ho sabem. Vull dir, no hi ha una demostració, ells et presenten un balanç econòmic un cop l'any, que és el que els toca, no pots assistir tampoc al balanç econòmic, et passen una nota de premsa, si te la vols creure te la creus, i si no, no. I ja està. I si fas preguntes, et deriven a la nota de premsa, i si toques portes, normalment ja silenci. Vull dir, en aquest sentit, és tot... Bueno, t'ho has de creure.

P: Sempre hi ha hagut aquesta resposta, o és ja des de l'entrada del City Group?

R: No, no, no, des de l'entrada, des del 2017. La que canvia tota l'organització, diríem, que no és només el City Group, també hi ha en Pere Guardiola. I ara, el 2020, crec que entra Claire. A Claire, per exemple, va entrar el 2020, i no l'hem pogut entrevistar mai. Si a mi em dius quines intencions té amb el club, jo no les sé, perquè no ens han deixat parlar mai amb ell. Ens han enviat dues notes de veu, alguna filmació d'ell quan ha vingut un dia aquí, a Girona, i l'han entrevistat, però és el que et dic, el que dèiem de controlar el relat, el club els fa les preguntes, el club et passa l'àudio, que potser no està manipulat, però ves a saber quants talls hi ha

hagut, per si la resposta no la deixen dir, ho poden haver repetit... No ho saps. I en aquest sentit, estaria més bé més transparència.

P: I consideres que ara el Girona s'assembla més a un City que a un equip de Primera Divisió, Espanyol, Vila-real... Quin seria el nivell estructural o com s'intenten fer les coses?

R: És un calc, al final tots els equips del City Group estan estructurats de la mateixa manera, sí que és veritat que això ara s'ha mantingut, però en teoria aquest any no formen part del City Group, perquè no podien estar els dos en competicions europees i es van separar a principi de temporada. Però l'estructura matriu diem que l'han mantingut i és la mateixa. I des de dins, com ho veuen els jugadors, com els cuiden, com els preparen per als partits, aspectes de nutrició, vídeo, anàlisi, el que sigui, veuen que és una estructura d'un club de mitja taula cap amunt de primera divisió. Fins i tot estan a segona perquè no es va canviar l'estructura després del primer descens. Pel que fa al tema *scouting* el club té una base de dades compartida amb els altres clubs del City i que és una passada. Això el Girona per recursos propis no s'ho podria permetre, de fet, existeix la preocupació que si tots els propietaris marxessin, com el Girona mantindria el que ja té? Perquè econòmicament no s'ho pot permetre. Aquesta ha estat la gran sort. Alguns deien, ostres el que el City els regala jugadors, i no sé què, això no és veritat, però sí que sense el City el Girona no podria gaudir d'alguns beneficis. Aquí els jugadors hi havia anys que ni cobraven abans, ha passat de la A a la Z la situació del club completament.

P: Com recordes aquesta etapa de canvi d'entrenador, canvi de president pràcticament cada any, també situacions d'impagaments com comentaves, com eren aquests anys?

R: Bé, al Girona interessava més el que feia fora del terreny de joc que a dins, perquè totes les notícies eren que si s'han tancat el vestidor, que si està en llei concursal, que si el van vendre per un euro, fins i tot resultava com, suposo, a ulls externs, còmic, vull dir, el Girona havia de ser un club còmic perquè passaven coses molt estranyes i gairebé ridícules. Aquí, per exemple, van muntar una presentació pel cosí de Leo Messi que va venir el seu pare, un jugador que no va jugar mai i no

sabem per què va venir, i van anunciar que anirien al Vaticà a veure el papa i era mentida, passaven coses molt estranyes en aquest club. I això és el que recordo de l'any 2008, de l'any 2013 o així, més o menys, el propietari estava en recerca i captura i el van tancar a la presó de Polònia, passaven coses molt surrealistes, que no tenen res a veure a com és avui el club. Avui es parla de futbol, avui es parla que per què no funciona Michel o perquè aquest fitxatge no encaixa, però és que abans era això, de jugadors tancats i de què, ostres, cobrareu demà, demà no cobraven i quan cobraven una petita part els hi donaven primer als jugadors que tenien fills i tenien més necessitats. Aquest era el dia a dia del Girona o, de fet, nosaltres anàvem a cobrir entrenaments cada dia a un lloc diferent perquè no tenien un lloc on entrenar. Uns dies entrenaven a Palafrugell, els altres dies a Torremirona, els altres dies a Riudarenes, però mai entrenaven a un lloc fix i, ostres, era molt complicat. I en Galeano, que era el delegat, recordo que ho explica sempre, que ell havia d'anar primer a pagar per poder utilitzar les instal·lacions, perquè si no portaven els diners no els deixaven entrar. O sigui, eren situacions que cada dia eren una aventura. No sabies què et passaria aquell dia. Ara, com a mínim, saps que estan entrenant a Vilablareix i que, en principi, avui no hi ha d'haver cap incidència, però abans era una loteria.

P: Quan canvia aquesta dinàmica que és notícia les coses que no són esportives a ser notícia el tema esportiu? Quan comença a haver-hi el tema esportiu els altres aspectes milloren?

R: Des de l'entrada al City, més o menys, perquè el Girona, si us en recordeu, perd una final de play-off el 2012 amb Rubi contra l'Almeria, però al cap de dos anys, que és l'any del Lugo, el club està en llei concursal. És a dir, no pots fer front als deutes i totes les operacions estan visualitzades per un auditor extern que les ha de validar si són factibles o no perquè no els generin risc al club. El club podia haver desaparegut tranquil·lament.

I això t'estic parlant del 2015, que llavors ja hi havia hagut un intent d'ascens a primera. De fet, l'any del Lugo hi ha molts jugadors que no cobren durant tres o quatre mesos. I Machín que arriba la temporada abans, ostres, no arribava a mil euros de sou perquè no se'l podia pagar. I això estem parlant del 2014-2015, fa deu anys, no és tant. Això ha començat a canviar des de l'entrada del City, que és una

empresa que sempre han aportat capital. A l'època de la pandèmia van ficar 20 milions per poder aprovar els comptes perquè el Girona venia de primera divisió amb els salaris de tots els jugadors de primera divisió i es troba que baixa segona, que els contractes estan firmats i que s'han de pagar, però que no et genera ningú ni tiqueting ni res perquè la gent no pot anar a l'estadi. I van ficar 20 milions. És clar, llavors aquesta seguretat, aquest coixí per un club com el Girona ha estat molt important perquè avui estigui a Primera Divisió. No sé quants propietaris estrangers, l'Espanyol, el València, no sé què, entre cometes, tenen el club abandonat, aquí no ha passat això.

P: Les causes d'aquesta mala situació econòmica quines eren?

R: La mala gestió de la gent que governava el club. L'abandonament, la falta d'aposta d'empresaris gironins pel club de la ciutat perquè ningú li donava importància, que era el que dèiem una mica abans. Aquí no hi ha hagut cap empresari gironí que apostés pel club i els que hi ha hagut no ho han fet bé. No ho han fet bé i en Joaquim Boadas us ho explicarà més bé que jo perquè ell va estar-hi bastant temps. Jo crec que és mala gestió i pocs recursos i que tampoc sabies quines portes tocar perquè tothom les tancava. Jo de fet vaig començar a anar al camp com a soci, com a aficionat primer, perquè et regalaven entrades per anar a Montilivi perquè ningú hi anava. I ara hi ha llista d'espera per poder tenir un seient. Hem passat de la nit al dia.

P: En aquest context extraesportiu, com passa tot? És un miracle l'arribada de Machín? Perquè Machín arriba en una situació com podria ser ara la del Tenerife, que està a 9 o 10 punts del descens quan faltaven no massa jornades. I després la segona temporada ja és la temporada del Lugo, que és a dos minuts de l'ascens.

R: No sé si miracle, perquè utilitzem la paraula miracle molt fàcil, perquè hi ha molta feina al darrere i al final la feina, si la fas bé... Però sí que hi ha d'haver un cop de sort, és evident que hi ha d'haver un cop de sort i que es van alinear una mica els astres perquè si no no ho tires endavant. Va ser una benedicció pel club que arribés, no només Machín, sinó que hi hagués 4 o 5 persones que van tenir l'habilitat de tocar 4 tecles en moments clau. La piloteta que no havia entrat en 34 jornades va

entrar en les últimes 8 i l'equip es va salvar i a partir d'aquí va poder construir. A més a més, hi havia molts jugadors que estaven allà i que van culminar amb el primer ascens. El camí que es va fer, el marca la continuïtat en el temps, Machín també en va tenir. Si tu mires totes les altres temporades, hi ha molts entrenadors que van durar un any, un any i mig, mig any. Això també, aquesta estabilitat esportiva, si tu vas canviant cada temporada, es fa molt difícil... Aquí hi havia hagut mercats d'hivern que venien 8 fitxatges al mes de gener. És que això es fa a l'estiu. Aquí era complicat i la direcció esportiva, jo crec que el gran mèrit també és que entrés Quique Cárcel el 2015, que és un director esportiu que porta deu anys, que crec que no hi ha cap altre director esportiu a primera divisió que porti tant de temps. I amb les coses bones i dolentes que tingui, la continuïtat en el temps ho marca tot.

P: Això que dius de Quique Cárcel, quin tant per cent d'importància li dones a Quique Cárcel de l'èxit del Girona?

R: No li puc donar el cent, però molt elevat, més del 90. Molt elevat. Molt elevat perquè va venir aquí i això era un solar de deutes. Ell sempre recorda que la primera decisió que va prendre és abaixar-li el sou als capitans, perquè cobraven massa i era insostenible. És un home que ha fet del Girona com si fos un fill seu. Perquè l'ha fet a mida del que ell imaginava perquè no existia res. Llavors, jo crec que és la persona més important. De fet, ell també gestiona una mica la compra del City, de Pere Guardiola, i permet aquesta entrada d'aire econòmic o d'injecció, com li vulguis dir. Per mi és la persona més important del Girona, amb diferència. Té el club al cap i té un bon comportament en els mals moments, que això també és molt rellevant. Perquè a l'alegria hi serem tots i a les dolentes, no tant. I aquest club, que ha sigut un club sempre d'extrems, perquè ho han fet temporades brillants o han fet temporades desastroses, estar allà al mig d'aquesta tempesta és complicat i ell és una persona que jo crec que ha maniobrat amb molta agilitat. Molta, molta, molta. I importantíssim, sens dubte, la part esportiva, però també la part interna de contractar treballadors a àrees decisives, confiar molt en les persones, que al final el Girona és un club de persones, de bona gent. Es premia més la bona gent que el talent. I bé, una mica per tot això crec que és el 90%. O potser jo li donaria un 100% molt, molt, molt elevat. I el Girona, el dia que no el tingui, el patirà més que si marxa Michel o qualsevol altre.

P: Tornant al tema de Machín, el club aposta per Pablo Machín sabent quina pot ser la seva idea? O aposta perquè falten 10 jornades i és l'únic que vol assumir el risc d'entrar en un equip que està pràcticament enfonsat?

R: Aposta per desesperació i aposta perquè li recomanen i no té ningú més a qui agafar-se. Pablo Machín en aquell moment no era ningú com a entrenador. O sigui, l'havien fet fora de casa seva, havia sigut entrenador del Numància, el club d'on és ell, on s'havia format com a jugador i havia estat a Primera Divisió amb el Numància. Recordo que ell està de segon entrenador, no recordo qui era el primer, però el debut de Pep Guardiola amb el Barça, un Numància-1, Barça-0, Machín està de segon entrenador d'aquell Numància. Era el que hi havia. El que hi havia. No hi havia gairebé ni una proposta clara en el sentit de si ho vols intentar, et donem un club perquè ho intentis. Això ho va fer Oriol Alzina en el seu moment, l'amo del Llagostera en aquells temps. I Machín va tenir 8 jornades, crec, o 7, i li va sortir bé. Va canviar tot, dinàmiques d'entrenament... Machín era un entrenador que confiava en 14 jugadors de la plantilla, no confiava en més, però a aquells 14 els hi treia tot el suc possible, i va anar bé. O sigui, el Girona es va agafar a Machín, com es podia haver agafat, no et diré aquell senyor d'allà, però gairebé, el primer que passava. Havia de canviar alguna cosa i va ser a Machín.

P: Esportivament, quines creus que van ser les claus de l'èxit del Girona de Machín, ja no tant des que ell va arribar a aquestes 7 o 8 jornades i va acabar salvant l'equip, els tres anys següents, tres finals de play-off d'ascens, i després l'any a primera, també el Girona va estar entre els deu primers i lluitant per entrar a Europa. Quines creus que van ser les claus primer per aconseguir aquesta estabilitat a segona i a l'ascens, i més tard per sorprendre a primera?

R: Jo crec que la tossuderia de continuar-ho intentant. Perquè després del Lugo, tothom hagués imaginat que el Girona no hagués estat mai tan a prop de primera divisió, i l'any següent ho va tenir, i tampoc va sortir bé, i l'any següent va acabar pujant. Vull dir, al final, la tossuderia aquesta de... No ens vol el destí allà? Doncs ja ho veuràs, i ens aixecarem.

I jo crec que aquesta va ser la virtut més gran. Com a proposta futbolística, eren equips amb molta intensitat, no era un Girona de molt talent, però sí de treballar molt, i molt solidari els uns als altres, que precisament és un dels mals que hi ha avui, que avui és tot el contrari. Però era un Girona molt intens. Jo recordo això, molta intensitat, va canviar amb aquell famós 3-5-2 que aquí es va fer molt viral. I, la major part de les vegades veies que una jugada començava per la banda dreta, i acabava a la banda esquerra, i aquí això ara no passa.

Era un Girona que anava al 300% en cada partit. Jo crec que aquesta va ser la clau. I que eren un grup de nanos que eren col·legues. Era un molt bon vestidor. Gent que compartia al camp i fora del camp. Jugadors que anaven junts de vacances amb les famílies. Hòstia, gent amb la qual comparteixes un projecte d'aquesta manera, que és un projecte que te'l sents teu, i tothom es va sentir seu, aquell Girona. Jo crec que va ser la gran virtut. Identitat, intensitat, i tossuderia. Una mica va anar per aquí. I estic convençut que, si no arriba a marxar al Sevilla, el Girona no baixa aquell any. És el que jo crec. No puc demostrar-ho, però és el que jo crec. I malgrat això, després el Girona contracta Eusebio, que és un perfil Barça, més aviat, un perfil contrari al joc de Machín, i amb un Girona que tenia establerta aquesta idea de joc, aquest esquema, aquest vestuari, canviar tot això sembla una aposta una mica contradictòria. Però, tot i això, el Girona, la primera volta, fa una primera volta bastant bona, i l'equip acaba caient els últims 10 partits. Arriba un punt de la relació, com totes les relacions que són molt llargues, que hi ha aquell punt de desgast. I els propietaris, que venen d'una filosofia Barça, com és Pere Guardiola, i tots els empresaris del City, que gairebé tots són del Barça, Ferran Soriano, Txiki Begiristain... Ells són un model molt més afí a això que tu dius, a la proposta aquesta d'Eusebio i no la de Machín.

Però clar, no podien acomiadar a Machín. És impossible que el millor entrenador en aquells moments de la història del club el facis fora. Impossible. Encara que no jugui com tu vols, encara que tu li portis jugadors cedits... Hi havia hagut moltes baralles, perquè els jugadors que portava el City cedits aquí no jugaven, perquè Machín no els volia. Deia que si no corria, no jugava. M'és igual com es digui, m'és igual qui el porti... Aquí hi havia hagut baralles impressionants. Perquè Machín tenia molta personalitat, en aquest sentit, però els resultats li donaven la raó. Quan va marxar,

els hi va donar una oportunitat per fer el que volien fer des del principi, que és associar-se més a la branca futbolística del City, que jo crec que el punt àlgid d'aquesta proposta és Michel.

Però allò comença amb Eusebio. Però clar, tot necessita el seu temps, perquè tenia una plantilla contrària a aquesta idea futbolística, al que s'estava jugant, i allò necessita un temps. I en els mals moments d'Eusebio, Eusebio torna al 3-5-2, perquè no se'n sortia amb el seu. I jo crec que després la direcció esportiva embogeix una mica, en el sentit que amb el descens sí que es torna a apostar per una línia així, com és Unzué, però Unzué tampoc surt bé (16:39) i comença a fitxar tècnics de perfils molt diferents. Pep Lluís Martí, Francisco... I passen com dos anys molt estranys, fins que apareix Michel.

P: I aquests anys de segona, amb aquests perfils d'entrenadors diferents, tot i ser idees de joc molt diferents, el Girona acaba arribant a dos finals de play-offs consecutius. Consideres que era més mèrit de l'estructura d'equip que hi havia, els jugadors que eren molt superiors a la categoria, o també hi havia una idea futbolística que anava en línia amb l'equip?

R: El primer any, perquè el Girona té una superplantilla. El Girona semblava un Girona de galàctics, però el que passava és que s'esforçaven poc, alguns, sense pilota. Llavors hi havia molt nom propi, però no es va fer un equip. I el Girona va arribar a la final de play-offs contra l'Elx per talent, no per cohesió ni pels trets distintius que l'havien marcat fins abans, això que deia, del grup, dels valors aquests, de jugar pel company, no, això no, per talent pur. Bé, talent pur i Stuni, que va ser el seu any, que va fer 31 gols, si no recordo malament. Però l'últim dia van perdre. Llavors, l'any següent sí que recordo de Francisco l'estructura defensiva. Perquè Francisco ens va tornar una mica al 3-5-2, però era més 5-3-2, a vegades, i va prioritzar defensar. Si tu mires els resultats d'aquella època, no sé quants 1 a 0 hi ha. El Girona deixava la porteria a 0, i així era molt difícil que perdés. I per això van arribant, sense jugar un gran futbol, però porteria a 0, i ja el farà algú. I una setmana era Monchu, l'altra setmana era Bárcenas, l'altra setmana era Sylla, però sempre marcava algú. I el Girona va arribar per això. De fet, el primer partit de la final de play-off el guanya a Vallecás, i després els remunten aquí a Montilivi. No era un futbol brillant, però era un futbol defensiu que sortia. I l'últim dia tampoc va

anar bé. I en Michel sí que des del principi ha intentat jugar bé. Jo és que no he vist un futbol com el del Michel a Girona. El futbol ha sigut una passada. El Girona de Michel, menys aquest any, ha jugat molt bé. I aquests primers sis mesos de l'arribada de Michel, són una mica el contrari del que havia fet el Girona, perquè el Girona, abans, aquests dos primers anys a segona, jugava malament, però guanyava, i a l'arribar Michel, aquests tres primers mesos, l'equip està pràcticament en descens, però practicant un bon futbol.

P: Com són aquests primers mesos de Michel i quines són les vostres sensacions com a periodistes?

R: El context era que, com més temporades passaven a segona sense pujar, menys possibilitat d'ascens hi havia. **La primera temporada després del descens, un dels errors va ser que tothom donava per fet l'ascens i estaven descomptant setmanes, i tu anaves a cada camp i tothom et tenia moltes ganes perquè eres el preferit.** El segon any això va disminuir una mica, i el tercer amb Michel, encara va disminuir més. A més a més, quan veiem les primeres 7,8,9 primeres jornades, que l'equip està en descens, pensem que tocava un any més anant a la baixa, venies de primera, perds la final, i ara començarem a ser un equip de mitja taula de segona. Però no, llavors es va disparar. L'equip jugava bé, però tu veies que no tenia contundència enrere ni contundència davant. Intentava coses. Va col·locar l'Aleix, recordo que aquell any ve Baena, quan tenia el dia Samu Saiz era boníssim, i quan s'ajuntaven ells tres al mig del camp, d'on passaven coses interessants, i a mesura que compartien temps jugant junts jugaven millor. Vam gaudir molt aquell any. I et classifiques per al play-off jugant contra el Burgos última jornada perquè Juan Carlos treu una mà, que encara no sabem com la treu. És anecdòtic com jugant menys bé l'equip havia arribat més lluny, i jugant bé va costar moltíssim. Moltíssim. De fet, tu a Eibar, a la primera eliminatòria del play-off, no remontes jugant bé, remontes amb collons. Va ser complicat, però la sort en aquell moment puntual de Michel el va acompanyar.

P: Creus que la idea de futbol de Michel s'adapta més a un joc més de primera divisió que de segona?

R: Sí, perquè a segona no es pot jugar a futbol, és molt complicat, a segona tot és lluita, cos a cos, segones jugades, tens un rival a sobre a la mínima, molts camps de futbol no estan en les millors condicions. En canvi, a primera, sí que és veritat que les propostes són diferents, vas a Anoeta, vas a Sevilla i no et juguen com equips de segona. I a part, la qualitat, tant dels rivals com la dels teus jugadors, no són tan intensos, però són més bons, i llavors si tu domines la pilota, tens molt a guanyar. I al Girona li ha vingut molt bé aquest escenari de primera divisió. Hi ha molts jugadors, l'any passat, per exemple Ivan Martín i Aleix Garcia, que estaven a segona jugant a la mateixa posició, surten molt beneficiats de poder estar jugant a primera. Però aquest any, per exemple, que no està jugant bé es veu que costa més, potser aquest any estaríem millor a segona, en un futbol que passin poques coses et dona més resultats a la divisió de plata.

P: Tots aquests últims anys el Girona ha apostat per jugadors diferents. Aquest any per exemple ha portat a Alejandro Francés, un perfil de jugador que feia diversos anys que sonava per altres equips de categoria com el Sevilla, València... Com és capaç el Girona de convèncer jugadors d'aquest nivell perquè escullin aquest projecte i no d'altres amb més renom?

R: Aquest estiu ho ha tingut molt fàcil perquè comptava amb la possibilitat de jugar Champions, l'aparador perfecte perquè qualsevol volgués venir a Girona, però sí que és veritat que també hi ha hagut un canvi en el perfil de fitxatges, abans el jugador venia a créixer al Girona i a fer gran el club fent-se gran ell, i ara molts han vingut aquí aprofitant la grandesa del Girona per reivindicar-se ells. Abans era diferent, fa deu anys va arribar Portu que és un exemple magnífic d'això que va venir aquí amb ganes de menjar-se el món, el Girona tenia ganes de menjar-se el món i se'l van menjar junts. Ara Van de Beek no ve aquí a menjar-se el món, ell veu que és un equip petit que juga Champions i tria venir i si l'any que ve està en un altre equip li és igual. El perfil de jugadors que han vingut és molt diferent i aquest any crec que s'ha comès un error bastant gran en aquest sentit, perquè trenca una mica la línia d'èxit que havies tingut fins ara, aquesta filosofia d'alimentar-se de jugadors amb moltes ganes de créixer ells fent créixer el club, i aquest any això no ha passat. Aquest any han apostat més per més noms que no pas equip i són noms que no t'aportaran aquestes ganes. Danjuma no ha vingut a fer créixer el Girona o

Abel Ruiz. Són jugadors en principi més contrastats i que venen aquí a fer un any i a la que s'acaba la Champions potser marxen.

P: I parlant de fer créixer el Girona, com valors el treball i la situació amb els joves del club base i la importància que ha tingut aquesta gestió?

R: Opinió personal, com més amunt has anat, més insuficient ha estat. Perquè és més exigent entrar ara que fa deu anys. Tots aquests noms que hem mencionat abans de Granell, Pere Pons, Eloi, etc. tots venen del futbol base, però perquè abans tampoc podies anar a fitxar i era el que hi havia. Ara que hi ha un mercat més ampli, els nois de la cantera han de ser molt més bons per fer-se un nom. De fet, l'únic que ha arribat és Arnau Martínez i tampoc és teu perquè tu el fitxes quan és cadet, i encara que tingui mèrit portar un cadet fins al primer equip, no és gironí ni és del tot teu. I tot ve de baix, si tu mires totes les categories inferiors del Girona, ara competeixen a divisions d'honor, però abans no passava. El problema resideix que per competir a divisió d'honor en aquestes categories i tenir, entre cometes, certa excel·lència, el Girona és un club que fitxa, no un club formador, és un club que fitxa en categories inferiors, ja sigui gent de Barcelona, de la Damm, els que no vol l'Espanyol, o el Barça o el Mallorca... Però no de Girona, no hi ha gironins. A més a més, l'únic jugador que tens bo a la pedrera, Pau Cubarsí marxa del teu equip per anar al Barça. No tens prou força ni capacitat per mantenir el talent jove i si ve un gegant del futbol és molt complicat. Jo crec que si el Girona estigués més a baix, com va passar a segona, quan va venir Michel és el moment en què debuta Gabri, Artero, Ureña, Àlex Sala, però perquè jugaves contra l'Amorebieta i no contra l'Atlètic de Madrid. O sigui, com més amunt estiguis, més costa. I després l'altre problema és el filial que no és un equip competitiu per ser un filial d'un equip de primera divisió.

P: De fet, aquest any una de les prioritats del club era fer pujar el filial de categoria i de moment estan classificats pel play-off d'ascens a segona RFEF, sense opcions a pujar directes, i també han fet una gran aposta en millor el juvenil del club per poder competir a la Youth League. Com valors tot aquest treball i per què no ha acabat de tenir l'èxit esperat?

R: Posar noms o cromos en un equip, no es pot fer la mateixa valoració que amb el primer equip, és un grau inferior, però és la mateixa tàctica que et porta a l'error. Fitxar gent que en teoria t'ha d'aportar en comptes de fitxar gent amb ganes de créixer. No sé fins a quin punt és millor un perfil com aquest de fitxatge o un juvenil del club en línia ascendent. Considero que no s'ha fet malament la feina, hi ha hagut una millora, però ha faltat constància. I ara vindran els play-offs que seran una loteria, jo crec que el Girona hauria de poder pujar a segona RFEF, però és que no crec que hagi només d'assolir aquesta categoria, hauria de mirar més amunt, perquè realment el salt de categories és molt gran. No pots posar un jugador que passi de jugar al camp del Cerdanyola que a San Mamés. I amb el juvenil si fa no fa igual, han fitxat gent per competir a la Champions i ho han fet, però a la lliga no han pogut mantenir el ritme de competició. Al final, jo no jutjaria la feina que s'ha fet en les categories formatives del club d'acord amb els resultats, sinó en quanta gent t'arriba al primer equip i què en fas d'aquesta gent, perquè a mi m'importa poc si el juvenil guanya lligues o no si això no té un retorn o un impacte al primer equip. Jo crec que no té cap mena de sentit que mirem resultats o que avaluem les temporades del futbol formatiu en resultats si després no et donen rendiment al primer equip. Crec que és un error pel club, però és que és el Girona, és que és molt petit en aquest sentit també. En aquest sentit, també ha de créixer, també ha de caure, també ha d'aprendre, també ha de saber què fitxar.

Es fa una bona tasca. Sí que ha millorat molt comparat amb el futbol base del Girona de fa deu anys. També un altre error és que cada equip del Girona juga al seu sistema. La manera de jugar de Michel no és la mateixa que està jugant el juvenil ni que està jugant el cadet. No hi ha una línia única que permeti que després l'impacte d'anar pujant de categories no fos tan elevat. Aquí no passa, i cadascú fa a la seva. Sí que hi ha una idea comuna de fer jugar la pilota, però ja està. No ho sé, és molt difícil. I no veiem cap nom que pugui consolidar-se aviat al primer equip. No sona ningú, l'últim que va sonar va ser Cubarsí, i va volar aviat. Perquè ara et ve un Barça a buscar jugadors joves, i aquí encara no els pots retenir.

P: I el tema de les apostes per als jugadors del filial, per exemple has comentat Gabri Martínez, que ha servit com un canvi per al traspàs d'Abel, o Àlex Sala, que també ara ho està fent bé a segona. Creus que el Girona està apostant poc

per aquests jugadors, o creus que directament són jugadors que no tenen el nivell d'exigència del Girona i que per això no formen part de la plantilla?

R: Clar, és que jo els he vist poc per saber si realment podrien aspirar a un lloc. El que sí que és veritat és que també he vist gent de fora que no em dona millors garanties que un Artero, quan està bé, per exemple. Al final tenies a Valery i també se'n farta de no tenir minuts. Era un jugador de la casa que comptava amb pocs minuts, que vingués qui vingués sempre era suplent, per més que ho fes bé. Però per mi és un jugador que en una plantilla de 25 pots tenir. I l'has cremat. Si l'Artero estigués bé i no fos per les lesions, jo crec que en una plantilla de 25 l'has de tenir. Titular, crec que no, però en una plantilla de 25 crec que l'hauries de tenir. Sobretot tenint en compte que el que portes de fora, que tu fitxes fora, hauria de ser millor que el de casa sempre, i això a vegades no ha passat. Però no sé fins a quin punt Gabri, Ureña, i tots els jugadors que han sortit, són jugadors de primera divisió, jugadors vàlids. El Girona no treu rendiment econòmic dels seus jugadors del planter, l'únic que fan com a molt és rescindir els contractes per evitar pagar els anys de fitxa que li quedin, siguin dos, tres, el que sigui. També és veritat que Michel és un gran entrenador i si no ha donat peu que ningú estigui allà, també vol dir alguna cosa. L'últim cas de jugador del filial va ser Ibra Kebé a segona, que es va quedar com dos o tres anys, però res més. I ara, per exemple, un dels que molts cops queda assenyalat, ha sigut el canterà Arnau Martínez.

Que l'any passat és suplent i aquest any també ha tingut els seus alts i baixos. Però al final és l'únic gironí del planter i és un dels jugadors que sempre s'està negociant a la baixa la clàusula perquè pugui atraure interès i es pugui fer una venda i treure rendiment econòmic.

P: Quant d'important és que el Girona tingui jugadors de Girona que representin el club?

R: Jo crec que és important tenir jugadors de Girona, però no obligatòriament han de ser de Girona per estimar el club. Perquè, per exemple, tenim els casos aquí molt concrets de Juanpe, Portu, Juan Carlos i Stuani, per dir-te'n quatre, que són jugadors que no han nascut a Platja d'Aro, però que són jugadors que ploren quan l'equip perd. I això és el que crec que és crucial, tenir gent que li faci mal una

derrota, tenir gent que representi una mica el que l'aficionat vol veure, que és entrega. Aquí ningú et criticarà per perdre quan ho has donat tot. Aquí el que es pot criticar és que no ho donis tot i que per això perdis, és l'únic. Crec que és important tenir gent com l'Arnau, que a part, crec que té un talent futbolístic immens, però és molt jove, va començar molt jove i s'ha d'equivocar, per força, s'ha d'equivocar. Va debutar amb el primer equip amb disset anys, l'havien de portar a entrenar perquè no tenia carnet de cotxe. De fet, aquesta és la cinquena temporada i és molt jove per portar cinc temporades jugant al primer equip. Llavors, jo crec que als alts i baixos és normal. La temporada passada no va jugar gaire perquè a l'estiu no va tenir vacances i va petar.

Va anar a un europeu sub-21 amb la selecció, va tornar lesionat i quan va poder començar a entrenar, Couto ja anava com un coet l'equip volava i era molt difícil fer canvis. No va ser un bon any per l'Arnau. Però aquest any, per exemple, és un dels més bons. A mi em va sorprendre molt que dissabte no jugués amb l'Alabès i que l'assenyalessin de la golejada contra el Barça quan el partit del Barça és que quasi no pots ni analitzar-lo normal perquè ara mateix no tens res a fer. Crec que és molt important tenir gent així. Gent que ensenyi als de fora què és el Girona, que compreguin l'entorn i el que costa estar a primera.

P: I ja mirant de cara al futur, en la situació que el Girona se salvés, quins creus que són els passos a seguir del club per ja establir-se i créixer a partir d'aquesta estabilitat?

R: Si s'acaba salvant, això de per si, ja serà un creixement bastant important en el sentit que l'únic record d'una temporada com aquesta és el descens d'Eusebio i el fet de mantenir-se hauria significat una millora respecte a aquell primer antecedent que tenim. Llavors, això de per si ja seria un creixement. I A partir d'aquí què ha de fer el club?

Valorar si mantenen Michel i el projecte continua o si canvien de projecte, comencen de nou i donar-li prou temps perquè el projecte maduri. L'important és que les coses vagin alineades, que és el que crec que no ha passat aquest any. Michel té una idea de futbol i li han portat coses que no es corresponen a la idea de futbol que té Michel, i per això l'equip no juga bé perquè els jugadors no saben fer el que vol que

facin. L'important és això, si un entrenador ve, sigui qui sigui i vol certes coses, que se li donin aquestes eines per treballar. Tot serà el temps. Mantenir-se, salvar-se, l'objectiu de cada any del Girona no pot ser cap altre que la salvació. I tot i que ara sembli una mala temporada, jo firmaria cada any arribar a la jornada 30 amb 7 punts de marge amb el descens. Avui poden ser 4, però és una bestialitat que el Girona estigui a primera amb aquest marge. Si anem catorzens vol dir que hi ha 6 equips que es canviarien per tu. I s'ha de valorar també. El que no és normal és el de l'any passat. Hi ha molts casos que entren a Europa i que la temporada següent baixen. I és que aquest any no ha estat fàcil, no han entrenat gaire. Ha sigut tot molt viatge, descans, prepartit, partit... Els 5 primers mesos de competició van ser així fins al gener. I ha sigut molt difícil per a tothom. En Michel no havia entrenat mai 3 competicions a la vegada. Nosaltres com a periodistes ho hem notat que fins i tot treballàvem el dia lliure. Ens ha vingut molt gran a tots. Però segur que si ara hi hagués una segona experiència, la portàriem millor que la primera. Perquè a la primera eres nou i t'equivoques.

P: Heu notat interès d'altres mitjans internacionals preguntant per al club? Demanant imatges?

R: L'any passat venia tothom. Quan hi havia media days venia gent de tot el món. Dels Estats Units, a la BBC, de qualsevol mitjà. Sobretot veien que hi ha molts jugadors estrangers i tots els mitjans de cada país buscaven la història del jugador que tenien. Aquí a Girona l'any passat hi va haver un boom increïble. I a sobre per què el futbol que practicava el Girona no era normal. El Girona jugava molt bé a futbol. Per mi va jugar millor, fins i tot, que el campió de Lliga. Per mi va ser millor que el Madrid quant a bellesa. Respecte a punts nom perquè el Madrid va ser millor, però respecte a bellesa ho veies allò i dubto molt que ho torni a veure. Això va cridar l'atenció de tot el món. I sobretot quan s'aproximava un partit important com el Girona-Barça de la segona volta. De fet, el boom mediàtic és el partit de la victòria a Montjuïc. Aquella va ser la confirmació que aquell equip anava de debò. I el 4-2 aquí. Són els dos dies amb més tensió mediàtica. És que la història de l'equip petit que ve de segona i acaba guanyant tot el que va guanyar i de la manera en què ho va fer atrau moltíssim.

P: I amb vosaltres s'han posat en contacte amb mitjans internacionals?

R: Sí, demanant-nos opinió. Clar, se sorprenden i volen conèixer com era el club abans, el perquè d'aquest canvi, cap on va el club... Hi ha hagut un piló, d'entrevistes per telèfon sobretot, o quan han aprofitat algun viatge, o algun desplaçament, per venir a conèixer els periodistes de la ciutat... Sí, sí, molt en contacte.

P: I per acabar, si has de decidir a opinió personal, quins són els partits més importants de la història moderna del Girona?

R: Un podria ser el dia de l'ascens a Segona B el 2008 que guanyen el Ceuta amb un gol de Migue. El penal de Kiko Ratón el dia del Múrcia. El dia del Lugo també crec que és dels importants de la història encara que no es guanyés perquè canvia moltes coses, canvia la mentalitat sobretot. Potser a vegades hi ha derrotes que et van bé i tothom té el dubte de si el Girona hagués pujat aquell any què hauria passat l'any següent. Jo crec que el podríem posar per allà i el debut a la Champions. Que potser per qüestions esportives no, però és igual el que passés aquell dia, simplement el fet de ser allà jo crec que és una bestiesa. I la victòria contra el Barça potser serien els partits més remarcables igual que la victòria contra el Madrid el primer any que va cridar molt l'atenció, i a més a més eren fires de Sant Narcís. Jo crec que aquests serien els partits més importants.

Entrevista Tatiana Pérez, periodista Diari de Girona

P: Com recordes el Girona quan eres petita?

R: Com soc de Llançà, allà no havia arribat el Girona, evidentment de petit tothom era del Barça, i va ser quan vaig començar a anar la universitat que se t'obra una mica més el món. A part va coincidir amb el fet que el Girona acabava de pujar a primera divisió per primer cop, i em vaig començar a interessar pel periodisme esportiu i va ser allà quan em vaig enganxar al club.

P: Com fas el pas d'estar estudiant a escriure sobre l'actualitat del Girona en un mitjà?

R: Doncs va anar una mica tor rodat, quan estava a la universitat vaig decidir que voldria fer periodisme esportiu, ja que de petita havia jugat a futbol i va anar tot molt rodat. Vaig decidir fer el TFG sobre l'ascens del Girona, on hi havia les tres peces, que havia suposat l'ascens pel club, per la ciutat, i per l'afició, perquè evidentment era un canvi de paradigma. I per fer el reportatge vaig contactar amb el Diari de Girona, així de casualitat per buscar contactes, perquè m'ajudessin a fer una maqueta que quedés així com de diari, després em van dir que tiri el currículum, a l'estiu vaig entrar de becària i al final em vaig quedar.

P: Com va sorgir la idea de fer el TFG sobre el Girona?

R: Crec que em queda molt lluny, i va ser en començar 4t de carrera on tenia una pluja d'idees de temes i aquest el veia com molt clar, perquè aleshores a Barcelona no se'n parlava gens, però aquí a Girona era el boom. També recordo que tenia en Josep Maria Puig de professor i vaig decidir estructurar el treball amb aquestes tres parts.

P: Després de fer el treball a quines conclusions vas arribar sobre la repercussió del primer ascens?

R: És com una mica obvi, però la repercussió mediàtica va créixer moltíssim, era un club que a segona no tens cobertura, ningú et fa cas, i a primera se t'obre un altre escenari completament diferent, som molts més els periodistes que cobreixen a l'equip, i ara aquesta temporada de Champions doncs encara molt més. I després per l'afició també recordo el creixement de la massa social, que els nens ja neixen i creixen sent del Girona, i això s'aconsegueix tenint el club a primera divisió, perquè evidentment vols tenir el club lluitant contra els més grans i ensenyar una mica aquest Orgull Gironí. I la ciutat també, i això suposa posar el teu nom al mapa, estàs lluitant en una de les competicions més importants d'Europa, i és aquest seguiment que et fan.

P: En aquests anys seguint al Girona, has notat com el club també ha evolucionat amb el tema de ser més obert o tancat amb els mitjans de comunicació?

R: Moltíssim, ara és molt més tancat, i a més, també ho recordo perquè el cap de premsa del Girona, va ser el meu professor del màster de periodisme esportiu i ens explicava les seves batalletes de quan anava el Barça i podies parlar amb els jugadors. Ara tot és un búnquer, ho controla tot el club, i es controla també molt el missatge. Quan donen les entrevistes, quan poden donar alguna informació sobre algun fitxatge, està tot molt controlat. L'àrea de comunicació, també ha crescut molt més, abans potser eren 3 persones, i ara, no et sé dir un número, però són moltíssims més, també hi ha els de contingut, que els hi porten les xarxes socials, no ho sé, però ha crescut moltíssim el club.

P: Consideres que s'intenta controlar el relat, si t'envien missatges per fer notícies crítiques amb ells?

R: Aquesta temporada mateix, al nen que li van tirar l'ampolla en el partit contra el Feyenoord, després al cap d'unes setmanes l'afició de penyes va moure que havien convidat el nen a Montilivi a conèixer els jugadors... Doncs vaig fer un tema sobre aquest nen, i ja tenia un missatge del club dient que era el club el que ho havia fet tot, que els hi havia d'haver preguntat. I és com que els hi has d'anar molt al darrere, i a vegades tens missatges, i a vegades no, i quan dius alguna cosa després critiquen, i això sí que és per controlar molt el que es publica, perquè també és incòmode rebre sempre missatges que et critiquin.

P: Com es fa per narrar notícies negatives d'un club al qual fa tants anys que segueixes i li guardes un afecte especial?

R: Jo vaig entrar en un bon moment, que el club ja estava a primera, i tot ja estava una mica més organitzat; així i tot, hi havia molts més periodistes que ara, ara hi ha en Madrià, l'Àlex Luna, el Montiliving... Abans només hi havia el Diari de Girona, el seguia el diari ARA que s'encarregava en Bofill, el diari L'Esportiu i les ràdios, Rac1, Catalunya Ràdio i Tot Esports. I tornant a la pregunta, és difícil perquè entre les patacades és una història molt maca, hem pogut narrar un ascens, una classificació a la Champions, viatjar per Europa, però hi ha moments difícils, sobretot com ara, i sí que has de controlar una mica el relat, o fins i tot, com hi ha aquesta part de sentiment, clar potser ara series més crític perquè t'està fent mal que estiguis allà a baix i els hi diries de tot, però s'ha de ser una mica conscient que al final som

periodistes, i hem de ser objectius, tot i que l'objectivitat completa no existeix, però sí una mica neutrals.

P: I com noteu l'interès de la gent en llegir les notícies, sobretot en aquests moments en què l'equip no acaba d'anar bé, o l'any passat que l'equip anava volant?

R: No sé si en això tenim tant d'accés, però sí que es pot notar a Montilivi que la gent funciona molt a base de resultats, o sigui la temporada passada tothom volia seguir al Girona, Montilivi s'emplenava cada jornada, perquè a la gent li agrada celebrar, siguin gols, victòries, o fins i tot el bon joc. I aquest any està costant molt, hi ha molta gent una mica desencantada perquè pensaven que seria la millor temporada de la història, que tens el pressupost més gran, el vuitè límit salarial de la lliga i que tot aniria molt bé, i potser perquè ha sigut com un xoc de realitat que l'equip no està tan bé com et pensaves que estaria, però això mateix ha passat al club, els hi costa molt entendre que estiguin en aquesta situació, no veuen que estiguin malament.

P: Has notat l'interès de mitjans internacionals aquests últims anys?

R: Sí, i cobertura mediàtica dels partits de Champions, ara mateix serien la filera de la tribuna que fa tota tribuna recta, doncs pels partits de Champions havien d'ocupar 3 o 4 fileres més. Havien de tenir capacitat per a 300 periodistes, que això a Montilivi, no s'havia vist mai, o fins i tot quan vas a fora, a veure ningú ens feia cas, però parlant amb els periodistes ens deien que tenia molt de mèrit estar allà, que era un club totalment desconegut, i eres com el simpàtic o així que feia. Quan vaig anar a Milà pel partit de Champions, l'endemà el Girona no sortia enlloc, les notícies era que el Milan havia guanyat i s'havia classificat per a vuitens, sense mencionar el Girona.

P: Parlant de la situació esportiva, quines creus que van ser els èxits de Machín per treure a l'equip d'aquella situació i portar-lo a primera?

R: Crec que una mica com després amb Michel, la força del grup, de creure, Machín no tenia cap mania si havia de seure a titulars i que juguessin jugadors que realment estaven implicats amb el Girona.

P: La teva primera temporada narrant el Girona baixa a Segona Divisió, després d'un any a primera. Què va passar aquell any?

R: Doncs va ser una mica una sensació d'impotència, perquè potser com ara, que al gener i febrer pensaves que ho tindries bé, després una dinàmica negativa, **guanyes al Bernabéu, et penses que això està fet si has guanyat al Madrid, i allò va ser una gran mentida, perquè realment l'equip tenia mancances, i a partir d'aquí va ser un declivi cap avall**. I també aquí amb el Girona hi ha aquesta "confiança" amb els entrenadors de creure i apostar fins al final, i per la gent de fora era molt dur veure com l'equip no millorava, que anaven passant les jornades i no puntuava i que el descens era una realitat, i va ser molt dur. Recordo que l'últim partit a Montilivi li vaig dir al meu fill que em fes una foto dient-li que no seria l'última a primera, i va ser l'última fins al cap d'uns anys.

P: I després amb el descens, el primer any a segona l'equip cau a la final de play-off contra l'Elx amb una de les millors plantilles de la categoria. Què va faltar aquell any?

R: Tenir noms o diners, o gastar-te en fitxatges no ho és tot, hi ha d'haver una estructura, han d'anar tots a una, i aquella temporada no va funcionar. Després Unzué va anunciar que tenia ELA i el dia a dia devia ser duríssim. Més tard amb Pep Lluís Martí tampoc van encaixar les peces que havien de fer-ho.

P: Durant aquella temporada mateixa, el club canvia l'entrenador dues vegades i, en canvi, a primera mantenen a Eusebio tot l'any, malgrat els seus resultats. Què és el que canvia?

R: Doncs potser perquè tens el precedent aquest. Tu apostes per Eusebio fins al final i et porta a segona, tens tot l'entorn que no entén i el tens enfadat i en contra, i llavors has de demostrar que has de fer coses, sigui com sigui per pujar. I no et diré que vas a la desesperada, però sí que actues una mica, no per impuls, però conscient que has fet una cosa i no ha funcionat, i ara has de fer tot el contrari.

P: Llavors arriba Francisco i porta l'equip a play-off, tot i que perd, i la temporada següent també perd. Com es viuen tots aquests no ascensos?

R: Tots aquests no ascensos, han sigut un drama absolut i han fet molt de mal. Crec que tots hem sortit plorant, perquè has estat a una divisió que és molt dura, costa molt, és una categoria que és molt llarga, hi ha més jornades, els viatges inclús són més complicats, pel que fa a jugadors i tot canvia moltíssim, i també aquella temporada va ser una temporada rara per la Covid, de fet, Francisco no va conèixer quasi a l'afició, va poder veure l'estadi ple quan va tornar l'any passat de rival. Suposo que també el fet de tenir-ho tan pensat, perquè el Girona era preferit en el play-off, de dir: ja ho tenim. Recordo que al club hi havia molts fantasmes l'any que s'ascendeix a Tenerife, s'han de tenir, però no volien comprar samarretes per celebrar l'ascens, no volien fer cap festa, perquè tots els altres anys ho havien fet, i saben el drama que comporta tenir això i no pujar. És un xoc anímic molt fort i costa molt aixecar-se. Eren molt supersticiosos, però al final Michel va tocar la tecla i sí que ens va aconseguir pujar.

P: Per què el club aposta pel perfil de tècnic de Michel i la seva forma de jugar, després de venir d'entrenadors amb uns pensaments futbolístics totalment oposats?

R: El perfil de Michel encaixa molt amb el perfil City, amb la possessió de pilota, moltes passades, etc. I això evidentment, el Girona és independent, però penja d'un esquema, si aquestes peces encaixen, llavors els futbolistes aniran d'acord amb aquesta idea de joc, i al principi, el Girona va fer una cosa que va estar molt bé, que potser a Michel no li acabaven de sortir les coses, l'equip es va posar en descens, i ell sempre ho diu que Quique Cárcel li va dir per renovar llavors, i això fa veure que creus en aquesta idea, i fa veure que l'entrenador creu en aquest projecte.

P: I quines creus que van ser les claus de l'ascens d'aquell equip, que tampoc era el millor que havies tingut a segona?

R: Jo crec que Michel sobretot és la clau de tot, jo crec que com a entrenador ha canviat potser tots aquests fantasmes i por que hi havia, va portar un aire nou i tothom se'l va creure. També pot ser el factor sorpresa perquè anàvem a Eibar pensant que el Girona cauria eliminat, i llavors, no comptaven amb tu, és veritat que els últims play-offs, i va ser el Girona, el sisè va ser l'equip que puja, que potser és l'equip que ningú compte, que es pensen que quedarà eliminat de seguida, i l'Eibar

tenia molta pressió, jugava a casa seva, era el favorit per pujar i era el primer any després de tornar a baixar a segona, i el Girona va allà guanya i deixa a tothom amb un pam de nas.

P: I ja a primera. Què va significar pel Girona la temporada anterior i veure com al final t'acabes classificant per a Champions?

R: Doncs també una mica el factor sorpresa, veure com totes les peixes encaixen, veure com l'equip si li demanes dona de si, que el pots anar estirant i estirant, i que tots els reptes que et proposis surten. Michel deia que volia competir de tu a tu, però és que no competia de tu a tu, sinó que era millor que els altres, fins i tot hauria pogut quedar líder de primera i aconseguir la lliga. L'any passat va ser molt fort, potser també, els jugadors que hi havia s'entenien a la perfecció i anaven sols. És a dir, tothom sabia on s'havia de col·locar, on fer la passada, i ara potser és això el que falta, aquesta pinya, aquest grup, que tothom estigui molt còmode al camp, i que tothom sàpiga com pensa l'altre.

P: Quins creus que són els canvis de perfils de jugadors entre l'any passat i aquest any? Què creus que ha canviat i ha faltat aquest any?

R: Doncs, no sé potser ara sí que hi ha més individualitats, més egos, i a més hi ha zones que no estan complementades, és a dir, has volgut fer un invent amb uns davanters que no et marquen gols, i potser, aprofitant que tenies diners, hauries d'haver fet un fitxatge contrastat, d'algué que t'assegures que aportarà, i potser has volgut donar continuïtat a aquesta aposta de projecte, de donar confiança a què puguin créixer, i primera divisió és molt dura, i necessites també donar resultats i rendir, i també al mercat d'hivern es va veure com el mig del camp quedava coix amb la sortida d'Aleix, i per això va venir Arthur.

P: I quina valoració en fas de la tasca de Quique Cárcel tots aquests anys de creixement?

R: Doncs té molt mèrit, perquè normalment sempre ha treballat amb pressupostos molt reduïts i sempre ha aconseguit portar jugadors que t'acaben rendint o que arriben gratis, no sé al final, ara va malament i potser aquesta temporada no ha encertat, però tot això no tindria sentit sense la seva feina.

P: L'any passat quan les coses anaven bé, també notàveu més predisposició del club per fer entrevistes i s'obrien més mediàticament?

R: Sí, és a dir, quan tot va bé, tot és molt maco perquè saben que si tu fas entrevistes tot serà del bon moment. Ara, en canvi, els últims dos partits el Girona ha perdut i no ha sortit cap jugador a zona mixta, perquè ningú vol parlar i perquè el club tampoc anirà i els dirà que donin ells la cara pels resultats. Quan les coses van bé surten molts temes, i gairebé el club té predisposició per tot, evidentment amb un control, però quan van malament les coses, costen més i sol ser més difícil que puguis aconseguir una figura com Stuani que pugui dir el missatge tranquil·litzador de què les coses van bé. Evidentment, donar sempre la cara és esgotador, ara la setmana passada va ser la presentació del MIC que Stuani és el padrí, i normalment sempre es fa un canutazo i es parla de l'actualitat i Stuani no va voler parlar.

P: Com veus la situació social i la connexió de la ciutat amb el club?

R: El Girona ha aconseguit una cosa i és que els nens i nenes siguin del Girona. Evidentment, hi ha molts pares que diuen que tenen dos equips, el Barça i el Girona, però que aquests nens petits tenen de referència, de primera referència el Girona. Per exemple el meu nebot el seu únic equip és el Girona, vull dir l'èxit del club serà aconseguir que tots aquests nens quan siguin grans siguin del Girona i que els seus fills també siguin del Girona, però evidentment això s'aconsegueix tenint l'equip a categories altes. Potser encara falta generar del tot aquest vincle entre la ciutat, afició i club, però només s'aconsegueix a base que passi el temps.

P: Aquest any hi ha moltes cares noves i no hi ha cap gironí a l'equip. L'èxit de Machin va passar per tenir un grup amb Eloi Amagat, Pere Pons i jugadors d'aquest perfil. Trobes a faltar jugadors que siguin del territori?

R: Sí, és clau, perquè poden venir molts jugadors nous i molt bons, però qui realment en els moments complicats lluitaran i donarà el millor per l'equip seran els jugadors que senten el club. Ara, no et diria que falta aquest Orgull Gironí, perquè hi ha jugadors com Juanpe, Stuani, Arnau que fa molts anys que estan al club, i sí que el club és la seva prioritat, però sí que falta aquesta figura del gironí que, fins ara teníem Valery que deixes que marxi cedit, no sé creure més i apostar pels jugadors que s'ho deixaran tot pel club.

P: I parlant de jugadors que poden sentir el club. Com veus la situació del futbol base?

R: Hi ha el problema que hi ha una diferència molt gran de categories entre el primer equip i el filial i fa temps que l'aposta del club és aconseguir que el filial pugui, ara aquest any s'ha escapat l'ascens directe un altra vegada, i és una categoria amb molts veterans i experimentats i l'equip del Girona són molt joves i serà complicat.

P: Contant que el Girona se salva aquest any, quins han de ser els passos a seguir del Girona?

R: El Girona és un club que no té història a primera divisió i el que ha de fer és construir-la. Potser l'objectiu no ha de ser estar en el Top 10 de la categoria, però sí estar molts anys a primera divisió per donar vida a tots els projectes, com el del nou estadi, crear aquesta comunitat...

Entrevista Joaquim Boadas, expresident del Girona (2012-2014), exvicepresident del Consell Administratiu (2010-2012) i accionista minoritari del club

El teu rebesavi Albert de Quintana i de León va ser fundador i primer president del club i el teu avi Albert de Quintana i Vergés va ser president anys més tard. Què t'han explicat ells de la fundació del club?

El portem a la sang. El meu rebesavi Albert de Quintana i de León va ser el fundador i primer president del Girona, va morir malauradament dos anys més tard; i més tard el meu avi va ser el president vint-i-cinc anys més tard. Jo vaig ser-ho el 2012, i per tant nosaltres el Girona el portem a la sang, per nosaltres és quelcom que va més enllà que un sentiment d'unió a l'equip de la nostra ciutat. La nostra família sempre ha estat vinculada en la fundació, en la presidència i en les seves arrels.

Quin era el context del club durant aquests anys de joventut?

El Girona era un club molt petit, amb una estructura d'un equip de regional. Les instal·lacions eren molt petites, on ara hi ha l'àrea esportiva abans hi havia les oficines del club, ara la ciutat esportiva ha anat creixent amb el club. Abans només amb aquell espai es gestionava tot el club, amb una sola persona que treballava només de matins o tardes. Un club molt petit. Clubs com el Vilobí, Llagostera o Figueres funcionaven de manera més professional que el Girona.

Com entres en el club i com escala la teva posició fins a acabar en el Consell d'Administració i posteriorment exercint la presidència?

El 2010 un client meu, Josep Delgado, compra el club i m'ofereix entrar en el consell d'administració, així ho acordem. I entro com a vicepresident, i Ramon Vilaró entra com a president perquè ja tenia més experiència, havia estat ja el vicepresident econòmic durant el mandat de Josep Gusó. En el 2012, quan estem en una situació molt complicada i a punt de baixar, en Ramon dimiteix i entro jo convençut de què ens podíem salvar i és quan confiem en l'equip tècnic amb en Salamero i Rubi i fem el miracle de salvar-nos. Quan vaig arribar a la presidència estàvem a molts punts de la salvació i acabem quinzens classificats.

Quina era la situació econòmica del club durant aquests primers anys a segona. Sempre has defensat que éreu hereus de la gestió nefasta de Josep Gusó?

El tema en l'àmbit econòmic estava molt fotut. Quan vam entrar vam pagar un deute per no descendir administrativament, superior al milió d'euros, que vencia el 30 de juny del 2010. Vam pagar i l'equip va mantenir la categoria. El Girona estava condemnat al descens administratiu, però vam entrar i vam poder salvar l'equip d'un descens que esportivament havíem salvat. Hauria estat una llàstima haver baixat després dels dos ascensos consecutius, i per tant vam salvar l'equip i vam haver de fer front unes despeses i pagaments que hi havia pendants i vam poder estabilitzar la situació.

Quin tipus de decisions van portar el club en aquesta situació financera?

Són coses que jo no conec perquè no hi era en aquell moment, però és evident que es van hipotecar massa els ingressos que es rebien de televisió. En aquell moment,

es rebia 2,1 milions d'euros de televisió, entra taquillaatge i espònsor eren 600.000 euros més, clar estàs portant un club amb un pressupost de 3 milions d'euros. Actualment, a segona divisió els equips reben uns 9 milions d'euros de drets televisius, és molt diferent. Per exemple, si mirem el Girona actual està amb un pressupost de 100 milions d'euros, clar s'ha fet per poder jugar tres competicions, però s'ha de curar molt els pressuposts, saber quines són les teves possibilitats i no anar més enllà. Ara, durant aquesta temporada, els resultats no són els que haurien de ser i el pressupost és el més gran de la història. Clar en aquell moment abans potser es va arribar a pagar 200.000 o 250.000 per un jugador quan el teu pressupost era de 3 milions, s'estava posant el 10% i era massa. Si se te'n va el pressupost de mà després tens problemes i no pots fitxar a tants jugadors. Clar encertar com es va fer l'any passat és complicat, Dovbyk, Savinho, Aleix García s'han demostrat que eren claus perquè els resultats no han estat els mateixos. L'any passat amb un pressupost menor, que rondava els 60 milions, tens resultats excepcionals i acabes tercer classificat a la lliga i aquest any amb 100 milions els resultats no arriben. **Amb l'ascens a Segona Divisió el 2008 veus que t'arriben diners de drets televisius, que això no t'ho podies imaginar jugant a Segona B i Tercera, i quan arriben aquests diners simplement se'ls en va anar una mica la mà i comencés a gastar més del que hauries hagut de gastar. Això pot passar en qualsevol equip.**

S'oficialitza la teva presidència i un dia més tard es comunica l'entrada en llei concursal del club de manera voluntària. Què és el que fa prendre aquesta decisió?

Hi havia una sèrie de deutes que no es podien afrontar i, per tant, has d'anar al concurs de creditors. Si hi vas, se't congelen els deutes més importants que eren Hisenda i Seguretat Social i es fa una reestructuració del deute. Això et permet afrontar els nous proveïdors perquè anteriorment no podies fer front a noves compres, ni fitxatges pels deutes que t'hipotecaven el patrimoni del club. Això va ser una mesura necessària i amb l'entrada del City Group es va sortir del concurs i s'ha demostrat que va ser una decisió encertada, s'ha pagat el que es devia a Hisenda, Seguretat Social i els creditors. Ha durat molt de temps, però era necessari per estructurar el deute i mantenir viu el club.

Eixugar el deute històric és una de les prioritats durant el seu mandat. Quines despeses es retallen durant aquesta etapa?

Retallar tot el que es podia. Jo, per exemple, sempre que podia viatjava amb els de premsa i estalviàvem costos. Qualsevol cosa que es pogués estalviar sumava. Si teníem deute no podíem respirar, i per tant havíem d'anar retallant. Quan entrem en concurs vam tenir més facilitats per parar el deute anterior i es va poder economitjar. Els desplaçaments de plantilla, si es podien fer més econòmics es feien. En aquell moment, teníem un acord d'espònsors amb Calella Autocars i ens fèiem els desplaçaments sense cost, per exemple. Teníem una directora general, que era la Kat Gorska, que negociava molt bé amb els proveïdors, tot es mirava al cèntim d'euro. Quan volíem renovar Rubi nosaltres li oferíem 90.000 euros l'any, el Barça, només per entrenar les faltes li pagava molt més, era impossible competir, nosaltres no teníem la capacitat de pujar l'oferta. Jugadors que buscaves si el tenies per 90.000 l'any doncs era allò i ja està, s'havia de mirar amb molt compte.

Durant el càrrec presidencial de Rebled se signa un acord amb la plataforma del futbol base de destinar un 1'5% del pressupost en les categories inferiors del club. La fundació mai va rebre cap euro com va dir?

Amb el futbol base sempre vaig ser partidari d'arribar un acord amb en Jordi Triola i amb la fundació amb el Girona FC, els que portaven el futbol base en aquell moment, però en Josep Delgado se li va ficar el cap que no i la seva capacitat destructiva es va imposar en aquest cas i no hi va haver manera. Això em va saber molt de greu perquè es van portar molt bé i va ser una decisió totalment desencertada. Li vaig demanar perdó a en Jordi Triola i li vaig explicar que no havia pogut aconseguir aquest acord perquè en Josep Delgado s'havia tancat en banda i no hi havia manera. També va ser un desastre donar el tema judicial a en Toni Freixa i es va perdre. El tema va ser molt mal gestionat pel club, per decisió de Josep Delgado.

Com va ser el teu tracte amb Josep Delgado durant els anys de presidència?

Jo vaig assumir el càrrec de presidència que era un repte molt complicat perquè l'equip tenia un peu i mig a Segona B. Va ser complicat perquè en Delgado és una persona molt complicada, que avui et diu A i demà B o Z, i per tant era molt complicat treballar amb ell, portava molta inestabilitat al club, feia anar a tothom de crani, hi havia decisions que tant la Kat com jo li havíem de fer front perquè no s'imposessin, perquè hi havia decisions que no les podia decidir ell. Ell molts cops en deia que teníem raó, però si hagués decidit ell haguéssim baixat segur.

No, presencials no perquè estava en recerca i captura i no les podíem fer. Estava des de fora, parlava amb telèfon amb la Kat o amb mi, però sempre hi havia conflicte perquè moltes decisions no encaixaven. Sempre es posava al mig, i si no ho hagués fet potser hauríem pujat l'any de la final del play-off, recordo que durant la temporada va embolicar molt la troca perquè anàvem molt bé esportivament i quan si va ficar va desestabilitzar molt la directora general i a la plantilla, perquè sé que havia parlat amb algun jugadors i això no va ser apropiat. Vaig estar molt molest en aquell moment. Inclús va decidir coses com el tema de les entrades del play-off que vaig haver de carregar-m'ho jo amb els aficionats insultant-me en el camp, amb la Kat vam aconseguir que no s'alliberessin els de tribuna i ell va decidir que s'alliberés tota la resta del camp. Ell també va decidir el tema del desplaçament gratuït a Almeria i a Vila-real que després ens va suposar un problema econòmic i vam sortir golejats de tots dos partits. Molts cops paràvem els cops perquè ell no pogués decidir, un dia deia que venia el club a un euro i el següent el contrari...

Entres i primera mesura és la destitució de Uribe i Mario Barrera, entrenador i director esportiu, i l'entrada de Javi Salameró que és el que aconsegueix capgirar tota la dinàmica esportiva. Per què confies en ell per fer el miracle?

Necessitàvem un revulsiu i en Javi Salameró havia demostrat que havia fet coses importants amb el Girona, ja havia pogut girar la truita moltes vegades. I així doncs, vam apostar per ell amb Rubi de segon, un entrenador jove que tenia decidit que deixava de futbol i tornava al negoci tèxtil familiar. Si no l'haguéssim agafat, no hauria arribat al Barça, ni a l'Almeria on avui entrena. Va ser una decisió encertada, i vam tenir la sort que amb la seva bona feina vam aconseguir capgirar la situació. L'any següent, amb en Rubi, gairebé pugem a primera i érem quatre canyes. Un

pressupost de 4 lluitant contra equips de 40 i ho vam tenir opcions fins a l'últim partit.

Després de la gran gesta, no s'arriba un acord per la continuïtat de Javier Salamero. Com és això?

No ho sé. Nosaltres teníem unes quantitats i aquella era inamovible, 90.000 euros. Primer li vam oferir a en Javi Salamero pel que havia aconseguit i després a en Rubi. Tampoc tinc clar si en Javi Salamero va parlar alguna cosa amb en Josep Delgado perquè va marxar molt ofès. Per mi va ser un tema estrictament econòmic. Amb la Kat Gorska, directora general, i en Bartomeu li vam dir que volíem que fos el Ferguson del Girona, però no va acceptar. Li fèiem un contracte de cinc o sis anys a 90.000 euros l'any, confiant a llarg termini amb ell per estar al capdavant del projecte. M'hauria agradat que hagués continuat.

Amb la marxa de Salamero s'aposta per Rubi, ullador/analista i segon entrenador però sense experiència en la categoria de plata. Rubi és la solució perquè no es pot optar a res més o realment existia una confiança en les seves capacitats?

Rubi era el segon entrenador i havia resultat que amb la plantilla tenia molt bona relació, i com en Javi Salamero no va continuar vam apostar per ell.

El Girona realitza una gran temporada i es queda a les portes de l'ascens amb la derrota a la final del play-off. Estava preparat el Girona per ascendir o s'hauria repetit un Nàstic/Lleida?

Jo crec que no estava preparat, és molt complicat mantenir-se a primera, però teníem ja pactat amb Mediapro que cobraríem cap a divuit milions d'euros en drets televisius, era un gran salt dels dos que rebíem, però no vam ascendir. Amb en Josep Delgado per allà no sé com hagués acabat la cosa, hagués estat complicat. Va ser un cop molt dur, durant la temporada vam estar moltes jornades en posicions d'ascens directe i vam acabar caient al play-off i allà no vam tenir sort a la final.

Com entrava un club en aquesta situació d'inestabilitat econòmica en el mercat de fitxatges per aconseguir jugadors?

Era difícil, molt. Amb el pressupost que teníem de televisió 2'1-2'3 segons la classificació, després mires els salaris dels jugadors i clar. Tenir jugadors com l'Acuña era complicat, competies amb equips com el Vila-real en la mateixa categoria amb 40 milions i tu en tenies tres o quatre. Per sort, l'Espanyol ens deixava jugadors, el Barça no ens va ajudar mai. Recordo una anècdota quan vaig demanar la cessió d'en Deulofeu i en Toni Freixa em va dir que no podíem aspirar a tenir un jugador com ell, que era un jove del filial. Quan van fitxar en Rubi vaig dir a la ràdio que em sentia molest perquè en Sandro Rosell no m'havia trucat per dir-m'ho. Si ell volia un entrenador que era nostre i amb el que estàvem negociant la renovació ho hauria d'haver dit; i em truca en Freixa i em diu "En Sandro no t'ha de trucar per res, el Rubi ja no tenia contracte amb vosaltres" i li vaig contestar que en aquesta situació el president del Barça ha de trucar al del Girona, i vaig penjar el telèfon. Una manera d'actuar del Barça totalment de superioritat, i ara quan juguem contra ells i com l'any passat que els vam guanyar els dos partits hem demostrat que podem estar a l'altura. Cada vegada s'estan fent millor les coses, però hem de tenir en compte d'on venim, on hem jugat i quin era el nostre pressupost fa no gaire temps per no perdre el cap.

Aquell final de temporada denúncies a la lliga temes d'amanys de partits- Mallorca-Girona, Girona-Lugo, Betis-Sporting-. Quins eren els fonaments, com va quedar el tema?

El tema del Girona-Lugo i el Betis-Sporting va arribar a la Fiscalia Superior de Sevilla, però la veritat és que tampoc n'he sabut res més perquè com tampoc era el president no podia fer gaire força ni estar a sobre del tema. Si hagués estat el president del Girona hauria pogut pressionar més i hagués tingut el club a darrere, però sent extern no podia fer res. A part, quan en Javier Tebas va anunciar davant la premsa que em posaria en la comissió Anti-Corrupció de la Lliga i després va incomplir perquè devia pensar que jo aniria a totes per aquest assumpte... tot això molt estrany. També vaig denunciar el president del Racing de Santander, ell sí que el van condemnar a sis mesos de presó, perquè ens va voler comprar punts. Clar a mi quan m'han robat tants partits amb maletins i em ve un president a oferir uns diners per cedir-li uns punts reconeixent una alineació indeguda i així ells salvar-se.

Doncs clar, em vaig empenyar, vaig gravar la conversa i vam denunciar la situació als jutjats que el van acabar condemnant.

Anys més tard, el dia del Girona-Lugo, no vam pujar perquè l'Sporting va pagar diners al Lugo i va pagar diners al Betis. Jo sé les quantitats perquè jugadors del Lugo va venir a demanar el mateix per deixar-se guanyar la darrera jornada, però vam dir que no entràvem en aquest joc. Però sempre dic, prefereixo estar a Segona sense haver pagat que a Primera havent pagat, existeix el Karma. Ara mira on és l'Sporting i el Lugo i on som nosaltres.

Avui dia continues sent el quart màxim accionista del club. Com has vist el creixement del club des del primer ascens a primera?

L'he vist molt bé, sense l'entrada del Manchester City no estaríem on som ara i això ens ha permès aspirar a jugadors que mai hauríem aspirat, veníem de pagar 90.000 euros a l'any a un jugador en una categoria on hi havia jugadors que li'n pagaven 300.000. Hem crescut molt bé, però el meu consell és que no se'ns en vagi el cap, saber d'on venim, i en tema costos tenir-ho molt clar. Jo crec que no et pots gastar 25 milions d'euros en un jugador quan tens un pressupost de 100, t'ho jugues tot a una sola carta. El problema és que quan tens un pressupost tan gran com aquest any perdem el nord. Jo soc més partidari de cessions, clar que aquest any no es podia amb el City per la classificació a Champions, i això ha obligat a haver d'anar a pagar fora, i el no haver encertat amb la davantera com Mioviski, Abel Ruiz i Aspirilla es nota. Aspirilla serà molt bo, n'estic convençut, però ara està molt verd, s'ha de portar jugadors que també estiguin contrastats. Sobretot això, recordar d'on venim, fa no gaire teníem una plantilla competitiva a segona A pagant 90.000 euros anuals als jugadors amb un pressupost de 3 milions. Anys enrere, quan anava a les escoles a Fer xerrades del Girona tots els nens eren del Barça i Madrid i pràcticament ningú era del Girona, i quan els vaig dir que en uns anys la gent portaria la samarreta del Girona tothom reia. Deia convençut que jugarien a Primera, la mateixa categoria que Barça i Madrid, el que no vaig pensar mai és que jugaríem Champions.

Com recordes el Girona FC quan eres petit?

El primer record que tinc del Girona és quan feia tercer/quart de carrera a periodisme UAB i vaig començar a treballar els caps de setmana al Diari El Punt i el Girona no era gens referent. Sempre anàvem a fer cròniques al Palamós, el Figueres, Vilobí, el Guíxols i el Girona era com... ostres avui et toca anar a fer el Girona i anaves a Montilivi i l'equip jugava a Primera Catalana. Quan feia ràdio vaig narrar el descens de tercera nacional a Primera Catalana.

Quina presència tenia el club en mitjans de comunicació, qui informava de l'actualitat esportiva?

En ser l'equip de la ciutat es feien moltes cròniques, però el Girona no era portada, ho eren el Palamós o el Figueres que jugaven en categories superiors. Això els primers anys que tinc coneixença, 97/98/99, que el Girona toca fons a Primera Catalana.

Com entres a TV3?

Ell entra a TV3 a fer pràctiques i tothom volia fer futbol, ell li agradaven també els esports d'aire lliure/aventura- anys més tard, quan treballava al punt, TV3 estrena temps d'aventura i recorden la seva passió per fer aquests esports i tornen a contactar amb ell- 5/& anys fent allò-

Quan Guardiola fitxa pel Barça, hi ha una reestructuració total en la secció d'esport de tv3, s'aposta per un equip més jove, més adaptat als nous temps i ell entra a fer Barça (2007-fins ascens del Girona 2016).

Quan canvia l'estratègia de cobertura informativa sobre el Girona?

L'estratègia comença anteriorment dels bons resultats esportius, nosaltres teníem els drets de Segona B i Segona Divisió A ja fem aquest canvi d'estratègia, destinem una persona exclusiva a fer el Girona. A Segona B ja el destinem perquè tenim el programa de FutbolCat i fem un vídeo setmanal del Girona i després a Segona A, per fer la cobertura de tota la comarca i poder fer els peus de camp tenim una

persona especialitzada que estava gairebé al 100% pel Girona. Més tard, l'últim any a Segona (2016-2017, anys ascens) el Girona a mitja temporada ja comença a estar perfilat per pujar a primera, havíem de preparar un documental d'un probable ascens i ja es decideix que entri jo a fer la cobertura, era l'únic que era de Girona, i per això soc escollit.

Els anys anteriors no teníem un referent gironí a la redacció. Per exemple, el gol del Lugo m'assabento quan estem fent la rua de campions de la Champions de Berlín del Barça, fins que no hi ha una evolució, aquest canvi de rols de la gent de l'equip és quan tot canvia.

En què és visible aquesta transformació informativa després de l'ascens, com s'inverteix en el Girona?

Passem de ser una persona destinada al Girona a ser dos, a cobrir tots els partits de local i visitant, i tenir lloc en tots els espais informatius, en aquell moment apareixia en prèvies dijous divendres i cap de setmana i durant el primer any entrava cada dia, el Girona és novetat, l'equip va bé la primera temporada, és un win-win total.

Com funcionen els continguts, vosaltres noteu que existeix una demanda informativa del club?

Jo crec que demanda informativa d'un sector del gironisme hi havia, en aquell moment ja existia i ara amb el segon ascens i l'any de la Champions ha crescut una mica, però en comarques gironines, i ja s'ha vist aquesta temporada 24-25, pesa molt més la informació de Barça que la informació de l'equip de la teva ciutat. A mi això em dol molt, els meus fills no són del Barça, són del Girona; però quan estàs a Montilivi veus que la gent és del Barça, i això em fa mal perquè tens un equip a primera divisió perquè l'has lluitat, veig gent que el segueix perquè és l'equip de la ciutat i després quan el Girona deixa d'anar bé com hem vist aquest any, aquests adolescents que portaven la samarreta del Girona tornen a portar la del Barça. Crec que s'ha perdut una oportunitat de consolidar la informació del Girona. Jo no soc del Girona, però tinc un sentiment de pertinença que m'agrada que els equips de la nostra comarca els vagi bé, a Girona es parla molt del concepte de "pujacarros" que quan el carro no ha tirat la gent ha baixat de manera molt bèstia. Veig que en

continguts del Girona no hi ha aquesta demanda que hi hauria d'haver, que fins i tot el club demana en moltes ocasions.

Per què consideres que s'ha perdut una oportunitat per consolidar la informació del Girona? Com es podria treballar per fer-ho?

Hi ha hagut un desencís en la gestió de la Champions i això ha fet que una part hagi perdut aquest amor cap al club, i crec que hi ha hagut una professionalització del club que l'ha allunyat dels mitjans de comunicació. Però això forma part de la lògica comunicativa d'un club de futbol. Per exemple, els dos primers anys posteriors a l'ascens el tractament era com si estiguéssim tractant amb un equip de Segona A, tu podies fer entrevistes, tot això ha canviat, va entrar un nou cap per l'equip de comunicació i és normal, no és una crítica, és una reflexió que quan un club es fa gran o entra a la Champions no pots gestionar-ho igual que abans, ja no tens una petició d'entrevista, en tens 15. Però això que allunyi a la gent, no tens els continguts, no t'arriben tant.

Ha dificultat d'alguna manera el City Group la cobertura informativa d'algunes notícies? Quin tractament es realitza per parlar de notícies econòmiques-legals (sancions, per exemple) del conglomerat?

El tracte va ser molt plàcid, molt transparent, fins i tot les dues pretemporades a Manchester anem allà, ens van obrir les portes en les sessions i ens van explicar com funcionava tot el seu sistema d'acadèmies. Però l'equip va acabar baixant el segon any.

Pel que fa a la professionalització, amb el segon ascens hi ha hagut un creixement molt gran estructuralment, l'acadèmia, el nou camp d'entrenament, tot això fa que el club creixi; l'aposta és aquesta, anar consolidant en petites estructures fins a arribar a tenir un club que sigui reconegut a Primera Divisió.

Hi ha un treball de col·laboració amb mitjans locals de Girona pel treball d'actualitat?

No perquè pràcticament la informació la podies fer tu mateix, tu trucaves, demanaves i deies "Vull entrevistar Gazzaniga demà al matí" i em deien "vine demà

a les deu". Ara, si ho volgués fer, he de passar per un procés de selecció de timings per veure quan es podria fer, tot això canvia i és normal. Abans era com si tu ara volguessis anar a fer una entrevista al Cornellà, al Banyoles, doncs el mateix, accés directe. Però quan competeixes així, classifiques a Champions, el club inverteix 20 milions en un futbolista, les coses han de canviar, no pots continuar vivint igual que abans. Això sí que crea processos d'opacitat, que t'allunya una mica de l'objectiu final que podries aconseguir de tenir més gent, l'estadi no s'omple moltes vegades, és contradictori perquè el club està en el millor moment... però això no és culpa del club, però clar, el Barça va molt bé aquest any i la gent va a Montjuïc, no a Montilivi.

Com canvia l'equip d'informació de TV3 amb el descens del Girona a Segona Divisió?

De dues persones que teníem centrades en la informació del Girona, passa a ser un, recordem el primer any a segona és l'any de COVID. Als clubs, l'efecte COVID els ha permès treballar d'una manera que abans no es treballava, rodes de premsa per videoconferències, entrenaments a porta tancada, formalització en línia, el club aprèn a gravar ells les imatges i te les envien, perds el contacte. En aquest procés de transformació va permetre que molts clubs es reestructuressin per fer que cada club tingués un gabinet de premsa que pogués facilitar a cada mitjà les imatges que necessitava.

Com evoluciona aquest equip d'informació?

Amb l'ascens torna a ser de dues persones i aquesta temporada 24-25, amb la participació de l'equip a Champions, ha augmentat a tres persones per poder cobrir les tres competicions que el Girona jugava, inclosos els desplaçaments a l'estranger.

Com es decideix editorialment quina presència ha de tenir el Girona FC, Espanyol (equips catalans) als espais esportius de TV3, Esport3, i els diferents espais de la CCMA?

L'equip que més se segueix a Catalunya és el Barça, després el Real Madrid, Atlètic, l'Athletic, el Betis... Això són dades. Jo crec que l'Espanyol per ocupar una franja geogràfica més gran té més interès que el Girona, també té més socis, més penyes, abasta més gent... El Girona ha fet un boom i ha crescut exponencialment,

però a mi el que em preocupa és aquest any, ha fet com la Gasosa, s'ha diluït una mica... semblant al que li va passar al Nàstic al seu dia. Clar tu mires TV3 i veus les audiències que fa el Barça i la resta sembla un gra de sorra enmig de la immensitat, això és molt difícil d'explicar amb continguts i amb interès. Nosaltres som la televisió pública de Catalunya i per nosaltres és tan important que el Barça jugui un partit de Champions, com que ho faci el Girona o l'Espanyol. Si tu em preguntes, quan notes aquest interès? Doncs ho veig quan l'equip està a punt de pujar, quan disputa Champions, noto que ara hi ha desinflada... fins i tot pots mirar les audiències de les plataformes, l'any passat el Girona era dels més vistos i ara està el sisè o setè.

Des de TV3, mitjà líder de Catalunya, amb la bona temporada 23-24 i la classificació a Champions heu rebut trucades i interès de mitjans internacionals interessats per l'equip?

Sí. Nosaltres l'any passat vam fer un 30 minuts sobre la temporada del Girona. L'Equipe TV de França també va fer un documental sobre la temporada de l'equip i ens van venir a preguntar i a demanar imatges, i després a Alemanya també es va fer un reportatge sobre el Girona. Hi ha hagut interès, a Montilivi veies molta gent de l'Europa nord que venia a veure el partit.

Com es gestiona aquest canvi d'imatges amb mitjans estrangers?

Bàsicament, ells volien fer entrevistes amb els periodistes que havien cobert el Girona. Les imatges de partit nosaltres no les podem cedir, ja que això és de Mediapro.

Has comentat que aquesta temporada l'equip d'informació de TV3 sobre el Girona ha crescut, és el més creat que ha tingut mai en la Corpo. S'ha apostat per nous formats de contingut?

No, abans cobríem el Girona de dilluns a diumenge sabent que tenien un partit només i simplement enviàvem la persona desplaçada a l'altra ciutat on jugués l'equip perquè donés la informació. No hem fet nous formats, hem readaptat continguts, com fer transmissions en directe durant els partits de Champions League, hem aportat noves plataformes de distribució de continguts, vull dir hem fet

molt més contingut digital del que havíem fet fins ara, com el dia que debuta a la Champions, interpellant a la gent.

Entrevista Sebas Coris, jugador del Girona (2013 - 2020)

Com era Pablo Machín com a entrenador?

Machín és un entrenador que té les coses molt clares, una idea de joc molt definida i des del principi ens transmet a tots com vol jugar, el sistema que vol aplicar, com hem d'atacar i defensar. Aquest són aspectes que a priori són molt senzilles, però s'han de fer ben fetes, ell això ho tenia molt clar. Tots vam posar de la nostra part per anar en la mateixa direcció i ja es va veure que amb treball i constància, si fas les coses bé, pots aconseguir grans èxits.

Que et demanava Machín en el seu sistema, que exigia als seus carrilers?

En fase ofensiva, el que ens demanava era està ben oberts a banda i situats entre lateral i extrem rival. Quan ens arribés la pilota a tres quarts, a prop de l'àrea, que centréssim, teníem davanters molt forts en el joc aeri, gent que arribava molt bé de segona línia; era un dels nostres potencials amb el qual aconseguíem fer molt de mal als equips rivals. En el meu cas particular, com abans de ser carrilers era un jugador ofensiu de banda, em demanava que en zona ofensiva i encarés rival, i en guanyar el mínim espai busqués la centrada. A ell li agradava molt que un cop la pilota arribava a banda la jugada acabés allà i no ens poguessin agafar descol·locats en un contraatac.

En la part defensiva, com havia estat extrem i un jugador més ofensiu, els primers mesos va insistir molt en mi en els aspectes defensius: com perfilar-me, defensar bé els 1 vs 1, seguir la línia defensiva per no trencar el fora de joc, com defensar si ens atacaven per l'altre costat; els aspectes bàsics que han de dominar els laterals.

Com recordes els mesos d'impagaments quan estàs lluitant per ascendir a Primera Divisió?

Els sis mesos que vam tenir problemes d'impagaments no em van afectar gaire perquè jo estava molt centrat en l'equip. Al final, jo era un jove del filial i tenia

aquesta il·lusió de pujar i jugar amb el primer equip, no tenia contracte de primer equip.

Com recordes el dia del Lugo. Com estava el vestidor al final del partit?

El dia del Lugo va ser un drama molt gros, molt i molt gros. És un d'aquells dies que sempre recordaràs i se't queda clavats aquí dins, sempre hi serà. Així i tot, al cap de tres anys vam tenir la sort de treure'ns l'espina que teníem clavada molts i aconseguir l'ascens. Aquell va ser un dels pitjors dies de la meua vida. Jugant a casa l'últim partit de lliga contra un rival que no s'estava jugant res, ja estava salvat, nosaltres amb tota la il·lusió i intensitat per afrontar el partit de la manera que ho vam fer i en el minut 89 et fan el gol. És com si et fessin un cop de puny i et deixessin estès allà a terra. Sort que vam tenir la sort, al cap de tres anys, d'aconseguir l'ascens i esborrar aquell dia, però sempre ens quedarà marcat.

Quines van ser les fortaleces d'aquell equip per lluitar tres anys lluitant per la promoció?

La fortalesa d'aquell equip és que érem un grup amb molta gana d'aconseguir coses noves i demostrar que podíem ser un candidat per acabar la temporada en ascens i pujar a Primera Divisió. La clau va ser la insistència que vam tenir, temporada rere temporada, després dels fracassos de Lugo, Saragossa i Osasuna. Érem tossuts i vam seguir remant fins al final poder aconseguir-ho. S'han de donar diferents situacions, però si tu insisteixes passa el que va succeir, van fer possible l'impossible.

Que va aprendre l'equip en aquests anys que no va pujar per acabar ascendint la temporada 2016-2017?

Sobretot que havíem de seguir, tornar a intentar-ho. Fer-ho per nosaltres i per la gent que teníem darrere que estava molt il·lusionada per aconseguir-ho. Nens joves ens donaven ànims, els gironins al carrer... Clar nosaltres veiem que estaven desfets, com nosaltres, però, així i tot, ens donaven tot el suport que podien per continuar lluitant i ser persistents, per seguir lluitant per un somni que no només era al nostre, sinó el d'una ciutat i el de moltes famílies que ens donaven l'empenta que necessitàvem per seguir lluitant i no abaixar els braços.

